Сергей Иванов

ИСТОРИЯ НА БЪЛГАРИТЕ ОТ БРОНЗОВАТА ЕПОХА

МЕЖДУНАРОДНА АКАДЕМИЯ
ПО БЪЛГАРОЗНАНИЕ, ИНОВАЦИИ И КУЛТУРА

акад. Сергей Иванов

ИСТОРИЯ НА БЪЛГАРИТЕ ОТ БРОНЗОВАТА ЕПОХА

София, 2009

ISBN - 978 - 954 - 8930 - 10 - 9

акад. Сергей Иванов
История на българите от Бронзовата епоха

Българска
Първо издание
Редактор акад. Владимир Цонев
Формат 60/84/16
Печатни коли 16
Предпечатна подготовка "ПАМАР"
Печатница "Виктория - Друг"
Издава: Международна академия по българознание, иновации и култура

ВЪВЕДЕНИЕ

Следпотопният (след 9570 г. пр.н.е.) първобитнообщинен строй на древнобългарските племена напълно се разлага след отделянето на различни клонове от техния индоевропейски родов корен в края на халколита и началото на последвалата Бронзова епоха.

За развитието на Бронзовата епоха сериозна предпоставка е производството на злато в рудниците при Бакаджика - Ямболско, още през халколита, по времето, когато сериозно се развива добивът осен на злато и украшения, оръжия, брадви, шила и други оръдия на труда от сплав от мед и калай (бронз).

Край Стара Загора и в Странджа се намират и най-старите рудници в Европа, в които местното мизийско население и част от атлантите - етиопи и фризи, още през IV хил. пр.н.е. полагат основите на сериозен рудодобив в рудни галерии с дълбочина до 30 м в земните недра.

Докато медта се срещала като готова суровина, то бронзът се получавал при технология, изискваща знания, умения и сръчности, придобити в процеса на неговия добив и преработка. С внедряването на металургичното производство на бронза предците ни - първите европейци - мизи, етиопи и фризийци, поставят началото на нов вид икономика на човечеството, което изиграва значителна роля в по-нататъшното развитие на обществото. Те прилагат това производство и в древните си земи в Мичиган (Америка) и в Предна Азия и като изкусни мореплаватели (пелазги) го доставят по нашите и други земи на Евразия и Африка в преработен вид на оръдия на труда и оръжия.

Наред с това събратята ни арийте синдийци във Волго - Уралието в Аркаим също с помощта на карите и мизогетите (масагети) овладяват това производство и постигат величествени за онази епоха достижения в производствено - икономическото си развитие.

Златната праисторическа цивилизация на дако - мизийци, скито - хонори и синдо - кимерийци, ури и мурдаси, прераства в историческа такава отново с начало в прародината си Балканите.

Значителен тласък на развитието не само на металургията, на орното земеделие и скотовъдството, както и на занаятите, довежда до развитие на специализация в производството и натуралната размяна, до по-широко развитие на икономическите и културни взаимоотношения с Египет, Месопотамия, Индия, Америка, Мала Азия и значителна част от Европа.

Всичко това предизвиква ново, качествено по-развито общест-

вено икономическо развитие и духовен живот, до бум в демографското развитие на древнобългарските племена и по-нататъшното им разселване в Близкия и Далечния Изток, както и до приемането по нашите земи в края на IV хил. пр.н.е. на нови преселници от Далечния Изток - бъдещите тракийски племена. Широко развитие получават Шумерската, Египетската, Тибетската и Хонорската култура и цивилизации.

Силно развитие получават селищата край езера, извори, реки и в местности с плодородни почва и пасища. Всички проведени досега археологически проучвания по нашите земи, край Волга и Урал, в Мала Азия и Близкия Изток и в Далечния Изток - Китай и Индия, Балхара, говорят за богатия духовен живот на племената и общностите с древен български произход. Налице са и ранните държавни формирования в Идел, на хонорите в Китай, на мизите - шумери и акадците в Близкия Изток, на кари и пелазги, на етиопи в Мала Азия, Сирия, Палестина, Египет и други исторически места. Сериозно е разположението и древното развитие на пелазгите на Балканите, Мала Азия, Кавказко - Черноморския район и Егея, като местно автохтонно предтракийско и пределинско население с богата култура и цивилизационно развитие.

Територията на днешна България е най-важното свързващо звено на Малоазийско - Египетския район със земите на средното и долно течение на Дунав и Централна Европа, звено със значима роля за цялостното културно - историческо развитие на Европа през Бронзовата епоха.

Балканите и цяла Европа, както и населението в Азия, Америка и Африка, са на прага на нова историческа епоха в своето развитие - желязната и на границата на своето антично културно, цивилизационно и обществено - икономическо развитие. Българските земи наново са арена на съдбоносни за бъдещето на света открития и промени, на нови пътища на културно - историческо развитие.

Несъмнено вече не може да се говори като за непознати през Бронзовата епоха първи европейци, които са живеели и са дали не само металургичното производство, но и най-древната писменост на Европа и света. Това са древните дако - мизийци, преселените в Мала Азия и Далечния Север етиопо - кушити и хиперборейци - пелазги и кари, гети и шопи.

Те именно са творците на културата, държавността и цивилизацията на европейците от Бронзовата епоха.

ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ - ПРЕДИНДОЕВРОПЕЙЦИ И ИЗНАЧАЛНИ ИНДОЕВРОПЕЙЦИ

В диалога "*Тимней*" Платон разказва по повод Атлантида:

"*... да не се чудите, като слушате гръцки имена за хора не гърци. Причината ще разберете. Понеже му хрумнала идеята да използува разказа в поемите си, Сократ разпитал за значението на имена и открил, че първите египтяни, които писали за онези хора, превели имената им на своя език. Той пък от своя страна, като научил смисъла на всяко име, го превел от там на нашия език и така го записал*".

Ето това е истинската причина името Зиези (Миези) да се чете като Зевс, а на фризите като фриги, бриги, бризи и т.н.

Според Платон цивилизацията на материка Атлантида се е създала по време на първия им цар Атлас (Атлант) от братята и сестрите му от времето преди Космическата катастрофа, последиците от която за цялата планета са трагични.

Всичко това довежда до необходимостта **оцелелите да преминат през пещерния и номадски начин на живот във времето преди да се преселят в "Рая на Земята" североизточно и северно от Черно море, от река Дунав до реките Волга и Урал, където се формират дако - мизийската и хуноро - скитската общност и цивилизации.** Успоредно с това, **след навлизането на българска и румънска днешни територии на преселниците от потъналите фризийски земи от страната Атланд на северните фризи - атлантите кимерийци тук главно в поречието на Марица и на юг на Балкана започва усилено изграждане и развитие на богата енеолитна култура.**

От книгата на Енох са сведенията за бита на древните следпотопни народи, техните вярвания, богове, ангели (хора с висока цивилизация и култура), дошли от потопените Атлантида (Атланд), Хиперборея и част от Уйгурия. Голямата цел на оцелелите при Космическата катастрофа от 11650 г. пр.н.е. - 11542 г. пр.н.е. и потопите от 9570 г. пр.н.е., 5506 г. пр.н.е. в Черно море, 5000 г. пр.н.е. в Северно море да създадат поколения с висок интелект, както техния и на техните предци - именците, е изпълнена частично. Тези първи хора след Потопа от 9570 г. пр.н.е. са принудени от промените в климата, по-късно и със съдействието на човека при предизвикването чрез ползването на физическото оръжие от хиперборейците, да предизвикат нов фатален катаклизъм. Той довежда до ускорено разтопяване на ледниците и заливането на го-

леми части от сушата - остатъка от континента Атлантида, Атланд, както и самата Хайборея. Всичко това и особено световният катаклизъм - Космическата катастрофа, принуждават оцелелите и техните поколения да преминат отново през пещерния начин на живот, каменната епоха и всички други етапи от развитието на човечеството наново, макар и в ускорен темп и същевременно в изменен вид. **Настъпила е генерална промяна в живота на човечеството, което наново е принудено да възстановява хоризонта на познанията си, включително и на културното си, и технологично развитие.**

Според британска археологическа експедиция от XIX в. след потопа от 9570 г. пр.н.е. има автохтонно мизийско население в Мизопотамия: "*Естествено е това население да е изживяло периода на оцеляването и новото си развитие, започвайки от най-древното стъпало на обществените отношения и родовата принадлежност*". След Потопа в Черно море това е народът на пелгарите - предци на траките и потомци на арийте - кимерийци, с по-висока култура, съответстваща на тази на племената от Балканите и Далечния изток.

Новопоявилите се големи хора - исполини, високи 5 - 6 метра, затруднявали населението на Балканите и Мизопотамия, поради голямата консумация преди всичко на месо. Зачестили нападения от тяхна страна и над хората, поради което племената парти и меди организират съпротива срещу тях, в резултат на което се ограничава тяхното възпроизводство и те изчезват.

Многопластови и разнопосочни, кръговратни са движенията на племената и народите - прединдоевропейци, породени от Потопа **в Черно море в 5508 г. пр.н.е. Този потоп не прекъсва**, а **превръща прединдоевропейската, дако - мизийска Варненска цивилизация в перманентен, пулсиращ единен център на нови култури и цивилизации на Стария свят. Прединдустриалните разместванията на формиралите се нови клонове на прединдоевропейците дават начало на развитие на нови племена, народи, общности, които да изграждат новата си културна идентичност.** Съвсем естествено тези нови общности и народи наследници на единния дако - мизийски народ от следхайборейската (следледникова) епоха от края на IX хил. пр.н.е. - първата половина на VI хил. пр.н.е., които обитавали Централна и Източна Европа, и преобладаващо - днешните земи на България, поставят във фундамента на своята култура и цивилизация опита и достиженията на своите предци. За сетен път се доказва необратимостта на единния общоисторически процес на развитие на всички прединдоевропейски и други представители на европеидната бяла раса. Това се потвърждава и от факта, посочен във "Всемирная история", М., 1955, че части на територията на България през неолита и енеолита са обитавани от прединдоевропейци още преди отделянето през VI хил. пр.н.е. - IV хил. пр.н.е. на иранци, траки, граи, илири, келти, хети, немци, славяни, балти и т.н., които се обособяват в отделни клонове на прединдоевропейците. Иранските народи се преселват в планината Загрос и Иранското плато Ариона, а по-късно достигат реките Инд и Ганг в Индия и Бангладеш.

Общоевропейският генетичен проект и генезиса на генофонда на човечеството, изследванията на дако - мизийския геном на акад. Йордан Иванов и изследване на ДНК на човечеството от международен екип, в който участва проф. д-р Иво Кременски - директор на Националната генетична лаборатория на Р. България, недвусмислено сочат дако - мизийския индоевропейски и прединдоевропейски произход на древните българи. Не случайно те са и от източно иранската група на индоевропейците (синдите - кимерийци), а същевременно и от прединдоевропейците от Балканите (мизи и пеларги, пелгари).

Редица изследвания на езика, писмеността и топонимите в различни краища на Евразия говорят за неизменното древнобългарско присъствие по света. След Потопа в Черно море (5508 г. пр.н.е.) започнал процес на поетапно отделяне и обособяване в отделни нови клонове на индоевропейците от различни племена и народи от общата древнобългарска, индоевропейска общност. Този процес се осъществява в пълнота в края на неолита (медно каменната епоха) и се утвърждава окончателно през епохата на бронза.

Познанията за света, които ни дават Библията и Епоса на Гилгамеш (Големият мизиец) се отнасят за живота, културата и цивилизацията на Стария свят около реките Тигър, Ефрат и Нил. Разширяването на хоризонта на познанията за древните племена и народи - индоевропейци показва, че цивилизациите в Мизопотамия, Египет, Крит, Гърция, Индия и Китай са пряко продължение и доразвитие на прединдоевропейската, древнобългарска култура и цивилизация "Варна" край Черно море и в поречието на р. Марица.

Пряко доказателство за това са не само тяхната ритуална структура, но и писмеността. Последните изследвания недвусмислено показват, че нейната родина е земята на съвременна България. И тази писменост е трако - кимерийска (тракийска), водеща началото си още от VI хил. пр.н.е. не само според плочките на Тартария, разчетени от Харолд Хармон - професор по мултилингвистика

от Католическия университет в Брюксел, но и ясно личи от декодирането на тракийското писмо от Стан Гайдаров (Стефан Гайд).

Д-р Явор Шопов - директор на Института по древни цивилизации и неговият екип доказаха индоиранският етап от развитие на основните древно - български племена, формирали по-късно тяхната европейска народност - кутригури и утигури, кучи Булгар, котраги и оногури.

Докато живеещите във Волго - Уралския регион и по-късно в Индия синди почитат вълка, то тези племена и народи издигат в култ и поставят в основата на своята именна система думата куче. Според Български етимологичен речник (1986 г.) думата куче е от древнобългарски, следбиблейски произход, с индоирански корен кути. В древен Иран кучето е било свещено животно и никой освен царя не е имал право да убива кучета.

Рязкото застудяване на климата в края на V хил. пр.н.е. (4200 г. пр.и.е.) в цяла Европа довело до струпване на население на Балканите, където окончателно преди няколко столетия, наред с галите, дошли по море от Библейските земи, са се заселили атлантите фриги (кимерийци), поради потъването земите на Атланд (Кимерия), в резултат на природен катаклизъм. Именно те - фригите, обособени като отделна група, след хилядолетно присъствие край Черно море, след демографски взрив в началото на IV хил. пр.н.е, напускат Балканите и се заселват край Загроските планини в Иранското плато. Най-древният долен културен пласт в Иран в периода 3900 г. пр.н.е. - 1700 г. пр.н.е. е оставен от кутиите и каситите, известни в средновековието като кутригури. Останки от този археологически пласт има в Сиалк тепе (3900 г. пр.н.е. - 3000 г. пр.н.е.) и в Годин тепе V и VI (3500 г. пр.н.е. - 3000 г. пр.н.е.). Наред с това останки от дейността на древните българи се намират и в Яхия IV (3300 г. пр.н.е. - 1800 г. пр.н.е.). Вторият и трети пласт са от участието на древните българи в Ахеменидската и Сасанидска персийски империи. Още през IV хил. пр.н.е. - III хил. пр.н.е. каленият и могъщ древно български народ кутии е населявал планината Загрос, Иранското плато и Двуречието (Мизопотамия) в горното течение на река Тигър. Такова преселение в тези земи има още през VI хил.пр.н.е.

Климатичната аномалия между 4200 г. пр.н.е. - 3000 г. пр.н.е. обхваща почти цялото земно полукълбо. Особено студен е климатът в северните земи на Европа и Азия, намиращи се в близост до Северния полюс. Този катаклизъм е настъпил в период, в който в североизточните земи на Азия скотовъдството е силно развито. Азиатските племена имали многобройни стада от камили, едър и дребен рогат добитък, и коне. Студът ги принуждавал да тръгнат на запад.

Част от предците на киргизите се заселват трайно по течението на река Инд, а част от тях - иранците (хети, гети), обединени и с други племена, се преселват в Мала Азия. Азиатските арийци достигнали река Дон и продължавайки на юг, преминават Кавказките планини и се заселват в Азербайджан, Грузия и Армения. По-късно под натиска на колхиди и праотците на троянците се изселват на юг.

Балагурите от Аралско море през Туркмения се заселили в земите между Каспийско море и Елбрус. Тези земи те отвоювали от своите събратя каситите. В края на IV хил. пр.н.е. балагури и арийци отсядат в близост до Мизопотамия, където вече са акади и шумери, кутии, араби (шопи), евреи, етиопи (гети и шопи), вавилонци и финикийци (хети).

В същия период от сливането на идващите от изток фризи - трако - кимерийци (траки) с уралските племена се формирали дарданите при престоя им край р. Дон. Преминавайки между реките Дон и Днепър, заселени от шумери и хайборейци, и преодолявайки азиатските траки от Тибет, те се заселват не само на север от Черно море, но и в земите на днешните Румъния и Унгария. Представителите на черната раса се оттеглят в Африка.

От всички конни племена идващи от изток само траките и гетите (славяни) се преселват в земите на юг от Дунав. Преди тяхната поява критяните (каритяни) овладяват Крит. Културата и цивилизацията в Егейско - Балканския регион и в Египет се осъществява от едни и същи племена.

Подобрените условия на живот и бит и гъстото заселване на днешните български земи в края на IV хил. пр.н.е. са в основата на големия демографски бум по тези земи. Наред с всичко това, в страната, в резултат на силното застудяване, при тях се заселват и преселниците от изток - тибети (гети), наричани в историческите извори същински даки (траки) или масагети (беси) и други предтракийски племена, включително предците на бъдещите славяни.

Това голямо струпване, както и голямото застудяване през периода 4200 г. пр.н.е. - 3000 г. пр.н.е., довежда до нови разселения на древнобългарски племена в земите на юг от тях - главно Близкия изток и Египет.

Преселват се последователно кутии (кимерийци), ариани (бъдещи арийци), населявали през това време земите на днешна Тракия, тогавашна Аря и други племена на формиралата се по нашите земи пелазгическа (пеларгическа) общност, общността на древните пелгари (големите гури) и карите, създателите на Критската и Микенска култура. Част от тези преселници завземат земите не само на Егейска Ария, но и на цяла Елада и достигат земите на

Средиземноморието и Африканския север в делтата на р. Нил. Друга част от тях се заселват в Мала Азия, Палестина. Част от тези племена са шумери, елами и акадци.

Доказателствата за тези разселения са многобройни. Преди всичко те са свързани с привнесената в новозавладените от тях земи,култури и цивилизации. Не само шумерският език и езикът на предците на траките -пелгари, са близки или почти сходни. Много от наименованията на селищата в Шумер са сходни с тези в следпотопна голяма (Бал) Ария, като например Ларса, Сипар, Лагаш, Ур, Самара, Берое. Съществуването на писменост в древните земи на Бълг (Ария) - по сетнешна Тракия, още от пето хилядолетие пр.н.е. се пренася от новите заселници на Шумер и Египет на тези земи. **Пелазгите (пелгари) - дедите на траките, са имали пиктографска писменост и цялостна литературна традиция, която е възприета и съхранена във философските и религиозни текстове на Древен Египет, откъдето се разпространява и в целия древен свят.**

Писмените източници от Балканска Тракия и Анатолийска Фригия сочат, че **възникналата на тяхна територия линейна азбучна писменост се появява столетия по-късно в древна Елада, където е наречена "*Гръцка азбука*".**

Езикът на древната писменост от Ария (Пелгария) от енеолита, както и на по-късната трако - фригийска азбука от бронзовата епоха, е абсолютно един и същи език, съхранен в Северен Египет до наши дни, като Бохарски (Бокарски, Български) диалект. **Това е пряко доказателство, че населението по българските земи, така и по-късно, до края на Старата ера, е едно и също, говорещо един и същ език, имащо едно и също верско и народностно съзнание, чиито основни елементи са съхранени в цялост в самосъзнанието на българския народ и до днес. Това население се е самонарекло "траки" (драко - дако - кимерийци), достоен наследник на древните мизи и сапеи от мизолитната и новолитна епохи - пряк потомък на Библейския пророк Енох (Хоне-Хон), наследник на Имен.**

Без да навлизаме по същество в преправения вариант на арамейската (на ариите, маи - кимерийци) Библия, ще посочим, че Ной (Новият човек) е с баща Ламах и дядо Матусалем. Бащата на последния е Енох, родоначалникът на всички хони, а **Имен е действителният родоначалник на именците, син на Зиези - родоначалникът на всички изи (мизи, фризи) и сапеи (шотеи, шопеи, шопи).**

Пелгарите пелазги и техните преки наследници траките (трако

- кимерийци) са създателите на Египетската и Мизопотамска писменост, култура и цивилизация

Технният Бог (Болг, Тангра/ Танаира), кан на ариите, е езически светоглед в чест на Слънцето (Богът "*Ра*")

В джамията в с. Петко Славейково са изографисани смесени древни вярвания в Бога Слънце Ра и християнството, като са поставени сакрални елементи на иконостаса - на най-високо място. Независимо от превратностите на историческите и житейски промени, народът ни не се е отказал лесно от своята древност, вяра и култура. Слънцето на иконостаса в този храм е поставено върху големи орлови криле в тъмносив цвят и черни резки на перата, идентично като този, намерен в Мари (в Сирия), сега в Националния музей в Дамаск, от 2726 г. пр.н.е. Орелът от Дамаск е с лъвска глава и опашка на риба, както и при траките трибали и гети. Това е още едно от поредните доказателства за дълбоката ни древност.

Ако вникнем в съдържанието на индийски сборник от древни книги "*Пурани*", ще видим, че синът на Ной - Сим, се заселил по брега на реката Ефрат, където построява храм "*Панда - Мандара*" за пастирите в района Мерое (Берое). Столицата му е "*Мандара*", която се запазила за дълго време. В района "*Берое*" в Тракия селищната могила "*Караново*", където е открита първата писменост сочи, че в този район са живели древните кари, което е още едно доказателство за общата писменост на азбуката на древните българи.

От този район са произлезли народите, донесли езика, писмеността и културата на древните траки в Египет. Не случайно и днес в района на Стара Загора (Берое) се срещат имена на хора Ной, Ною, Наю, идентични с името на праотеца на Енох Найнон и внука му Ной.

Гетите пренасят в Мизопотамия името Мадара, а шумерите името Шумен (Шумер) веднага след преселването си от Балканите. Те са приносителите и на "*Сурия*" (слънчев амулет) с образа на бик и Бога - Слънце, открит във Варненският некропол, както и писмеността, архитектурата на зикуратите и орела - като сакрален символ за връзката на земния с небесния живот. Този символ виждаме като шапка на амазонките, в женския народен костюм в Силистренско, в гробницата на Свещари, Разградско, на дрехите на гетския цар Дромхет и редица други, които поставят в основата на египетската и шумерската култури и цивилизации.

По-късните готи (гети), преселили се в Западна Европа, включват двуглавия орел в готската култура на автохтонното население на днешна Белгия, в герба на Русия и герба на САЩ. Те са преносителите и на широко използвания сега по света символ - "*ромба*".

Архитектурата по българските земи чак по времето на Омуртаг и турското робство ще съхрани и пресъздава "*каменни гробници*" с покрив "*пирамида*", ротонда със седем ъгъла - "*ротонда на Бога - Слънце - Ра*".

ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ ПРЕЗ БРОНЗОВАТА ЕПОХА

Според Енох неговите праотци са: Адам Сит, Енос, Нойнан, Мелапеса и баща Яред. Всички тези племена имат пеларгически произход. След Потопа в Черно море част от пелазгийските племена се разселват от Балканите в Мизопотамия и Египет. **Новият Зиези - най-малолетният син на Сем, дава ново начало на българския род, създавайки в 2750 г.пр. н.е. огромна империя, наречена в шумерските писмени сведения империята на "*царя на света*".** Племето "Пан", с цар кариеца Кардам, отивайки на изток, е наречено народът Бан. Прерасналият в народа Бан племенен съюз на карийците от Тракия е носителят на писмеността в Мизопотамия.

Голям шок за древния свят е победата на народа Бан от град Бан над всички враждуващи помежду си градове в Мизопотамия. В зависимост от говора в даден район на племената и народите, този народ приема различни имена. Бактри, Бахари, Бавари, Балхари, Булгари, но за нас - неговите далечни потомци, той е народът Бонгари, Болгари, Българи.

Характерни символни знаци за тези древни българи от III хил.пр.н.е. са островърхите шапки, тризъбецът (трилистникът), числото 7, отговарящо на откритите 7 планети, именната му система, най-древният и най-точен календар в света и други.

Високата култура на пелгарите, кари, арии и кутии, фризи - атланти и мизогети (беси) се пренасят от Ария (древна Тракия) в Египет и Мизопотамия. Народът на правнука на Енох - цар Зиези, е онзи "*избран народ*", който ще разнесе тази култура и интелект по света. Тази култура и интелект той разнася и в древна Бактрия, Западна Индия, Афганистан, Хиндукуш, Средна Азия, Южна Русия, Кавказ, Балканите и Средна Европа. Този именно народ се завръща в своята прародина - земите на днешна България и Румъния. Той е лъконосец, но и конник от Бан, а по-късно и от Тракия. Зевс и Залмокис са обобщаващи имена на Зиези, а тракийският бог Бакхус е Банхус - въоръжен конник (хусар). Чрез календара на Енох обожествените древнобългарски и тракийски царе и праотци са влезли в българските пантеон и празници. Няма друг народ с толкова много имена като Бано, Банов, Банкя, Балан, Банковски, Балелено, Баладе и други.

Древният град на родоначалника ни от Близкия изток Зиези (Бан) е в Западен Иран. Това е неминуемо доказателство за древноиранското отечество на кутиите (кутригури и утигури) - арии,

кимерийци. Съвсем точно и вярно е мнението на д.и.н. Ганчо Ценов, че "*българите са древен народ - древни траки, преминали на юг от Черноморските райони, а може и от други райони на Тракия и участвали в Троянската война*".

Този народ е народът на древните трако - кимерийци (траки) - име, съкратен вариант на названието на обединената им общност, пряка наследничка на пелгарите (пелазги, белазги, белгари, българи) от земите на Балканския полуостров. Траките са единна древно българска общност на трако - кимерийци и праотците им дако - мизийци, и завърналите се на Балканите преди и след битката при Троя от изток част от синдийско - арийските племена, от Седморечието западни мазгути, акаджири и дардани (троянци). Тези племена приемат съкратеното наименование на трако - кимерийската си общност - траки. Мизийските саки, скити това са троянските даки.

Със съкратеното си наименование обединените древнобългарски племена се появяват в историята много по-късно, хилядолетия след като именците - мизи са приели да се наричат българи на Балканите, а северните фризи - синдийците арии, кимерийци на изток се наричат балагури (болгари). Поради дълбоката древност на тези техни предци и значителният им принос в историческото, културно и цивилизационно развитие на човечеството, древните автори с предпочитание ги наричали все още и с техните изначални имена - мизи и брагои, бриги, имената на които са носели те през старокаменната, мизолитна и новокаменна епохи.

През 2478 г. пр.н.е. кутиите завладяват Шумер и Акад и ги управляват 125 години, а около 2500 г. пр.н.е. завладяват Суза - град в страната на Елам. Според надпис на глинените таблички на първият император на кутиите Ерридупизир, той е "*владетел на света*" и е с титлата цар.

Кутиите са били с култура подобна на българите от Волжка България и племената веди в Индия, култура на конен народ. Те са били народ с номадско скотовъдство и оскъдно земеделие и не са били по назад в технологично и културно отношение от шумерите. Те давали на Шумер архитекти и декоратори. Шумери и кутии не са вярвали в едни и същи божества. Тъй като кутиите не са робовладелска страна, при разбиването на Шумер разпускат всички роби, което се отразява особено вредно за шумерската аристокрация. Заради тези причини въстава владетелят на Урук и разбива в 2354 г. пр.н.е. "*царя на кутиите Тарикан*". Кутиите отново се завръщат в Загрос.

Проследявайки начина на даване на епонимите от древните

българи, отчитайки промените в същностния характер на етноса в дадена историческа епоха, можем да си дадем обяснение за приетото от древно българската общност по нашите земи име - траки.

В предходните мизолитна, новолитна (неолитна) и енеолитна епохи превес имали именските племена мизи, хипербореи, шапей (сапеи, шопи) и южните - фризи - атлантите бриги. През бронзовата епоха със завръщането по тези земи на синдо - арийските, кимерийски племена - древните гури от далечните земи на Изтока и Иранското плато, заемат своето равностойно място. В резултат на това се достига до сформирането на единната българо - балагурска, трако - кимерийска общност на древните траки. В тази общност се включват и племената на дарданите (троянци).

За нас, българите, Троя е свещен град - държава, както е свещен за всички дактили (дако - илири), евреи древен Йерусалим, свещеният град и на древните палестинци, и на наследниците на древните ни предци етиопите (гети и шопи) и по-специално на шопите - предци на афразийците, субареи - арабите.

Не случайно големият древнобългарски сблъсък при Троя довежда не само до прекъсването на неговия възход, но и до приемането на заселилите се на Балканите оцелели троянци с името траки. **Поетапно в състава на древната тракийска общност влизат мизи, скити, хонори, кимерийци, даки, гети, шопи, троянци, фризи - атланти представителите на източната балагурска (имено - синдийска, кимеро - уйгурска и масгутска) и западната белгаро - пелазгическа (имено - мизийска и фризо - атлантска) общности.**

Няма по-убедително доказателство от родово - племенния състав на трако - кимерийската общност затова, че **тя - общността на народа на древните траки, е пряк потомък на древните българи.** Коректно, научно - доказателствено и аргументирано е да се поставят проблемите за произхода на древните траки българи върху основите на истината. Тази **безспорна истина е, че траките са българи, а не обратното. Това е така, защото генетичният произход на тракийските родове, племена и народ е древнобългарски.**

Същностното съдържание на съкратеното име на трако - кимерийците - траки, отговаря напълно на етническия произход, самосъзнание и развитие на образуващите тяхната общност племена и народи. **Тази общност е пореден етап от обединителните процеси на древнобългарските общности на територията на тяхната прародина Балканите.**

Траките и Троянската война са разделителната линия между

величавата праистория и утвърждаващата се рано - историческа епоха от развитието на древните ни предци, техните общности и държавни формирования. **В този смисъл за нас - съвременните българи, траките са наши предци, съставна част от единния общ, български, древен, родов имено - синдийски корен и етнос, основна съставка на единната, древно българска общност - тази на древните предантични българи.**

Всичко това е още едно доказателство за непрекъснатият перманентен процес на развитие (историческо) на древните българи. **Това още веднъж показва вредността на хипотезите за тайнственото изчезване, според някои историци, на древните траки и то в периода, непосредствено преди който са най-многобройният народ след индийците.** На Балканите възникнала нова епоха. "*Земите на Рая*" са от тази епоха на Велики преселения - този път от изток на запад и от запад на юг.

Времето на осъщественото единение на древнобългарски племена на територията на древна Европа, изконната им прародина, е краят II хил. пр.н.е. До този момент те достигат след особено дълъг период на историческото си развитие не само на Балканите, но и във Волго - Уралието, Близкия и Далечен изток, Предна Мала Азия и Егея.

Синдите арии (уйгуро - кимерийци) и именци (скито - хунори) в края на IV хил. пр.н.е. при великото преселение на народите се разделят на съставни племена и народи и се превръщат в клонове на индоевропейската общност. Тези нови племена и общности тръгват по пътя на самостоятелно историческо развитие и съществуване. Така наред с поселенията на Балканите, те населяват Егея и Средиземноморието, а най-силно развитите между тях създават самостоятелни култури и цивилизации, между които тези на карите в Крит, по-късно известни като критяни. Част от тях живеят в Египет, където създават династия в обществото на своите събратя древните фризи - атланти "*Шемсу Хор*" (Последователите на Хор), на бога на именците фризи (бриги, брагои), част от които живеят на Балканите, в земите на днешна България - в поречието на река Марица, на юг от Балкана (Стара планина). **В резултат на по-добрите за тях условия на живот започва развитието на речните култури и цивилизации.**

Пренесените земеделски култури (пшеница, ръж и други) от прародината им България дава основата на развитието на материалната култура в Мизопотамия и Египет. Изградената система за напояване с използването на водите на реките, както и

на Балканите се ползвала и за корабоплаване. Тя дава предимство за развитие на културите и цивилизациите на населяващите тези места народи, племена и общности.

Ползвайки достиженията на цивилизованите племена и народи от древнобългарската индоевропейска общност, траките налагат създаването на държавно устройство и във владените от тях земи. **През бронзовата епоха на територията на Двуречието Шумер и Акад основни форми на държавно устройство са градовете - държави. В Египет тази форма е номът, в Гърция полисът, следват монархия, империя, република.**

Шумерите в Двуречието водели уседнал, земеделски начин на живот и установили властта си между реките Тигър и Ефрат за период от хилядолетие. В началото на III хил. пр.н.е. от север пристигат семитски племена, които основават град Акад. Към устията на реките Тигър и Ефрат на юг остават шумерите, а в северната част се настаняват семитите, които в кая на III хил. пр.н.е. завладяват Мизопотамия. Акадският език постепенно измества шумерския език.

В Мизопотамия на естествени хълмове, опасани със стени, се появяват градовете на шумерите и акадците. В тези градове живеели средно по 40 - 50 хиляди души. **Цялото трето хилядолетие било подчинено на битките между отделните градове.** Дошло времето на битката на владетеля на Ур и Урук, който обединил шумерските градове срещу семитския владетел на Акад Саргон. Битката между тях довела до едно трайно държавно обединение на всички земи по долното течение на Тигър и Ефрат, населени от шумери и акадци. Зиези поел цялата власт над Мизопотамия. Наново тази земя се владеела от далечен потомък на легендарния родоначалник на българите Зиези. Този велик наследник на древните мизи също бил обожествен и населението - народът Бан, дошъл от Троя - древна Тракия, се прекланяло пред него като на бог.

През втората половина на III хил. пр.н.е. последвал период на упадък на Шумер и Акад, поради нахлуване на нови семитски племена от запад, наречени амореи (на акадски "*амуру*" или "*запад*"), които покоряват цяла Мизопотамия и създават държавата Вавилон.

Акадци и шумери се отличавали по вид и език. Нестихващата борба за надмощие между техните градове - държави води до завземането на земите им от амореите на запад и от нахлулите от изток еламски племена, които живеели между реките Улай и Унку - земи между Мизопотамия и Иранското плато. По расов тип и материална култура те били като шумерите. Овладявайки земите им,

еламите се настаняват трайно и превръщат Ларса в един от главните си опорни пунктове.

Създадената от амореите държава Вавилония е с най-виден представител Хамурапи (1728 г. пр.н.е. - 1686 г. пр.н.е.), който е известен с обединителната си власт и със законодателната си дейност.

Историята в отношенията между елами и амореи се повтаря, като се започва битка за надмощие, в която победител е Вавилонското царство и утвърдилата се на историческата сцена аморейска династия.

Започналият упадък на Вавилонското царство след Хамурапи умело е използвано от древните хети, които слагат край на аморейската династия.

На историческата сцена се появяват каситите, които, нахлувайки в Мизопотамия, създават Каситска държава.

Въпреки оспорването властта на каситите от наследниците на Хамурапи от Първата Вавилонска династия в продължение на 150 години, властта на каситите просъществувала повече от половин хилядолетие и имала 36 царе. Каситският цар Агум II се нарича цар на касити и акади и на "4-те *посоки на света*". Той покорява част от Мизопотамската степ и удържа победа върху амореите в Горен Ефрат. Опитите на приелите вавилонската култура да възстановят могъществото на Вавилонското царство е частично постигнат. **Най-преките наследници на древните българи от Балканите са касити, кутии, влезли в съюз с останалите три клона на древните ни предци.**

През XVI в. пр.н.е. древнобългарските племена митани, субарити и урарти населявали земите по горното течение на река Тигър и на изток от него, както и в района на Горен Ефрат. Основаните от тях държави носели техните имена Митани, Субарту и Урарту.

В държавата Митани е съществувала форма на управление - общ съюз на племената, изграден на принципа на военната демокрация. Царството възниква едновременно с Асирия и, облягайки се на мощта на Египет, разширило сериозно своята територия за сметка на съседните му страни -Сирия и Асирия. Разширението осъществило митанийското племе Балхарис (Балкарик) - големите кари, дошли от Ария (Тракия). Смесеното население на Хору (Сирия) е с преобладаващо участие на хуритите, които още от дълбока древност населяват Северна Сирия и Палестина. Въпреки миролюбивите връзки между Митани и Египет, фараонът Тутмос III в края на XVI в. пр.н.е. и началото на XV в. пр.н.е. предприема 17 похода в Сирия, преминава река Ефрат и завзема стратегическите градове Халпа и Ниа.

Неговият наследник Аменхотеп II нанася големи щети на Митани, завземайки като плячка нейното богатство от злато и мед, коне и колесници.

Отчитайки силата на хетските нападения, поредният фараон на Египет Аменхотеп III (1455 г. пр.н.е. - 1424 г. пр.н.е.) търси помощта и взаимодействието с Митани. По-късно, при фараон Менхотеп III, установените трайни връзки на Египет и Митани се превърнали в съюз на базата на идентичен светоглед, във връзка със събитията през епохата на сблъсъка на древния човешки светоглед, почиващ на уникални познания и на светогледа, известен като политеизъм - вяра в многото богове. Покорените многобройни, разноезични разноплеменни народи, вярвали в много богове, което довежда и до ускоряването на процеса на отмирането на монотеизма.

До средата на IV хил. пр.н.е. според историческите източници съществуват 22 града - държави в Горен Египет и 20 града - държави в Долен Египет. Геологични и почвени проучвания показват, че реките в Горен Египет започнали да пресъхват и земята не можела да обезпечава пълноценно с храна хората. Това довело царството до сериозно изпитание, което започнало войни за овладяване на другото царство.

При по-късни разкопки открили плочките на Нармер в Нехен - един от центровете в Горен Египет, на 600 км от Кайро. Нехен бил град - държава, център на култа към бога Сокол - Хор. Откритите находки сочат като царе и Крокодил, Скорпион и Морска котка, чиито образи се срещали често с образа и символа на града - Сокола Хор. Името на владетеля било обозначено върху ритуален боздуган, отразяващ сцени на победа над враговете му и тяхното покоряване на волята му. Името му като символ на власт било изобразено с пиктограма на скарабей, с опашка на бик, с провесени на шиите си птици, както и 30 брадвички. Седем покорени града и жителите им с мотики в ръка символизират отводняване на полетата им, както и на храм или град. Отразена е реална случка. Тази рисунка се явява като един от най-древните исторически документи в света. Този и други символи, включително върху намерените плочки сочат, че цар Скорпион е победил воините на Нагада - многолюдно селище на Западният бряг на Нил, където е бил почитан бог Сет. Битката за надмощие в Горен Египет, изобразяваща Нармер от 3100 г. пр.н.е. сочи, че с короната на Горен Египет на главата си и с боздуган в ръка, той покорява владетеля на Долен Египет. Соколът Хор, символ на фараонската власт, е посочен в позата на победител. Папирусът ясно показва района на делтата в Долен Египет, завладяна от Нармер. Нагада с намерените там издълбани

в скалите рисунки, керамичен съд много по-древен от ритуални боздугани и примитивната червена шапка, е важна и с това, че короната, взета от Скорпион, е свързана с по-късното управление на Нармер. Всички тези и други най-нови разкрития показват, че историята на Египет се губи още по-назад във времето, преди овладяването му от цар Ненес, по време на владетелите Скорпион, покорил градовете и селищата в съседство с Горен Египет и Нармер, воювал с хората на юг от делтата на Нил. Вероятно е имало поранна нулева династия на царете Скорпион и Нармер, които са положили основите на най-славната от древните цивилизации. Известно е, че през V хил. пр.н.е., след потъването на Атланд, атлантите кимерийци (северните фризийци) се насочват към Балканите и Егея, към Средиземноморието и Северна Африка. Част от тях остават на остров Крит, а по късно отиват при събратята си по съдба в Египет и по късно наново се връщат в земите на Крит и Микена.

Не случайно символът на Скорпиона е символ на обединен Египет, носен от фараона, като "*Владетел на двете земи*". Този символ носи сплетени една в друга хилядолетните корони - бяла във формата на кегла на Горен Египет и червена, наподобяваща черпак на Долен Египет,

След обединението настъпва епохата на Старото египетско царство, начело с фараон, който съсредоточава в свои ръце политическата власт и разполагал с чиновнически апарат, с който управлявал държавата. Страната е разпределена на области (номи), начело с управители - номарси. Стремежът да се постигне обединението бил главната цел на Старото и Средно египетско царство (3150 г.пр.н.е - 1785 г. пр.н.е.).

Пристигналите от Балканите и Крит кари и каритяни (критяни) около 3000 г. пр.н.е се съюзили с древните атиняни и потомци на дактилите и покоряват Горен Египет. Те са под водачеството на Мина (Аха, Менес), родоначалника на първата египетска династия. Това е владетелят, построил новата столица на Египет - Менефер (днешен Мемфис). Така през периода 3000 г. пр.н.е. - 2565 г. пр.н.е основни водещи племена в Египет са критяните (каритяни) и идейските дактили - юдеи и евреи. Египетската земя тогава се нарича "*Та камет*" - черната земя (по цвета на почвата). Отделните градове "*номи*" до началото на IV хил. пр.н.е. били обединени в две царства -Горен и Долен Египет, като това политическо деление съответствало на географското деление.

В тази епоха изворите на река Нил се намирали във високите етиопски планини, където живеели гети и шопи, като реката, спускайки се на север през по-ниските и равнинни територии, се вливала в Средиземно море.

Поради тази причина на горната част на картата се намирал Долен Египет, а на долната и част - Горен Египет. Разделението на двете царства било не само географско, но и символно - религиозно, като всяко от тях си имало свой бог. В северното царство това бил богът Хор, а на южното царство - излезлият като победител в дълголетната борба със стремежа за обединение -бог Сет. Символ на властта в Северното царство била червената корона и змията, а на юга бялата корона и ястребът. Даже след обединението владетелите (фараони) на Египет се титулували "*господари на двете земи*", а в короната им влизали елементи от двете стари корони.

По време на първите две династии Северното царство поддържано от либийски и азиатски племена се опитало да се откъсне от владетеля, като се предизвиквали често и религиозни конфликти между привържениците на боговете Сет и Хор. Стабилитет на страната се получил при енергичните и войнствени фараони от IV династия, с които започнал най-големият разцвет на Египет, който продължил до VI династия. Това било времето на строителството на поразяващите по размери пирамиди, построени от Джосер в Сакар, от Хеопс, Снефу, Хефрен и Микрен в Газа. Чрез тези строежи фараоните се стремели да обезпечат безсмъртие за себе си, народа и държавата си.

Египет разширил значително границите си на юг в Нубия, на изток до Синай и при бреговете на Палестина, Финикия и Сирия. Той поставил основите на корабоплаването, търговията по море и военноморската си сила. Този период е времето 2625 г. пр.н.е. - 2200 г. пр.н.е. и е по-известен като периода на първата велика империя.

По времето на тези древни фараони в Египет съществуват уникални познания за човека, Вселената и Боговете, като такива познания има и при именци и кимерийци в Далечния изток, при карите от Крит (каритяни) и мизогетите (беси) на Балканите.

Постоянна и взаимно зависима е връзката на човешкия род с общовселенския живот и Слънчевата система, чийто представител е Амон Ра. Богът Слънце, според древните ни предци, поставя владетелите - фараони, царе, князе, владетелите на племената и народите. Така извисените към небосвода върхове на пирамидите олицетворявали реално съществуващата във Вселената, включително и на планетата Земя, йерархия.

Това е и най-древният човешки светоглед, идентичен с този и на още по-древните български племена и народи - именци

и синдийците - арии, и на уйгурите, който бил запазен и в трите клона на древните българи от бронзовата епоха. Разликата е, че те са наричали своя бог Танг /Кан/ Ра - кана "*бог Ра*". Този техен светоглед е заложен в символите им - триножник с орел, с разперени крила и конска опашка на върха му. Тези три компонента на знанието символизират изкуството да даваш без да искаш благодарност. И до днес триножникът - висшата небесна сила, създател на общовселенския живот и хармонията във Вселената, орелът с разперени крила и конните народи, към които принадлежим, както и конската опашка, означават същото.

Периодът на възход и строителство на висока култура и цивилизация в Египет е тясно свързан с основните племена, създатели и творци на обединението му, на държавността и духовната му и материална култура и цивилизация.

Не случайно египтяни и митанийци са в дълбок съюз при възникнала външна опасност, макар и от страна на други древнобългарски племена и народи - главно хетите, и по конкретно - държавата им Хати.

Според историческите източници гурите (хури) - хурити, с държавата си Хари (Митани), и древногетските (хетски) царства в края на III хил. пр.н.е. били посещавани от асирийски търговци от град Ас Ур (Ашур).

По това време Асирия е част от шумерската държава, както и Анадола. Управителят на Ас Ур - Зарикум, нарича себе си "*слуга на могъщия цар от Ур - царя на 4-те страни на света*", Бур - син на арийски "*Могъщият вълк*" или "*Лунният бог*". Арийците - асирийци според това определение са поклонници на Луната за разлика сирийци, мизийци, египтяни и други. Първите хетски поселения са Камес (Камеш), Кусар (Кушар), Нес (Неша), Нолпа (Залпува) и Хатуса (Хатуша).

В един от най-старите надписи се казва, че повелителят на Кушара (оградено място) Пит хан нападнал Неша и го завладял, но жителите на града не били продадени, нито пък поробени. Приемникът му Анита победил владетеля на Хатуша и укрепил властта си чрез решения на Народното събрание по време на свикан събор в охранявано място (селище).

Обединителната политика на основателите на хетското царство се осъществява от Талабарна - четвъртият приемник на Анита (1680 г. пр.н.е. - 1650 г. пр.н.е.), който според един надпис "*направи моретата граници на своята държава*". Неговият наследник Хатусал I премества столицата си в Хатуша, нахлува в Сирия и завоюва царството Ямхад и столицата му Халпа (Алепо). При престолонаследника му Мурсил I (1620 г. пр.н.е. - 1580 г. пр.н.е.) се засилва централната власт. Войската му нахлува в Акад и завладява Вавилон. Поради убийството му за цели 70 години е настъпила дестабилизация на властта, докато Телепин (1520 г. пр.н.е. - 1490 г. пр.н.е.) определил ред за престолонаследниците, за да няма спорове. Но след смъртта му и краткото управление на сина му пак настъпили такива смутни времена и империята му губела територии, докато установилите се на север кушити не превзели и не разгромили Хатуша.

Изкусният дипломат и способен пълководец Суппилулиума (1388 г. пр.н.е. - 1347 г. пр.н.е.), възползвайки се от отслабения Египет, каситския Вавилон и Митани, утвърждава наново силата на хетите. Той се намесва в династични спорове на Митани (Хари), като след смъртта на владетеля й налага на престола сина му. Хетите завладяват територии и на юг достигат река Ефрат и Амуру, на която налагат данък. Наред с това владетелят на хетите обединява недоволните князе на Сирия и изтласква Египет от северните райони на Палестина. По това време Митани е част от Хетия, а Асирия се съобразява с нея.

Тези събития слагат началото на войната между привържениците на боговете Амон - Ра и сирийския Едон. Спечелвайки голяма победа над Митани и сирийските княжества, **хетите стават причина древните българи да се разделят на 3 клона**, като единият от тях се преселва в Египет. Хетите и Египет се сблъскват решително при Муршило II (1336 г. пр.н.е. - 1306 г. пр.н.е.), когато фараон Рамзес II е разбит при Кадем, но след смъртта на хетския владетел, синът му е детрониран от чичо му Хатушило III. Поради това, че се чувствал нестабилно на престола, последният сключва мир с Рамзес II, което се отразява добре на двете империи. Сирия е разделена между Хетия и Египет. Нестабилността на Хетия дава възможност да се усили Асирия.

Нашите древни предци са били на страната на фараоните религиозни реформатори, поради което ролята им в този период е била незавидна. Голямата битка за религиозни реформи в Египет довежда до двувластие. **Аменхотеп IV (Ехнатон) не успява в своята реформа, но делата му довеждат до излизане на част от египтяните начело с владетелите си в земите на Палестина, където приемат нова религиозна догма и ново име - израилтяни и юдеи. По-нататъшната съдба на тези преселници е широко известна с налагане след малко по-късно от хилядолетие чрез изопачения вариант на Библията своята история, която представят за изначална на човечеството.**

Пламналата ожесточена война между сирийци и палестинци през XI в. пр.н.е. - X в. пр.н.е. в условията на упадък на Египет, която обезкръвява двете страни, **създава благоприятни условия на родово - племенното население на евреите да се обединят и създадат собствена държава. Първоначално създадените два малки племенни съюзи се обособяват в отделна държава,** която по време на Саул и неговия син Давид се обединяват. За главен религиозен център е обявен град Ерусалим. Библейската хроника ни запознава подробно с един от синовете на Давид - Авесалом. Той се провъзгласил за цар на Хеброн и начело на израелтяните организирал поход срещу баща си. Зад Давид стояли юдеите.

Така неизбежно се състояла битка между двата народа в Ефремовата гора, където Авесалом е убит, а оцелелите части от израелтяните вземат със себе си Божия завет и напускат Ерусалим.

Тези събития са свързали историята на древнобългарските племена с тези на новите им непосредствени съседи в земите на Митани, на изток от река Ефрат, станали привържениците на Авесалом. След смъртта на Давид за цар на евреите е провъзгласен Соломон, по чието време израило - юдейското царство е във възход. То е разделено на териториално административни области и в него силно развитие получават строителството и търговията.

Древните българи, населяващи земите на Митани - Балхарис, начело със своята царица Балкис, известни с държавата си като арамейското царство Саба, са били обект на нападение от северните израилски племена на цар Саул. Тяхната царица, известна в историята като Савската царица, според Библията се среща със Соломон, "*за да го изпита с гатанки*". "*Тя дойде в Йерусалим с много богатства, камили бяха натоварени с благовония, с твърде много злато и драгоценни камъни. Тя дойде при Соломона и говори с него за всичко що й беше на сърце ...*"

Тази среща от началото на I хил. пр.н.е. поставя началото на хилядолетната връзка на древните българи с избраните от тях племена за свой най-близък народ - бъдещият еврейски народ. Наследниците на Царицата на сарматите (царицата майка), ще се обединят с другите древнобългарски племена във военно - племенен съюз 4 века по-късно (VI в. пр.н.е.) край Волго - Уралието, на територията на днешна Русия. Този съюз, владеещ земите до Енисей и Алтай, разширява късното етиопско родословие, с родоначалник Царицата - майка (Савската царица), приела за свой съпруг Соломон.

По-късно потомците на същия този българоизбран народ наричат себе си богоизбран, с което без да искат, дават реална оценка на величавата древнобългарска цивилизация, издигайки носителите й в култ като "богове". Същевременно в написания от тях изопачен вариант на арамейската Библия, игнорирайки преди всичко древнобългарската култура, история и цивилизация, се дава изопачена представа за цялостната общочовешка история и за нейните изначални, известни в паметта му древнобългарски племена и народи. Стъпвайки на пиедестала на своята нова религиозна вяра със стремежа си да покаже своето величие с покровителството и на държавната си организация **юдейско - израилтянската общност, водеща началото си едва от втората половина на второто хилядолетия преди Новата ера, създава нова версия за човешкото изначалие, което започнало от предците им. По този начин, чрез историческа манипулация, е направен сполучлив за сега все още опит за отричане на всички древни предпотопни цивилизации по света с нееврейски произход. В сърцето на човешката история е нанесена дълбока рана, която все още не е заздравяла и в съвременността.**

Поставено е началото на формиране на етноси не на базата на биологичен произход, а на базата на религиозно - верско самосъзнание на племената и народите.

Ако надникнем в историческите хроники, ще разберем, че народи в определен период от етногенезиса на българския народ, с език близък до неговия - т.е. на българите отломки от етноса в Кавказ - хетския сред бурни битки при Троя и други места като например Мала Азия, по-късно в 1190 г.пр.н.е. вече са извън политическата история. Хетската империя престанала да съществува, защото не успява да се противопостави на мощното настъпление на морските народи, това което Египет с много усилия успява да стори.

Преди това Египет, след периода на анархия в неговото държавно управление (2200 г. пр.н.е. - 2086 г. пр.н.е.), през времето на XI - XII династия (2061 г. пр.н.е. - 1785 г. пр.н.е.) изживял етапа на Средното египетско царство. После управлението е поето от пристигналите от североизток хиксоси. В продължение на повече от век с 36 владетели те владеят Египет. През 1560 г. пр.н.е. хиксосите са изтласкани от Египет чрез останалите извън тяхната окупация южни територии начело с Тива, които продължавали държавните традиции на Египет и **поставили начало на Новото египетско царство. Това царство за пореден път достига до славното**

величие - разширяване границите на държавата до река Ефрат при фараон Тутмос III.

Било спряно настъплението на хетите към Сирия, с която Египет сключил мир по времето на фараон Рамзес II. Военните успехи и наложените данъци от поробените народи довеждат Египет отново до възход. Владетелите придобили възможности да извършват строежи на храмове в Луксор и Карнак. Когато след XIII в. пр.н.е. Хетската държава загива, Египет вече не е мощна държава както при фараоните Тутмос и Рамзес.

Под въздействието на писмеността на древна Ария (Тракия), пренесена в Древния изток, в земите на Египетското царство и империя, се развива нова, дообогатена култура и цивилизация, с централизирана държавна власт начело с фараон, на които принадлежало всичко - градовете, хората, земята. В началото нищо не ограничавало властта на владетеля, освен неговото чувство за справедливост към народа му. Едно от важните задължения на владетеля било създаването и поддържането на напоителните съоръжения и това не е случайно. Поддържането на тези съоръжения подсигурявало прехраната на населението, което е в основата на държавата, развиваща се като централизирана административна система. В края на III хил. пр.н.е. по време на Средното царство, намараите (областни управители) и жреците ограничили властта на фараоните, които вече се съобразявали с тяхното мнение.

В Древен Египет широко разпространение имат йероглифното писмо и свещени изсечени знаци, главно върху стели. Това писмо било съчетание на знаци и рисунки. По-късно то било опростено в няколко разновидности. Създадени били специални специализирани училища към храмовете които били наричани *"домове на живота"*.

Създадена била дълбоко почитана в страната длъжност на писаря, който се обучавал в специализираните училища при храмовете. Поучението на Ахтон от Средното царство към сина му гласи: *"не съществува длъжност, която да няма началник, освен длъжността на писаря, тъй като самият той си е началник"*. И продължава: *"Нему никога не казват: поработи за този човек"*.

Въздействието на културата на преселниците от Балканите довежда до откриването и използването на клинописното писмо в Мизопотамия и до буквеното писмо от финикийците - народ от хетски (гетски) произход. Със своето изобретение на мястото на стотиците сложни знаци с по няколко значения, те създават система от около 20 знака, при която не се търси значението на отделния знак, а на неговото звучене. Те, гетите и шопи - етиопи, и други семитски народи, записвали само съгласните звуци. По-късно древните гърци добавят в тази система и гласните звуци. **Всички тези достижения в писмеността на Древния Изток и Егейска Елада се развиват на основата на най-древната пеларгическа трако - кимерийска писменост, пренесена по тези земи от земите на Балканите.**

За да изясним пълната обстановка на развитие на древнобългарските племена, техните култури и цивилизация в земите на Мизопотамия (Антиохия, Сирия), Анадола (Мала Азия) и Та Камет (Египет) не можем да не посочим ролята на финикийците - семити, дошли от изток в началото на III хил. пр.н.е. в Мала Азия, където основават градове върху Средиземноморския бряг - Библос, Сидон, Тир и други. Те се занимавали с търговия и корабоплаване из цялото Средиземно море и достигали чак до Британия и Балтийско море. Те ползват и пиратството чрез отвличане на хора, за които искат откуп. От Британия си доставяли калай и бронз. Основна форма на управление във Финикия бил градът. Те били народ на търговци, лихвари и моряци. От начало основен техен партньор бил Египет, а по-късно, в XIII в. пр.н.е. те развиват кантори на островите Крит, Родос, Кипър, и други в Егейско море. От тогава започва периодът на война между тях и предприемчивите древни гърци. Водещ в морската търговия през X в. пр.н.е. бил град Тир, който създал много морски колонии. Най-известната тяхна морска колония е град Картаген на северното африканско крайбрежие.

Жителите на Финикия и Двуречието се считали за поданици, а не граждани като жителите на градовете на римляни и елини. Владетелите им били с наследствена власт, ограничена от аристократичен съвет, който ги замествал при отсъствието им от страната. Народното събрание не участвало в управлението.

Въпреки че не създават огромна държава, приносът на финикийците в световната история е огромен. Те създават най-древната буквена азбука и книга в историческия Стар свят, познават значението на търговията за развитието на света, стават основни неизменни доставчици за жизнено важни стоки за източния свят. Те доразвиват идеята на древните българи от Волго - Уралието за ползването на парите като основна разменна единица. По същото време друг клон на древните българи - лидийците, откриват пазарната икономика като средство за стопанско развитие и възход.

Стотици и хиляди са попадналите под водата, залени в нея в Средиземно море, Тихия и Индийски океан и в крайбрежията на всички страни край бреговете на същите морски страни причудли-

ви за днешните съвременници, строежи на градове, храмове, обсерватории, пирамиди и други "*чудеса на света*" като висящите градини, Александрийският фар, гробницата на Мавзол, Вавилонската кула. Всички те са плод на строителния гений на племената и народите от древнобългарските индоевропейски общности, разселени в Европа и Азия, Северна Америка и Близкия изток и характеризират тази епоха. **Тези племена и народи, сформирали вече свои държави, култури и цивилизации, писменост и вяра, са първоосновата на древните култура и цивилизации в Египет, Шумер, Хетия, Финикия, Вавилония, Асирия, Персия и Егея. А тези култури и цивилизации не случайно се развиват в синхрон с първоцивилизацията на пелгарите и траките на Балканският полуостров - главно в днешните земи на България и Румъния, и отчасти в Предна Мала Азия.**

Преломен момент в развитието на тези култури и цивилизации е Троянската война и последвалите нашествия на морските народи. Всичко постигнато по време на пелазгите (пелгари), карите, ариите, асите (мурдаси), западните мазгути (акаджири) и не на последно място брагои (бриги) и особено мизите и тяхната цивилизация - наследница на Варненско - Черноморската и предшествалите я Хайборейска и Атлантическа е люлката на бъдещите близкоизточни морски речни цивилизации. **Това е златната древнобългарска Черноморска и трако - кимерийска цивилизация на Балканите и Егея от периода на Бронзовата епоха.** Успоредно с тази цивилизация процъфтява и опожареният от тирци, ахейци и акаджирци (траки) Илион (Троя). В периода на възникването на Хетия върху отломките на древномизийската от хилядолетия земя - Шумер, славата на Илион се носела по целия свят.

През XIII в. пр.н.е. в западната част на Балканите нахлуват илирите, които прогонват брагоите (бриги) от днешните земи на Албания и Македония и те се заселват в северозападните части на Мала Азия. Последните носят със себе си своята древна култура и били последвани от голяма част от балканските мизи и племената на тините и витините. На Балканите, около Босфора, се задържат и част от бригите, тините и витините. Около 1300 г. пр.н.е. при жестоко земетресение е разрушен Илион (Троя). Това предизвиква опити на ахейците и царство Асуава (Лидия) със столица град Сарди, южно от Троада, заедно с други племена от Балканите и островите, да превземат и опустошат Троя. Въпреки че ахейците - островите, да превземат и опустошат Троя. Въпреки че ахейците - предисторическите древни предци на гърците, не успели да се възползват от тази си победа, постигната с измамна битка, поради прогонването им от хетите, начело с император Тутхоли IV, заедно

с лидийците, чийто град столица Сарди е разрушен от него няколко века по-късно, те все пак ще се възползват от тази битка. **Първоначално древните гърци налагат в историята мита за своята дълбока древност, като люлка на европейската и световна култура и цивилизация.**

От анализа на творбите на Омир "*Илиада*" и "*Одисея*", и поемите на Вергилий "*Енеида*" и на Хезиод "*Теогония*" личи ясно, че истината е съвсем друга. Според Херодот Тиран е свален от Аполон като последен царувал в долината на река Нил. **Вергилий посочва, че зората Еос и Тиран са родители на оцелелите при нашествието на траките от изток етиопи и кушити, които се преселили в Западна Мала Азия.**

Появата на цар Мемнон с грамадна войска в Троя потвърждава присъствието на тези племена в Мала Азия. Убит от Ахил, царят е отнесен на бреговете на река Есей (сегашната Чаталдере) - земя, обитавана преди това от етиопци (където в негова чест е издигната гробница). **Според "*Шах - наме*" (Царската книга) на Фирдоуси етиопи и кушити, които населявали Мала Азия, заедно с хуритите, са били с най-могъщи владения там. От тези племена хетите приемат писмеността, митовете и легендите.**

Според "*Илиада*" на Омир племената в защита на Троя са различни: "*... речта им бе различна, смесени разни езици на много събрани народи*". Такъв бил и съставът на племената, дошли да я разрушат. Пак според автора на творбата в Десета песен, 404 - 444, цар Резос е с:

"... коне грамадни и много красиви,
те са по-бели от сняг и препускат подобно на вятър.
В злато и сребро му блести колесницата нова.
Има златни, огромни доспехи, за чудо и приказ!
Не подобава на смъртни да носят такива доспехи,
а подхождат те на боговете безсмъртни".

Цар Резос, синът Ейонев, е начало на траките от Странджа и Сакар, които владеели и земите, разпростиращи се чак до Босфора. Те притежавали висока материална култура, добивали руда, от която извличали мед, сребро и злато. **Това е убедително доказателство, че люлка на цивилизацията през бронзовата епоха е не само Древна Елада, но и целият Балкански полуостров и особено Ария (Тракия). За създаването на тази висока култура и цивилизация допринасят мизите - пелазги (пелгари, белгари) и новодошлите от изток балагури, които са били центъра на духовната култура в Далечния изток при Тян шан и Тибет, Памир и Хиндукуш.**

С обявяването на Омир за грък и обсебването на творчеството му **учените елинисти, главно историци, извършват най-крупната манипулация в човешката история, показвайки историята на древнобългарските изначални племена и народ за история на елините и гърците, които са с десетки хилядолетия по-късен произход и се появяват на историческата сцена около и след Троянската война.** Изкуствено създаденият етноним "*елини*" за ахейци, данайци и аргийци е в пълно противоречие с "*Илиада*" на Омир, Разказа на Данай за Данаидите и главно с Херодот, който в "*Историки*" доказва, че напусналите град Хемис в Египет Данай и Линекей са се преселили в Елада.

Ако се приеме, че етнонимът "*елини*" произлиза, както ни уверяват историци, от Хелен, то критяните, известните кари от остров Крит и строителите на пирамидите край Нил, би следвало също да се наричат елини. Техните предци, завърнали се заедно с атиняните - фризи, египтяни, последователи на Хор Шемсу Хор и евреите, които отново идват в Егейско - Балканския район също би трябвало да се наричат елини, което е пълен абсурд.

Всичко това доказва, че **нито елините, нито данайците са гърци.** Както е известно, и аргийците - праотци на жълтата раса, преди Троянската война напускат Пелопонес и се заселват в Мала Азия. На тяхно място пристигат кари и гети.

Самият Омир във Втора песен на "*Илиада*" обяснява по-ранната история на аргийците, като представители на клон от траките, преселили се в Древна Елада. Най-силна подкрепа за това е царската реч: "*Мили другари, данайски герои, слуги на бог Арес*". Тези траки са били доста разпокъсани, но подвластни на цар Агамемнон Атреев, "*начело на владенията Форис, Спарта, Меса, Брисия, Авгия, Амлика, Хелос и други е цар Менелай, на Микена, Коринт, Касони, Ория и Еритрея цар е Диомед, на Евбея, Халкида, Еритрея и Уистия Керина и крепостта на Диан Евбейски Крастистира - цар Елефенор, потомък на Арес, цар на абанти*". Самият Арес е от род на траки и гети, които завладели Пелопонес, Тесалия и други земи в Елада. Старото население данайци, праотците на турци, албанци и други народи е унищожено, преселило се или превърнато в васално. Този процес се задълбочил с пристигането от долината Нил на каритяни и евреи, което довело до размесване и създаване на множество царства.

По време на Троянската война Крит е населен с кари и данайци, а Атина се владеела от кари и атиняни и бели евреи - клон от данаидите. Идвайки по тези земи, те донасят тържествените празници в чест на Атина (Нейт) и зародилите се в долината на река

Нил Олимпийски игри. **Люлката на европейската цивилизация - дело на карите, наречени критяни и други племена е заселеният от тях Балканско - Егейски район.**

Според сега съществуващата история на Елада, елинските племена от индоевропейски произход през III хил. пр.н.е. населявали северните земи на Балканския полуостров - земите на Илирия и днешна Македония. Йонийци, заселили се в Атика и Пелопонес, еолийци в Тесалия и част от Средна Гърция и ахейци, завладяват Пелопонес и покоряват, и асимилират старото предгръцко население, като създават малки държавици.

От "*Илиада*" на Омир личи абсурдността на твърденията в стопанската история на Древна Елада. **Според това произведение участието на гърците във възникването на високо развитата цивилизация на Балканите е символично. Изработването на карта на владенията на конните тракo - кимерийци и други племена явно показва това. Това ще покаже на всеки непредубеден историк и обикновен гражданин изкуствено създадения блясък на Древна Елада, както и действителното състояние на нещата, на историческата истина.**

Експанзията на траките от Аргос начело с цар Агамемнон и ахейците гети - славяни, начело с Ахил, най-мощните във военно отношение племена, е предопределило тяхната историческа съдба. След превземането на много други градове, те се насочват и към Троя. Там участват и кари, данайци, мирмидонци, подвластни на гетите, пеони и редица други племена.

От изложението в "*Илиада*" личи, че и сред водещите племена нападатели е имало ожесточена вътрешна борба, че освен Егейско море, по онова време е имало и острови, а познатите ни сега такива в този район са били много по-големи. Наред с това личи, че морските народи са се научили от конните да използват коня и колесницата, а конните от морските народи - да строят и използват кораби. Поетът ни дава отговор за спора на учените за племената ахиява и ахейци - "*конното славянско племе*", от което произхожда Ахил.

Градовете крепости Микена, Аргос, Пилос са построени не от гърците, а от траки и гети - славяни, а конните народи не са били номади. Тези народи са имали строителни и други познания. Те изиграли първостепенна роля в Троянската война като мощна сила по суша и по море. Предприетата експанзия в Мала Азия е била под тяхна егида.

Известно е, че Троянската война, въпреки победата, не е била благоприятна и за конните народи, които понесли големи загуби в жива сила. Оставането на ахейците гети в Североиз-

точна Мала Азия намалило още повече тяхната военна мощ, а при карите - траки от Аргос настъпила вътрешна борба за власт, която довела до създаването на многобройни независими царства.

Жертва на природен катаклизъм - земетресение, станали критяните и населяващите останалите освен Крит острови в Егейско море, както и земите на цяла Елада. В по-слаба степен били засегнати живеещите в земите на Тракия. **Тези земетръси, особено един от тях, предизвикват изригването на вулкана Санторин, принуждават траките - създатели на Микена и тези от Аргос, спартанци и други подвластни им племена, да се преселят на север от Пелопонес.** Големият разцвет на Микена и величието й е епоха на замъците, крепостите и дворците от XVI в. пр.н.е. - XIII в. пр.н.е. По-късно те завладяват Кносос и Крит и застават начело на културата на друга династия в Средиземноморието. Въпреки понесените загуби, каритяни и атиняни водят битка заедно с египтяните за освобождаването им от хиксосите. Критските владетели също водят завоевателна политика и, когато завладяват Палестина, строят не пирамиди като предците си, а дворци и храмове, неотстъпващи по грандиозност и величие. Като произведение на изкуството техните строежи превъзхождали пирамидите. Те заселили в земята на Палестина подвластните им лапити (великани). По време на фараона Рамзес III са известни като филлистимяни и развиват широко известната филистимянска (финикийска) култура и цивилизация.

В съчинението на Херодот "История" са показани общите черти на цивилизацията от Егейско - Балканския регион и в долината на р. Нил. Въпреки че това е явна култура и цивилизация на трако - кимерийците, историците, без научни доказателства, я наричат съответно елинска и египетска. А тази цивилизация е дело на кари, гети, шопи, мизи и на други трако - кимерийски племена и атиняни.

Настъпилото рязко затопляне на климата в началото на II хил. пр.н.е. предизвиква процес на масово, поетапно преселение на север на студоустойчивите племена и народи от Балканите - гали, ари, хипербореи и редица други. Много доказателства сочат, че **не Елада, а Балканският полуостров като цяло, е бил един от главните центрове, в които се заражда, развива и процъфтява общочовешката цивилизация.**

Краят на Хетската държава настъпва с нашествието след Троянската война на територията на Мала Азия на племената от Балканите и егейските острови, според египетските текстове "*морски народи*".

Още в III хил. пр.н.е. на територията на Мизопотамия на юг живеят шумери, в средната и част акади, а в най-северната хурити. Хуритите са наследници на Уц и Хул - родоначалници на арамеите. След Потопа от 5508 г. пр.н.е. до края на IV хил. пр.н.е., в земите на Близкия изток те носят същите имена.

С появяването си през III хил. пр.н.е. в земите на изток от река Тигър обединените племена на уцури и хули приемат името хурити балкарис - големите български племена или многобройните племена. По-късно те се разделят на 3 клона: хурити - кутии; хурити, населяващи Антиохия (Сирия); хурити, населяващи Северозападната част на Мизопотамия.

Първият клон на кутиите - хурити, наричани по-късно шубарейци, чубари, сувари и с други имена, са наши праотци и племената им са били съседи дълго време на праотците на турците, с които са съжителствали в държавата Урарту и с други временни съюзи.

Хуритите от земите на Антиохия (Сирия) се обособяват в самостоятелна държава пред II хил. пр.н.е. и са непосредствени съседи на третия клон на нашите предци. В Мари (цветущ град) те се разделят, за да станат отново съседи при цар Навухудоносор I. По-късно и тези племена се разделят на няколко клона. За тях черпим сведения и от Библията. В края на II хил. пр.н.е. и началото на I хил. пр.н.е. те се преселили в Дамаск под името арамеи.

От третия клон на хуритите произлиза династията на Худоните. Тези хурити са преките ни праотци. Те са наследници на рода Дуло. Худоните след завръщането на цар Зимрилим от север, отново овладяват земите, в които е разрушеният град Мари, малко преди Навухудоносор I (Набу Кудури Уцур I). **По-късно и худоните също се разделят на 3 клона.** Поклонници на царица Бастет те, заедно с израилтяни, група египтяни, далматинции много асирийци, начело с Худон, се преселват през 920 г. пр.н.е. в нашите земи, построявайки край Малко Търново гробница на своята богиня - царица Бастет.

По това време крайбрежието на Арабския полуостров е населявано от финикийци и атиняни, които преди това били подвластни на Навухудоносор и разпокъсани на малки градове - държави. Такова било положението и на хуритите - балкарис в Сирия. Хетската държава вече се била разпаднала. На обединените войски на цар Худоносор не можели да се противопоставят малките градове - държави. Най-голяма съпротива им оказал цар Резос, като след преодоляването на съпротивата му, тези новодошли народи трайно се заселили по тези земи и донасят със себе си познанията на

по-новия тип духовна и материална култура, заимствана от тази в земите в Двуречието и в поречието на река Нил. Тези народи били поклонници на Луната и с тяхната поява започват да се честват празниците на Прошката, Поклади, Сирница, Сирни заговезни, с палене на огньове по височините и ползване на различни по форма факли. Обикаляйки около огъня и тичайки с факли в ръце, в селата децата разнасяли *"светлина в мрака"*. Дошлите да погребат царица Бастет древни българи - худони са почитали Луната. След пристигането на асирийския цар Адад Нерари II до река Ефрат (911 г.пр.н.е. - 891 г. пр.н.е.) в историческата хроника за този клон арамейски племена худони не се съобщава. Това означава, че те са били покорени и заставени да плащат данъци.

Съвременните българи сме наследници на хуритите Балкарис, наречени худони, които се представят в историческите извори като арамейски племена и вавилонци, разделени също така по времето на владетеля им Худон на 3 клона. Това разделение става между синовете на Худон - Онон, Заир и Пилони, в средата на X в. пр.н.е. Худон, който преселил първия клон на нашите преки предци на Балканския полуостров, е внук на Онон. Наследниците на Пилони са цар Тимоти и Савската царица от рода Дуло на цар Кубрат. Савската царица е родоначалничка на сарматите. Региона на Египет последни напускат потомците на Заир с по-късни наследници Набу апла Уцури Набу Кудури Уцур I (Навухудоносор I). Преселението е породено от мощното настъпление на Урарту на древните българи хурити от техния първи клон. Това настъпление е било не само срещу Асирия, но и срещу худоните, които населявали земите на Горен Ефрат.

Хуритите Балкарис от царство Саба притежавали големи богатства. След смъртта на цар Соломон възникват две държави: Иудея с цар Ровоам (931 г. пр.н.е. - 915 г. пр.н.е.) и Израил с цар Йеровоам (931 г. пр.н.е. - 911 г. пр.н.е.) от завърнали се племена от Египет. Те се обединяват с ирански племена и се появяват на историческата сцена като сарматски клон. Многочислеността на арамейските племена по това време подсказва, че и трите клона на худоните населявали все още Северна Мизопотамия.

Когато Савската царица е на пределна възраст, племената на хуритите Балкарис прекосяват земите на север до Черно море, част от които земи вече били заселени от скитските племена. След като пристигат до устието на река Дунав, движейки се срещу нейното течение, те временно отсядат в днешните земи на Австрия. След това, предвождани от Дарий, който бил от смесен брак - по майка от рода Дуло и баща от династията на иранците - алани, те

прекосяват Алпите и достигат до най-южните земи на днешна Южна Италия, която тогава е била населявана от древните етруски. При една битка с етруските Дарий е убит и сарматите се завръщат далеч на изток, а иранските племена - алани се завръщат обратно по старите си земи. По-късно, след битка с етруските, съюз на племена под егидата на галите поставя основите на Рим.

Племената на Тимоти се оттеглят далеч на изток и достигат Манджурия, а част от сарматите се заселват във Волго - Уралието.

Конните племена - "*варварите*" гети и други трако - кимерийци, имат голям принос за възникването и развитието на високо развита цивилизация на Балканите. Хурити, арамеи, гети, арии, асирийци и субареи пренасят своята духовна и материална култура и допринасят много за възникването на такава не само в Двуречието и Египет, но и в Библейските земи и земите на Мала Азия. Арамейските племена вавилони допринасят за величието на едноименния град - държава и империя Вавилон.

Нашите предци са притежавали уникални познания и умения във всички области на живота. **През последните столетия на II хил. пр.н.е. фригийските племена от Мала Азия се преселват отново на Балканите.** Сред тях са и предците на кюрдите. **В Родопите се преселват мизите и гетите под името беси.** Потомците на цар Резос в югоизточната част на Балканския полуостров се обособили в няколко царства и се смесили с други племена. **Приблизително същата е била обстановката на Балканите, когато тук пристигнали израилтяни, египтяни, далматинци и арийци в края на X в. пр.н.е. Поставено било ново начало в развитието на цивилизацията на Балканите.**

Омир ни разказва, че светогледът на най-древните племена не е плод на въображение, а на уникални познания, които били използвани за построяването на пирамиди, гробници,храмове, красиви градове и строителство в *"други сфери"*.

След погребението на царица Бастет Худон публикува *"Кудуру"* и *"Проний"*, в които обявява земите край Малко Търново за свещени. В продължение на столетие преселниците от Египет са под владението на Худон, а после стават самостоятелна държава.

Тези племена са наречени от Херодот пелазги. Това е времето, когато на Балканския полуостров все още не са се появили древните граи - бъдещите елини (гърци). Те са строителите на храма и тържествената алея в Микена, което личи и от откритата *"царска гробница на вождовете и жреците на библейските племена"*.

Настъпила е нова епоха на етногенетичната картина на племената, населяващи Балканския и Егейски региони - носители на нова, качествено по-високо развита материална и духовна култура и цивилизация на човешкото общество.

КУЛТУРИ И ЦИВИЛИЗАЦИИ ПРЕЗ БРОНЗОВАТА И РАННОЖЕЛЯЗНА ПРЕДАНТИЧНИ ЕПОХИ

Достиженията на Варненската предтракийска култура и цивилизация на мизи, кимерийци и атланти (южни фризи), от Златната и Каменно - медна епоха по нашите земи след преселението на големи части от мизийско и ариано - синдийски племена от Балканите и Волго - Уралието и тези на пелгарите от Далечния изток към Мизопотамия (Мезопотамия), дават своя отпечатък върху световната култура и цивилизация. Тази култура и цивилизация се зародила в земите на Акад, Шумер и Египет, а по-късно и в земите на Асирия и Вавилон.

Това преселение най-точно е обяснено в древния писмен паметник "*Епоса на Гилгамеш*". Първите заселници след потопа в Черно море от 5508 г. пр.н.е. от Балканите създават културите Ел Обейд, Хасуна, Самара, Халаф и Урук още през VI - IV хил. пр.н.е. Главна роля тук играят мизите, които заедно със сапейците (шопи) оставят името на тази земя Мизопотамия (Месопотамия на гръцки). Част от преселените от Черноморието опи (сапеи, шопи) стават предци на съвременните араби. По-късните бети (гети) от Тибет дават началото на славяните дардани, троянци, готи, гали и келти, а заедно с опите и на етиопите.

Второто крупно преселение на древните ни племена и народи, поради климатични промени и демографски взрив от Балканите към Волго - Уралието и Мизопотамия и от Далечния изток - Тибет, Тарим, Гоби към Прикавказието и през Кавказ към Мизопотамия, поставя Урук сред най-значимите селища на това, което познаваме като цивилизация на древните шумери. Шумерската дума Шемсу (последователи на първите хора) означава наличието на конкретен език и народ, който е говорел този език. Името неминуемо ни води до древнобългарската държава Шам - 15 хил. пр.н.е. и Шамбала край Тибет, или държавата на племената шамани, шумани, шумери. Според Хари Сагс, изследвал цялостната история на цивилизациите в Мизопотамия, Вавилон и Асирия няма причини народите от всяка от основните културни групи, оставили своя отпечатък върху праисторическа Мизопотамия: Хасуна, Самара, Халаф и Обейд, да не са говорели на несвързани помежду си езици, и то на повече от един.

От историческите източници е известно, че най-разпространеният по тези земи е езикът на гурите (хурити) субареи, част от които са се преселили в Мизопотамия от север през III хил. пр.н.е. Наред с

това, там се е говорело и на шумерски (акадски, дакийски), както и на семитски, от които има заемки в шумерския. Явно е, че първите заселници са говорели на дако - мизийски, известен по-късно като акадски (дакийски). На същия език по-късно започват да говорят и арабите семити. Това доказва, че заедно с мизите в Мизопотамия пристигат и сапеите (шопеи, шопи), част от които заедно с бетите (гети) достигат Етиопия. Разликата между семитските езици и тези на акадците през II хил. пр.н.е. говори, че са се били оформили още през IV хил. пр.н.е. Като се има предвид, че още в X хил. пр.н.е. от подножието на Загрос и Тавър, и от Сирия в Мизопотамия са навлезли древнобългарски изселници от Балканите и Волго - Уралието - известните балагури и шами (шемсу), то напълно е ясно съществуването на хуритския и шумерски език през Бронзовата епоха.

Шумерите не са отделна раса, а обособена група, различна от семитите (хурити и шопи), отличаваща се както по някои особености на езика, така също по религиозните вярвания, погребалните ритуали, носии, прически и други специфични особености.

След 2500 г. пр.н.е. започва преселението на една народност, наречена амореи - номади, говорещи на семитски език. Хората от градовете в Мизопотамия ги наричали "*планинците, които не знаят що е зърно*", "*не занаят що е град*" и дом.

Различната природна среда, в която живеят отделните племена, води до обособяване на различия в местната религия, до различи култове и богове. Тези различия нямат връзка с генетичните особености или езиковата група на отделните племена.

Урук се е намирал на мястото на Варка (името й не случайно е като името на Варна), откъдето пристигат заселниците, и чиято култура и цивилизация разпространяват. В началото се състои от 2 села, където по-късно построяват светилища, носещи техните имелища, където по-късно построяват светилища, носещи техните имена: Кулаб и Еана с 50 хилядно население през 3500 г. пр.н.е. През този период близките селища в Саудитска Арабия се обезлюдяват, което значи, че населението се придвижва в градовете като Урук.

В началото на периода светилищата в Урук са с белезите на тези от Ел Обейд, а по-късно се строят по-величествени и красиви. Според откритията на археолозите по-късно иконите на храмовете са украсени с осветени в червено, бяло и черно главички на глинени плочки. Първоначалната писменост на тези заселници се появява, за да обслужи счетоводните операции, а не да описва историята, културата и цивилизацията на живеещите родове и племена.

Глината и тръстиката са най-използваните материали при писането. Тази писменост, при която обратната страна на предната е изписана отдолу на горе от писарите, е известна с името клинопис.

През периода Урук се появяват зикуратът и новият стил в архитектурата. Величествената стъпаловидна кула - зикурат, е запазена в еврейските и християнски предания като Вавилонската кула - сграда, състояща се от дълго правоъгълно помещение, разделено на стаи с врати, отварящи се към двете дълги страни. Традиционният орнамент на храмовете в Мизопотамия, включително и този в Урук, включва разчупването на еднообразието на външните стени от няколко отвесни нишки.

Според религиозните вярвания в Урук най-важното е преклонението пред богинята на плодородието Инана ("*Господарка на небесата*"). Изобразяването е според антропоморфните представи на хората, което говори, че по това време те не са свързвали боговете с хората. През този период те са били свързвани с бога на плодородието Думузи. Изображения на култа към Инана са намерени върху 2 алабастрови съда. През II хил. пр.н.е. в Мизопотамия се провежда обред на свещения брак на богове и хора.

III хил. пр.н.е. за Мизопотамия - Акад, Вавилон и Асирия на север и Шумер на юг, е хилядолетие на градската цивилизация. Типичен за раннодинастичния период е възходът на династиите, управлявали отделните градове - държави. Това продължава поне 4 столетия. Чак през 2400 г. пр.н.е. е направен първият успешен опит да се създаде империя, която включвала не само всички градове от Южна Мизопотамия, но дори и области около тях.

За цялостната история на човечеството през Бронзовата ера съдим главно от събитията между отделните градове - държави. Изобразените върху печатите на Урук военни пленници, оковани във вериги, говорят за наличието на войни и пълководци през този период. Ако за първите военачалници, царе и пълководци от раннодинастичните периоди: I (2900 - 2700 г. пр.н.е.) и II (2700 - 2600 г. пр.н.е.) съдим главно от списъците, от епичните поеми, където са изобразявани като свръхчовеци, то за живеещите още в началото на III раннодинастичен период (2600 - 2370 г. пр.н.е.) определено знаем, че са свързани с хората, чрез собствените си надписи или от надписите на техните съвременници, които споменават за тях.

Основен извор за ранносредновековния период в Урук е неговата процъфтяваща поетична школа, създателка на много книги и епични поеми. Отправна точка за раннодинастичния период в Шумер и Акад е "*Списък на шумерските царе*", в който са изброени династичните владетели и династиите, владели Шумер през III хил. пр.н.е. Подобно на израилтяните и шумерите имат преда-

ние за голям потоп, но за разлика от тях те говорят за съществуването си от преди Потопа.

В "*Списък на царете*" са изброени пет града - Ериду, Бад - Тириба, Ларса, Сипар и Шурупак, съществували хилядолетия преди потопа.

От източниците не може да се определи точната година на потопа, но е ясно, че властта след него, около III хил. г. пр.н.е., първо е поета от разположения в Северна Мизопотамия (Акад) Киш, недалеч от мястото, където по-късно е бил построен Вавилон. Град Киш е най-важното средище в Северна Мизопотамия през раннодинастичния период. Даже по-късно, през хилядолетието, когато Киш е столица на независима династия след последния цар на първата династия Аика син на Енмебарагеси. Когато "*Киш беше разгромен, царската власт беше пренесена в Еана (Урук)*", името на царя се включвало в титлата на всеки управител, който претендирал да е владетел на Вавилон.

В "*Списък на царете*" са посочени 12 царе от династия Урук. Вторият, трети, четвърти и пети владетели са: "*Енмеркар (господарят на земите на карите) и Божественият Лугалбанда, Думузи и Гилгамеш с баща Лулу, полубожество, господар Кулаб*". Влиянието на тези владетели е било толкова голямо, че от съхранените поеми в Урук, в по 2 от тях присъстват Енмеркар и Лугалбанда, а в 5 от тях Гилгамеш. От тези поеми се вижда, че в столетието след 2700 г. пр.н.е. господарят нямал абсолютната власт. Важни политически въпроси се решавали от старейте (старейшини), но решенията по особено важни въпроси като сигурността на страната, се вземали от Общото събрание на всички възрастни мъже. Така е повеляла "*първобитната демокрация*".

Има сведения за активна търговия на Урук с далечния град Арата - с лазурит и дървен материал. Господарят кариец Мер (Енмеркар) пръв използвал писмо върху глинени плочи за да попълни посланието, предавано от вестоносеца. От поемите личи, че шумерите се наслаждавали на интелектуалното предизвикателство на главоблъсканиците, прехласвали се по приказките, обичали да слушат за чужди земи, където се правели технически изобретения. Развитието на писмеността при шумерите е характерен пример за развитие на творческия им потенциал. От историците това развитие е разделено на периоди: архаичен и старошумерски (за писмеността от Лагаш насам). Разчетените архаични текстове от периода 3000 г. пр.н.е. - 2900 г. пр.н.е. се разделят на икономическа и литературна група. Литературните произведения включват пословици, творби като "*Напътствията на Шурупал*" с нравствено

съдържание, химни в прослава на различни светилища, митове, песнопения и други. От това можем да извадим извода, че много преди средата на III хил. пр.н.е. писмеността се е ползвала не само за описи и счетоводство, но и за творческа литература, която води началото си от раннодинастичния период III. Откритите във Фара Шурпатрии (рожденото място на вавилонския герой, съответстващ на Ной) дворцови регистри сочат, че в градовете - държави се поддържали военни гарнизони. Най-богата историческа информация е останала за града - държава Лагаш, състоящ се от 3 центъра - Лагаш (намирал се е в днешния Ел Хиба), Гирсу (Тело) и Нина (Шуругал), по сто хиляди жители. **Първият управител на града Ур - Нанше е докарвал с кораби на Дилмун (Бахрейн) дървен материал от далечни страни.** Създаденият пред древността изкуствен канал Лума - Гирнута осигурявал богата реколта и процъфтяваща търговия по вода за Лагаш.

Градът - държава Ума, състоящ се също от няколко центъра, бил разположен на изкуствения канал така, че можел да контролира дебита на водата в Лагаш, което предизвиквало чести сблъсъци между тях. Войните помежду им траели по няколко часа. В описанието на една от тях се казва, че връхна точка на победа е, когато, макар и да се измъква, владетелят на Ума е убит в собствения си град, защото е изоставил на бойното поле поне шест магарешки впряга, като воините, намиращи се в тях, били съсечени.

В древното шумерско общество, ползващите се с огромна власт свещенослужители и главно жреците, манипулирайки божествените решения, се облагодетелствали с големи парчета земя. Те се възползвали от вярата на древните, че щом нещо е принадлежало на даден бог, то не трябва да се ползва за други цели, защото е свещено. Веднъж заделена за общината земя, е зачислявана за вечно ползване от храма. Втори по собственост са влиятелни семейства, които притежавали най-плодородните землени участъци.

Като трети собственик на земята се явявала държавата - олицетворявана от енси (градския управител) и неговото семейство, представляващ бога, и покровителствал града. Това му давало възможност да одържавява част от храмовите земи. Последните се делели на "*ниви на бога*", ползвани за потребностите на самия храм и извършваните в него култове; земя, раздадена на работниците, чиновниците и занаятчиите, наети в храма, в замяна на това, което вършат за бога и земя, раздавана на изполичари, които заплащали на храма в натура и отчасти в сребро.

Стопанското развитие поражда и класа на богаташите, използващи богатството си, за да потискат бедните. Боричканията за власт слагат край на династията на Ур - нанше. Тринадесет години след залеза на власт идва Уру - иним - гина, който прави реформа, за да предпази бедните от тормоз. Той:

"Забрани чиновниците да получават сребро за стриженето на овцете ... Донесеше ли някой мъртвец за погребение, налогът му бе намален на 3 мерки бира и 60 самуна хляб. Ако някой слуга има магарица, родила хубаво магаренце и негов господар рече "Искам да го купя" ... и ако слугата не желае да го продава, господарят няма право да го бие."

Тези реформи обаче не са навременни и не са достатъчни, поради което, възползвайки се от упадъка на Лагаш, Ума, свързвайки се с могъщия град Урук и с помощта му, след 2400 г. пр.н.е. Лугал загези сваля от власт Уру - иним - гина.

Лугал загези или "*великият човек Зиези (Миези)*" е един от първите завоеватели в Мизопотамия. Чрез своята военна политика той завладява цял Шумер (в началото Акад) и обявява за своя столица Урук. Според думите му, той е известен и "*всички владетели на Шумер и независимите държави се подчиняват на волята на Урук*" - от Долното море (Персийския залив) до Горното море (Средиземно море).

Експанзията на Лугал загези не е съвсем ново явление. Още от времето на Алка от Киш, от време на време са правени опити за господство над по-широки територии. При царуването на втория наследник на Ур - нанше - Еанатум войската на Мари, царство на средното поречие на Ефрат, прониква чак до Лагаш, на 640 км на югоизток.

Лугал загези се домогва до господство в Мизопотамия, завладявайки Киш и царува в Урук 25 години. Свален е от престола от Саргон от Акад.

Историята на древна Мизопотамия често се свежда до отношенията между храмовите комплекси и града - държава, а по-късно между тях и царя. Градът -държава през раннодинастичния период е управляван от владетел - енси, с титла "*лугал*", или цар, с наместник в зависимите градове - държави, които са му подчинени. В рамките на града - държава имало само няколко храма. Макар и да било развито тъкачеството, главното препитание на държавата и храма е земеделието. Многобройната работна ръка се осигурявала от безимотните свободни мъже и жени.

По рядко за работна ръка се ползвали роби. Енси имал право да облага с данъци свободните земеделци.

С налози са облагани риболова, стригането на овце, лодките, добитъка, пивоварството, погребенията и разводите, и други дейности и стоки. Данъците се събирали от чиновници.

Всички храмове имали управа, подчинена на енси или на царя, и бога. Задълженията на управата на храма били да организират работата на хората от храма и обработката на земите, отглеждането на животните и надзора над рибарниците на храма, които не били малко.

Наименованието на столицата на Саргон (2371 - .2316 г. пр.н.е.) Акад се наложило като име на цяла Северна Мизопотамия. Саргон не отхвърля шумерското културно наследство. След като разгромява Зиези, той заявява, че победата му е дадена от бог Енлил. Той съобщава, че е удържал 34 победи и е овладял много градове от Ур (Южна Мизопотамия) до Ебла в днешна Северна Сирия.

Династията на Саргон слага незаличими отпечатъци върху историята на Мизопотамия, което означава, че той е назначавал за енси свои съграждани. Властта му се простирала от Персийския залив до Средиземно море. От по-късни текстове се вижда за влиянието му още по на северозапад, където във вътрешността на Мала Азия, на 1000 км по права линия от Акад, в днешната централна Азиатска Турция, предприел поход за защита на търговци от колонията си. Своя град Саргон превръща в пристанищен, в който котва хвърлят кораби от Мелуха (тогавашна цивилизация от делтата на р. Инд в днешен Пакистан), Маган край Ормузкия проток в южния край на Персийския залив и Дилмун (Бахрейн). За това време създадената империя от земите на днешна Турция до Пакистан е голямо постижение за владетеля.

Забележителната дъщеря на Саргон с шумерско име Енхедуанна е първожрица на бога на Луната Нана в Ур - Южна Мизопотамия. Тя е първият известен по име поет в света. Написала е множество химни в прослава на богиня Инана в Шумер и Акад.

Саргон е владетел 56 години. Двамата му сина Римуш и Манишусу го наследяват успешно.

Значима личност от династията на Саргон е внукът му Нарам - Суен (2291 г. пр.н.е. - 2255 г. пр.н.е.). Неговият трети наследник е титулуван като "*Цар на четирите посоки на света*". Той е владеел целия Персийски залив, построил величествена крепост в Тел Брак (днешна Източна Сирия) и второ укрепление в Ниневия (Мосул) и Диарбекир (Турция). През неговото време започват набезите на гутеите, но властта рухва едва при сина му Шаркалишари ("*цар на всички царе*"). Истинската причина за краха е напрежението, поро-

дено от огромните размери на империята Нарам - Суен и взаимно изключващите се интереси на народите, които я населяват.

Империята на Акадската династия е с централизирана власт в области, надвишаваща по територия града - държава. Въпреки широките хоризонти на международната търговия имало обрати в дейността на държавата. Намаляват имотите на храмовете и работещите там са превърнати в роби, макар и да не са наричани така. Данъците и политическата власт на царя принуждават мнозина собственици да предоставят имотите си на царя.

Нахлуването на гутеите довежда до анархия главно в Акад. Въпреки материалните щети, които те нанасят и на другите градове в Мизопотамия, те си остават автономни. Сред най-малко пострадалите градове е Лагаш. Неговите управители (енси) успяват да разширят властта си далеч и извън пределите на града и да създадат нова династия, начело с най-известния владетел (четвъртия по ред) Гудея. Той е владеел земите до Нипур и Урук и предприема поход за плячкосване на град Аншан в Елам - Югозападен Иран.

Богатствата, пристигащи в Шумер при Лагаш, подобряват положението на страната. Появяват се отново независими градове, които при втория наследник на Гудея (неговия внук) някои от тях засенчват Лагаш. Владетелят на Урук - Утухенгал (2120 г. пр.н.е. - 2114 г. пр.н.е.) сваля от престола последния цар от династията на гутеите, за което в Нипур е обявен за "*цар на четирите краища на света*". Възражда се централната власт, като подчинените градове - държави признават за свой господар Утухенгал. Сред тях е и Ур - Наму от Ур, който по-късно, като независим цар (2113 г. пр.н.е. - 2096 г. пр.н.е.) основава третата династия на Ур, просъществувала повече от столетие. Тази империя по територия е по-малка от империята на Саргон от Акад и в нея шумерската цивилизация достига развитата си форма от високо организирано и бюрократично общество. В нея всичко се документира и от тези документи се съди за небивало мтериално благополучие. Основателят на династията построява и реставрира храмове в много от древните градове: Урук, Лагаш, Нипур, Ериду, Ур. В чест на бога на Луната Нона, в Ур той възстановява наново зикурата - величествена, правоъгълна, стъпаловидна кула, с основа 60/ 45 метра и височина 21 метра, и със светилище на върха.

За да насърчи земеделието Ур - Наму прокопава много изкуствени канали, възстановява връзката по море с Митани до отсрещния бряг на Персийския залив, възстановява обществения ред и сигурност. За да предотврати въстания в градовете - държави той превръща енси от местни деспоти в назначаеми управители, които

можело да бъдат местени от град в град в случай, че възникне опасност от прекалено голяма власт.

Ур - Наму е наследен от сина си Шулги (2095 г. пр.н.е. - 2048 г. пр.н.е.). През дългото си царуване той разширява империята, за което е изобразяван като свръхчовек. Голямата му слава се дължи на възстановяването от него в Ур и Нипур на "*едуба*" - къща на плочките, съответстваща на днешните хуманитарни университети и притежаваната от него храброст, мъдрост и вещина.

Плодородието, сигурността, благоденствието, унищожаването на враговете, високи резултати от търговията са основна грижа на управлението на Шулги. Грижата за плодородието му позволява да нарича себе си бог. Той дава тласък и от друга страна от живота на шумерите - разумно управление, икономическо благоденствие, защита от враговете. Той успява да покори Елам и Асирия, чак до планините на Кюрдистан и насърчава търговията, строи храмове. Шулги е наследен последователно от синовете си Амар Зуен (2047 г. пр.н.е. - 2039 г. пр.н.е.) и Шу - Син (2038 г. пр.н.е. - 2030 г. пр.н.е.).

При третата династия властта е много по-централизирана, отколкото през изминалия период и е най-добрата организационна структура в периода преди възхода на Асирия. Провинциалното управление е в ръцете на наместници, подчинени на царя, което не им дава възможност да станат достатъчно мощни, за да оспорват властта на царя. Военната администрация е отделена от гражданската. Храмовите комплекси били самостоятелни единици, но под контрола на царя.

По времето на синовете на Шулги семитите нахлуват на цели племена от запад с военно нашествие под името "*амуру*" - термин, който в Библията е посочен като "амореи". Въпреки огромната стена, построена от Шу - Син, амореите слагат край на империята, която рухва при неговия син и наследник Иби - Син (Иби - Суен, 2029 г. пр.н.е. - 2006 г. пр.н.е.), който станал цар още като юноша. Още на шестата година от управлението си получава писмо от чужденеца от Мари Ишби - Ера, високопоставен служител в Северна Мизопотамия (Акад), преди това служител в неговия двор, който му пише, че е закупил 10 хиляди тона зърно на изгодна цена, но амореите нахлуват в страната и вземайки крепост след крепост не му дават възможност до го изпрати в Ур. Тъй като Ур разчита само на вносно зърно, Иби - Син му дава заповед да даде двойна цена за него, което довежда икономиката на страната до упадък. Нашествието на амореите прекъсва връзките между тях, което било причина за бунтове и въстания. Иби - Син губи подкрепа на Ни-

пур и се лишава от мандат за владетел на други градове, освен на Ур. Много от другите владетели, между които Ишби - Ера - владетел на Исин, му остават верни, но не могат да подкрепят верността си с дела.

Години преди Иби - Син да загуби престола, царството му е нападнато от Елам, а когато той става на 23 години, е отвлечен в Елам. Ур е сринат до основи. Там еламите настаняват свои гарнизони.

ВЪЗХОД НА ВАВИЛОН

Най-значителната етническа група в Мизопотамия през втората половина на III хил. пр.н.е., която наложила своето влияние, са племената марту - амуру , познати в Библията като амореи. Въпреки построената срещу тях "*Аморейска стена*" през 2034 г. пр.н.е. от Шу - Син, техният брой на преселници в Шумер значително нараства. Още от времето на плячкосването на Ур на служба при царя имало много военачалници амореи, които подчиняват на властта си няколко градове - държави.

Тези градове не са откъснати от останалия свят, а са разположени край Тигър, Ефрат и водните им притоци, които в този древен период са били главните търговски пътища. Много от тези градове - държави са построени главно заради развитието на търговията.

Преди края на третата династия на Ур има няколко древни владетели амореи в района на Южна Мизопотамия и на територията от границите на Елам до Сирия.

Пръв с временно надмощие е Ишби - Ера от Исин, царедворец при последния цар на Ур. След като извоюва независимостта си през 2017 г. пр.н.е., в следващите няколко години той налага властта си над Нипур и прогонва гарнизоните разположени от еламите в разрушения от тях град Ур. Той възстановява града и като знак на приемственост между предишната и своята династия Ишби - Ера използва титлата "*Цар на Ур*", макар и да владее само Исин. От "*Списъка на царете*" научаваме:

"*Ур бе разгромен с оръжие. Царската власт бе пренесена в Исин. В Исин Ишби - Ера стана цар и царува 33 години.*"

Той имал четирима наследници - свои и потомци. В литературата е посочено, че неговият трети наследник Ишме - Даган (1953 г. пр.н.е. - 1935 г. пр.н.е.) "*наложил в страната законността*". Единствените закони, за които днес се знае обаче са въведените от неговия наследник Липит - Ищар, който предприема стопански и административни реформи за "*освобождаването*" на гражданите от някои градове.

В този период се развива и град Ларса от Южна Мизопотамия, който се утвърждава като съперник на Исин при царя си Гунгунум, като превземайки Ур, печели контрола на търговията в Персийския залив. Други царе на Ларса непрекъснато настъпват на север, с цел овладяването на изкуствените канали, към които отделят особено внимание. Царуването на втория наследник на царя на Ларса

Гунтунум съвпада с възхода на известния още от времето на Акадската династия град Вавилон (Портата на боговете). През 1894 г. пр.н.е. - 1881 г. пр.н.е. цар на град Бабили е аморейският владетел Сумуабум. **Поставено е началото на Първата вавилонска династия.** Този владетел работи усърдно за заздравяване укрепленията на Вавилон и за покоряване на други градове в Северна Мизопотамия с военни или дипломатически средства. Единствените значими градски средища от онова време са Ларса, Исин и Вавилон. Но влиянието на Шумерската цивилизация се простира не само в тези граници, но и нагоре, по течението на река Тигър и по течението на Диала и Ефрат в Сирия. Създадени са мощни царства с династии от аморейско потекло: Асирия на средното течение на Тигър; Ешнуна по течението на река Диала; Мари на средното течение на Ефрат и в долината на река на Харуб Яхмад в областта на Халеб (Алепо) на територията на днешна Сирия, както и Катна на юг от Ахмат. Всички тези държави са свързани с търговията и свързаните с нея конкуренция и сътрудничество.

На изток от Тигър, на територията, граничеща с Елам, владетел е Кудурмабук, който в края на старата династия на Ларса обявява за цар своя син Варад - Син. След краткото си властване вява е наследен от брат си Рим - Син (1822 г. пр.н.е. - последният 1763 г. пр.н.е.). Той овладява и Исин и става единствен владетел на Средна и Южна Вавилония.

По това време на престола се появява най-великият владетел на първата династия на Вавилон Хамурапи (1792 г. пр.н.е. - 1750 г. пр.н.е.). Той проема добре уредена държава от наследилите основателя на династията Сумуабум, които строяли сгради и напоителни каналии, водели политика на обединение. Наследявайки територия с радиус около 80 километра, Хамурапи изгражда империя и преобразява цяла Южна Мизопотамия (Вавилон). Това той постига не само с уменията си на военачалник, но и преди всичко и на дипломат.

Когато Хамурапи идва на власт, Вавилон е в коалиция от държави начело с Асирия и нейния цар аморей Шамши Адад. Като част от третата династия на Ур и на нейния зенит, владетелят на Асирия първоначално е бил васал на същата, но бързо завладява столицата и Ащур и се обявява за цар. След предизвикан с негова помощ преврат в двореца на Мари, той го овладява и го управлява непряко чрез сина си Ясмах - Адад. По-големият му син Ишме - даган владее също част от територията на Асирия.

През първите десет години от управлението си Хамурапи е владетел в съседство с царството на Адад. През този период той работи главно за подобряване инфраструктурата на своето царство - града - държава Бабилон (Вавилон). Той въвежда в земите си справедливост на законова основа, въвежда стопански реформи и изгражда стена на храмовата обител. Построяването на канала "*Хамурапи*" красноречиво говори за приоритетното място, което отделя владетелят в своята дейност на напояването. На седмата година от управлението си Хамурапи превзема Исин и Урук, а след смъртта на царя на Асирия поема водачеството на коалицията от държави. Когато царят на Ешнуна напада някои владетели на Асирия, Зимри - Лим (Зимрилим) - наследник на предишната династия на Мари се връща на престола. Хамурапи подкрепя с войска Асирия. Той е в добри отношения и с владетеля на Ларса, и с владетеля на Мари - Зимрилим.

Царете на Мари, Ямхад, Ешнуна и Ларса често си разменят войски. Това се прави с цел отбрана на териториите, а не за нападения по чужди владения. През своята двадесет и девета година от царуването си Хамурапи е нападнат от коалиция от държави, разположени на изток от Тигър, които побеждава. След две години иска помощ от Ешнуна и променяйки тактиката си на мирно съжителство, напада Ларса, сваля от престола владетеля й Рим - Син и става единственият владетел на Вавилония. По-късно, след 4 години, напада Мари и я завзема, но оставя временно Зимрилим на престола като васал, когото сваля 2 години по-късно, когато в Мари избухнало въстание.

Хамурапи покорява Ешнуна и Асирия в края на своето управление. Успехите му се дължат не толкова на пълководческите му качества, а на административните и дипломатическите му умения. От кореспонденцията му и от други източници съдим за законите му срещу кражбите, изпълнението на задълженията. Занимавал се е и с точността на календара, който е лунен, но заради селското стопанство и религиозните обреди е съобразен и със зимното, и лятното слънцестоене. През цялото време на управлението си Хамурапи провежда политика на прокарване на нови изкуствени канали, поради което осигурява богата реколта на старите шумерски градове.

От писмените източници личи голямата работоспособност на Хамурапи, който лично се е нагърбвал с всички задължения на държавното управление, не възлагал на министри, а сам е приемал посланици на чужди държави, инспектирал войската, организирал дворцови церемонии, давал нареждания за прокопаване на нови изкуствени канали, уреждал въпроси със собствеността на земята, разследвал злоупотреби и раздавал правосъдие.

Хамурапи обединил в една държава множеството градове - държави в Шумер и Акад и въвежда в тях обща законова система. Вече династиите се считали за законови, ако се признават от Вавилон, а не от Нипур.

Синът на Хамурапи Самсу - илуна (1749 г. пр.н.е. - 1712 г. пр.н.е.) губи значителни територии от царството, като откъсналата се в долното течение на Ефрат област, образува царство Хана, а въстанието в Южна Вавилония ускорява появата на династия, известна като династията на крайморската страна, просъществувала повече от два века. При тримата наследници на Самсу, царували около столетие, царството става все по-малко по територии и от тези, които Хамурапи владеел преди встъпването си на престола.

В края на III хил. пр.н.е. и началото на II хил. пр.н.е., в земите на днешна Азиатска Турция, навлизат говорещите индоевропейски език хети, които създават империя с център поречието на Халис. През 1595 г. пр.н.е. третият голям владетел на Хетската империя Мурсалис I нахлува в Сирия, превзема Халед, а след това плячкосва Мари. Завоевателят стига Вавилон, като го ограбва и опожарява. Връща се в столицата си, за да потуши преврат, но е убит. Преди смъртта си той смъква от власт последния наследник на Хамурапи Самсудитана (1625 г. пр.н.е - 1595 г. пр.н.е.) и разрушава управлението и администрацията на Вавилон. След оттеглянето на хетите от Вавилон, той е превзет за кратко от династията на Крайморската страна -Причерноморие, а след това и от каситите.

Най-стойностното, което е останало от Старовавилонското царство са законите на Хамурапи. Те, за разлика от предшестващите ги, си заслужават името "*Кодекс*". Голяма част от текстовете от законите на Хамурапи съвпадат с такива от законите на Ешнуна, което се обяснява с факта, че съдържат в себе си традиционен материал. Законите на Хамурапи са включени между въведението и заключението, като в увода са посочени битките и успехите му, а в края са дадени целта и авторитетът на законите му. В заключението Хамурапи посочва какво трябва да направи подтиснатият: "*Нека онеправданият, който има оплакване, да иде при моя паметник, наречен "Царят на правото" и накара да му прочетат надписите върху стената, за да чуе безценните слова - нека моята стела да му покаже правдата, та сърцето му да намери покой*".

Законите са обединени в 260 "*асти*", като основните са: "Правораздаване", "Престъпления срещу собствеността", "Земя и къщи", "Търговци и посредници", "Жени, брак, семейна собственост и наследство", "Нападения и телесни повреди", "Професионално

възнаграждение и отговорности", "Селско стопанство", "Тарифа за ниви", "Собственост върху роби и тяхната продажба".

Кодексът на Хамурапи не представлява пълна законодателна система. Така например има закон "*отвличащ сина на свободен гражданин*", но в него не се говори за отвличане на дъщерята или жената на свободния гражданин. Хамурапи си е поставил с тези закони цел, имаща общо с политическите му и военни успехи. Тъй като в голямото му царство от Югозападен Иран до Източна Сирия има много бивши градове - държави и древни княжества, макар и да са обединени духовно, то местните им обичаи се различават съществено. Различно е и населението в тези градове и княжества. От една страна са старите техни жители, а от друга страна потомците на преселилите се по тези земи амореи преди 3 столетия. Това предизвиква правни проблеми между старите и нови жители - хора, с различно положение, което в съдебното решение трябвало да се вземе предвид. Законите на Хамурапи са решения по конкретни случаи. Принципите, заложени в тях, са спазвани във Вавилония повече от хилядолетие след неговата смърт. Тези закони ни представят рамката на управленческата система, в което са включени и земите на Мари, административната система на която вече е разпаднала се.

Старовавилонският период сочи, че управлението в малките княжества, възникнали на мястото на старата империя се осъществявало от местните власти. Провинциалната администрация по онова време е илюстрирана от град Терка в земите на Зимрилим - цар на Мари. На територията на Терка с дължина 100 км и широчина 20 км имало села и градчета, разположени все по средното течение на Ефрат, заради напояването. Тук живеели племена и хора - номади, и главно такива, с уседнал начин на живот. Отговорността за всичко носел царят, поради което управителите трябвало да се отчитат често, както по политическите и военните въпроси, така и по въпросите, засягащи начина на живот на населението. Царят държал под свое лично наблюдение чиновниците. При военна заплаха всички от царството били предупреждавани с факли.

Във Вавилон при Хамурапи властта е била силно дискредитирана и за него нямало нещо в държавата му, което да не засяга вниманието му. Амореите, предхождащи Хамурапи, се сдобили с много ниви, принадлежащи до тогава на храмовете. Те били принудени да обработват тези и на владетеля земи, при спазване на закони по отношение на получаваната земя, включително и тази по наследство. Продажбата на тези земи по законите на Хамурапи

била ограничена. Не само военни, но и значителен брой граждани от други прослойки като търговци, писари, бижутери, ковачи, ясновидци, са снабдявани с парцели. Заделяни били и "*ниви за издръжка*", ползвани като фонд от царя, за предоставяне по негово разпореждане за разрешаване на определени спорове. След даване на необходимите разпореждания за тази цел, царят заповядвал: "*Ако желанията на вестоганците не бъдат задоволени бързо - няма да ти бъде простено*".

Каситите - население, обитаващо подножието на Загрос от праисторически времена, след малко преселение от IV - III хил. пр.н.е. правят редовни набези в Мизопотамия. С тях влиза в сблъсък първият наследник на Хамурапи. От тогава те започнали да се заселват по средното течение на Ефрат в Северна Мизопотамия (Вавилон). Тук те били под управление на свои царе. Един от тях - Агум II, превзема Вавилон, след като Мурсалис плячкосва столицата. След навлизането на каситите достиженията на Хамурапи били окончателно опропастени. Каситските царе приемат диалекта на акадския език и клинописа на Вавилон. Между владетелите на хети, Митани, Асирия и Вавилон след XV в. пр.н.е. и различни градове на Сирия и Палестина от една страна, и тези на Египет, е водена оживена дипломатическа кореспонденция.

Когато Вавилония е заета от каситите, Асирия и голяма част на южните райони на предна Азия, са под влиянието на хуритите, наричани в Библията - Стария завет, първоначално хорейци. През III хил. пр.н.е. те се преселват в Предна Азия от север, източно от Черно море, след което се завърнал на изток. Техният език приличал на урартския език и е известен като "*езика на Субар*", а в шумерските текстове от III хил. пр.н.е. се съобщава за "*Субарту*" и "*субареи*". Още в XV в. пр.н.е. хуритите създават свое царство в поречието на река Хабур в Сирия. В своите походи владетелят на хетите Мурсалис I се натъкнал на враждебността на хуритските князе. Държавата им се наричала Митани и след 1550 г. пр.н.е. тя не отстъпвала по влияние на Египет и Хетската империя и била достатъчно силна сама да превземе Асирия. В периода на най-големите си завоевания Митани владее цялото пространство от езерото Ван до средното течение на Ефрат и от Загрос до сирийското крайбрежие. Митани запада под натиска на хетите, а Асирия се превръща в най-могъщата държава.

Каситската държава продължава да бъде обединявана от каситската династия, която сваля от престола династията на крайбрежната страна на юг. Някои каситски царе затвърждават доброто си име и насърчавайки строителството и други благотворителни дейности на юг в Урук и Ур. Най- значимият цар на каситите е Куригалзу I, царувал около 1400 г. пр.н.е. в Митани, в момент, когато тя е силно разклатена от вътрешни размирици и сблъсъци за разширение с хетските владетели. Всичко това дава основание на Вавилон да притежава Асирия, която до тогава принадлежала на Митани. Куригалзу подържал добри връзки с египетския фараон Аменхотп III, овладява цяла Вавилония и води успешна кампания срещу Елам. Най-известен е с новата столица, която изгражда и укрепва в района на Акаркуф, недалеч от Багдат. Построеният и реконструиран от него напълно зикурат, е основна туристическа атракция в днешен Ирак.

В царството на Хамурапи имало повече от 20 градове. През II хил. пр.н.е. втората му половина, каситите наричали владетеля си "*цар на Кардуниаш*" (цар на Вавилония) - страната на Дунавските кари. Земите на царството били обединени, а не състоящи се от разпръснати градове - държави. През XII в. пр.н.е. Вавилон бил разделен на 2 административни области - провинции, начело с управител. Тези провинции били различни от старата административна структура. Храмовете разполагали с по-малки по размер парчета земя, отколкото през III хил. пр.н.е.

Стопанската и административна власт била в ръцете на царя. В края на II хил. пр.н.е. пристигат номадски народи с кланова структура - арамеи и халдеи, които се заселват в селските области, далеч от градовете и мочурищата на юг.

КУЛТУРНО - ИСТОРИЧЕСКО РАЗВИТИЕ НА АСИРИЯ

Макар и зародила се в Южната част на Мизопотамия, цивилизацията след упадъка на Вавилон бързо се разпространява на север по течението на реките. За половин хилядолетие политическата власт се съсредоточава в Асирия. Царството с престолен град Ашур, се зародило в средното течение на река Тигър. При по-нататъшното си разширение то става част от Акадската, а след това и на империята на третата династия на Ур. В началото на II хил. пр.н.е. Асирия си възвръща независимостта и търговците й пътуват по течението на Тигър на север, разширявайки влиянието си чак до вътрешността на Мала Азия. Те създават свои търговски колонии, търгуващи с калай и платове.

Централните градове на Асирия - Ашур, Ниневия - на 180 км на север, и Арбайа в равнините на изток, по особен начин бележат границите й и получават нейния просперитет. И в трите града архитектурата носи белезите шумерската цивилизация. Цялостната асирийска култура е сходна с тази на Вавилон. Разликата се състои в това, че земята на Асирия не се нуждае от изкуствено напояване, поради честите валежи на север. Има и други разлики в географския фактор, свеждащи се до това, че макар и защитена като Вавилония от планина, Асирия няма такова водно пространство като Тигър, а нивите й са разположени на изток от нея и са по-уязвими от набезите на планинските племена. Както вавилонците, така и асирийците, правят набези за прочистване на Загрос от планинците и за добиване на дървен материал и камък, необходими им за строителството по своите територии.

Асирийците осъществявали походите си през лятото, след прибирането на реколтата, опитвайки се да покорят живеещите в Загрос племена.

Те, асирийците (несирийци - аси и ари), са сложна историческа смес от предисторическо население, дошло от север през III хил. пр.н.е., донесли своята култура на север, по течението на р. Тигър. Те са ранни семити, дошли по време на експанзията на Акадската династия амореи, от които е част и династията на Шамши Адад, хурити и митанийци, а така също заселилите се по- късно тук арамеи.

При царуването на Шамши - Адад вече се е наложила като водеща сила в Митани, като хуритите вземат превес в Източна Асирия, в областта Арка (днешен Киркук). При възхода на Асирия, Митани вече е в упадък.

По времето на царуването на Ашур - Убалит (1365 г. пр.н.е. - 1330 г. пр.н.е.) Асирия постепенно се превръща в най-могъщата империя в Предна Азия. Както и другите владетели, така и той, поддържа добри отношения с фараоните на Египет. Всички царски семейства на Египет, Вавилон и Мала Азия през този период са били свързани с династични бракове. Като последица от такива съюзи, асирийският цар дава една дъщерите си на последния каситски владетел на Вавилон, а след смъртта му изпраща войски срещу въстаналите войски на наследника му вавилонци - Куригалзу II (1345 г. пр.н.е. - 1324 г. пр.н.е.). Когато на престола се възкачва Елилнерари (1329 г. пр.н.е. - 1320 г. пр.н.е.), считайки, че като внук на Ашур - Убалит има право на асирийската корона, същият напада Асирия, но неговата армия е толкова отслабена, че едвам удържала набезите на Елам.

В същото време Асирия продължила експанзията си на север. Тя присъединява остатъка от царство Митани. При владетеля Адад - Нерари (1307 г. пр.н.е. - 1275 г. пр.н.е.) Асирия завладява земите в долините на Ефрат на изток и до Халеб на север в съседство с хетите, а на изток и юг премества границата с Вавилония до река Диала.

Синът на Адад - Нерари, Саламанасар (1274 г. пр.н.е. - 1245 г. пр.н.е.) разбива Урарту и достига в Източна Турция до езерото Ван и арменските възвишения, където настанява и хиляди пленници. По негово време Асирия развива усилено търговски взаимоотношения с Анатолия.

Завоевателната политика се продължава и от неговия син Тикулти - Нинурта I (1244 г. пр.н.е. - 1208 г. пр.н.е.) с победи на север и запад. Той започва ускорено да експлоатира Южен Тавър, налагайки на покорените племена натурален данък дървен материал. Нинурта навлиза и във Вавилония, разгромявайки царя Каштилиаш IV (1242 г. пр.н.е. - 1235 г. пр.н.е.) и разорявайки града, той съобщава:

"Ръката ми залови Каштилиаш, цар на каситите. Нозете ми стъпиха на врата му като на стол. Взех го пленник и го доведох пред моя повелител, бог Ашур."

За тази победа е създадена и специална творба "*Епическа поема за Тикулти - Нинурта*", не само за възхвала, но и за оправдание,защото премества статуята на бог Мардук в столицата Ашур.

В продължение на седем години Вавилон е управляван чрез царе васали, но след поредица от нападения от съседен Елам, се вдига въстание и на престола е издигнат законен каситски престолонаследник.

Тикулти - Нинурта след завладяването на Вавилон напуска столицата си Ашур и изгражда нова столица на Асирия на 3 км северно, на другия бряг на Тигър. Поради пренасянето на статуята на Мардук и плячкосването на Вавилон, с дворцов преврат той е отстранен от престола и убит.

Вавилон е освободен, но през 1154 г. пр.н.е. Елам нахлува в него и слага край на каситската династия. По време на еламската окупация е създаден нов, втори център - Исин, *"Втора династия на Исин"*. Тя се засилва по време на мирното управление на асирийския цар Ашурдан I (1179 г. пр.н.е. - 1134 г. пр.н.е.). Нейната сила й дава основание да завладее престола в Асирия чрез Навуходоносор I (1124 г. пр.н.е. - 1103 г. пр.н.е.). Той е четвъртият най-влиятелен цар от династията, която владее цяла Вавилония и насочва силите си главно към външната политика. Със светкавичен, неочакван поход той премахва опасността от Елам, като тази му победа носи голям международен успех. Навуходоносор разширява влиянието си, завладявайки асирийски територии на север, чак до течението на река Долен Заб.

И за Асирия, и за Вавилон, се появява нова заплаха, този път поради проникването в земите с уседнало население на номадите арамеи, известни с термините *"ахмалу"* и *"сутии"* (*"кутии"*), идващи от хълмистите области на Сирия между Ефрат и Палмира.

В Библията арамеите са представени с връзката им с древноеврейските патриарси. Така за Равена - дъщерята на Исаак, се счита, че е *"дъщеря на арамееца Ватуил и сестра на арамееца Лаван"*. Иаков се жени за братовчедките си Лия и Рахил - дъщери на арамееца Лаван. По-късните израелтяни казват пред Господ: *"Моят отец беше странстващ арамеец."*

В края на XII в. пр.н.е. арамейското племе ахламу нахлува в областта Хабур и поставя под заплаха търговските пътища на асирийците - сирийското крайбрежие на Анатолия. Срещу тях се изправя решително Ашур - реш - иши (1133 г. пр.н.е. - 1116 г. пр.н.е.), който е наследен от Тиглатпаласар (1115 г. пр.н.е. - 1007 г. пр.н.е.). Този цар положил основите на политика, следвана и от по-късните владетели на Асирия. Изправен пред доста предизвикателства, той спира нашествието на арамеите, възстановява търговските връзки с финикийците в Средиземно море и пристанищата в Северна Сирия. Той установява добри връзки с египетския фараон и разгръща широкомащабно строителство на храмове.

След царуването на Тиглатпаласар I, под натиска на арамеите, владетелите на Асирия и Вавилон се обединяват. Вторият му наследник Ашур - бел - Кала (1074 г. пр.н.е. - 1057 г. пр.н.е.) влиза в

съюз с владетеля на Вавилония Мардук - шапик - зери (1080 г. пр.н.е. - 1068 г. пр.н.е.) в битката срещу нападналите Вавилония.арамеи. След смъртта на Мардук вавилонските градове са плячкосани от арамеите. Натискът на арамеите в Асирия предизвиква икономическа трагедия за нея. Около и след 1000 г. пр.н.е. за по-малко от 50 години на трона са три незначителни династии, като гладът и отчаянието са повсеместни и редовните жертвоприношения в Сипур са отменени. Хаосът около Вавилон не позволява през 11 от 20 години да се чества Новогодишният празник, на който богът покровител на Борсипа Набу гостува на бога на Вавилон Мардук.

В Асирия, при царуването на Ашурраби (1010 г. пр.н.е. - 970 г. пр.н.е.) арамеите нахлуват и завладяват асирийските градове по средното течение на Ефрат и започват да водят уседнал начин на живот. Те създават свои царства, като най-ранното им такова е в Сирия. Другото арамейско царство Соба е споменато в Библията, според която то влиза в сблъсък със Саул в началото на X в. пр.н.е.

Когато израилтяните, начело с Давид и Соломон, разширяват царството си до Ефрат, арамеите имат свое царство, за което не се съобщава да е имало сблъсъци с Асирия. Обединяващите се в царства сирийски арамеи възстановяват търговските пътища през Палестина и Сирия и не дават възможност друга сила да оспорва влиянието на Израил. След като две поколения арамеи продължават да се заселват в Мизопотамия в средата на X в. пр.н.е. настъпва поврат в съдбата на Асирия. Положението се подобрява при цар Ашурдан II (934 г. пр.н.е. - 912 г. пр.н.е.) и сина му Ададнерари II (911 г. пр.н.е. - 891 г.пр.н.е.). Асирия влиза в период на мощна стопанска и военна експанзия и Ададнерари подчинява арамеите, живеещи в басейна на река Хабур, на северозапад до Източен Тавър. Той наново построява пристанище в Ашур и насърчава транспорта и търговията по реката. Ададнерари II прекроява границите и с Вавилон, навлизайки на юг до река Долен Заб, прекъсва южната граница, преминаваща дотогава по река Ефрат, чак на юг от Хит. Тогава той си присвоява титлата *"Завоевател на цялата земя на Кардуниаш* (Вавилон)".

Неговият наследник Тикулти - Нинурта II (890 г. пр.н.е. - 894 г.пр.н.е.) запазва и разширява този възход на Асирия. Той получава големи дарове от арамейските селища, насърчава напояването и насилствено заселва хора в пустинни земи на Асирия. Поставя се началото на Новоасирийската империя.

Ашур - нацир - апал II (883 г. пр.н.е. - 859 г. пр.н.е.), известен в историята с жестокостите, с които е подлагал подчинените си, раз-

ширява значително влиянието на цивилизацията на Мизопотамия и създава Новоасирийската империя. Той първо подчинява арамеите в района на река Хабур и средното течение на река Ефрат, после разширява Асирия на изток в Кюрдистан и на север отвъд Източен Тавър, обезврежда Вавилон. Като начало на мащабна експедиция, той изгражда пръстен от отбранителни съоръжения и смазва съпротивата на враждебно настроените арамейски племена Бит Адини, а после поема към Средиземно море.

Най-забележителното постижение на владетеля е основаването на новата столица Калху в 879 г. пр.н.е., която заселва не с асирийци, а с пленници от различни походи. Неговият син Салмансар II (858 г. пр.н.е. - 824 г. пр.н.е.) продължава и развива политиката на баща си. Той утвърждава позициите на Асирия на запад. Арамейската държава Бит - Адини, която Ашур - нацир - апал е превърнал във васална държава, подпомага усилията на Асирия по търговските пътища за Киликия и Мала Азия. Това засяга интересите на богатите държави в Сирия, които се обединяват срещу нея и с мощен контингент от Ахав в Израил през 853 г. пр.н.е., изпратен срещу арамейците, влизат в битка при Каркар на Оронт. Той разширява господството си и на територията на днешна Турция, северно от Кипър до Диарбекир и започва битка срещу държавата Урарту при езерото Ван. Асирия завладява все повече от природните ресурси на Предна Азия и ползва услугите на сирийските занаятчии.

Салмансар II завоюва победа в Иран. Тази експедиция на Асирия води до разпространяване и на цивилизацията на Мизопотамия далеч към Иран - страната на персите - бъдеща наследница на Асирийската империя.

Между Вавилон и Асирия в този период има приятелски отношения. Във Вавилон арамейските племена са възприели уседнал начин на живот. С това е премахната опасността от нашествия. Нейният владетел Набу - напла - идина сключва договор със Салмансар, който по-късно подпомага Мардук - закир - шуми I при потушаване на въстание в Северна Вавилония.

В началото на I хил. пр.н.е. във Вавилония се засилват племената калду (халдеите), играещи значителна роля в търговията в Персийския залив. През времето на Салмансар те имат градове и се борят за независимостта си, но са победени. Накрая на царуването му голямо въстание срещу него води един от синовете му. Законният престолонаследник Шамши - Адад V (823 г. пр.н.е. - 811 г. пр.н.е.) поема властта с помощта на Вавилон, в позицията на васал. След затвърждаването на властта си обаче той опустошава Източна Вавилония. Ползва помощта на арамеи, халдеи и

еламци, но е победен и до окончателния си залез неизменно е доминиран или управляван от Асирия.

Макар че владее цяла Мизопотамия и Сирия и има значително влияние в Мала Азия, Асирия има редица проблеми в Предна Азия, главно с царството Урарту в Армения. Въпреки че приема културата на Мизопотамия, **сега Урарту е конкурент по икономическо развитие с Асирия,** с която си оспорва морските пътища в Мала Азия и Средиземноморието и природните залежи на север - желязо, мед и калай от Киликия до езерото Ван. При асирийския цар Ададнерари III (810 г. пр.н.е. - 783 г. пр.н.е.) владетелят на Урарту предприема настъпление и измества Асирия от тази област. Той завладява на изток големи територии, владени до тогава от Асирия. Урарту разширява своите позиции и отвъд Загрос и върху търговските пътища през Северен Иран. Поради загубването на стопанските си ресурси военната мощ на Асирия пострадала силно. Както е известно от Библията, по това време Израил разширява границите на държавата си за сметка на Елам и Дамаск, понеже Сирия нямала силна империя, която да поддържа равновесието между васалите.

Поради стопански трудности, настъпват размирици в градовете на Асирия. В столицата и Калах през 746 г. пр.н.е. избухва въстание и последният наследник на Ададнерари III - Ашурнерари V, е убит. Размирниците сменили от власт старата династия, поради което на власт се появява най-големият асирийски владетел цар Тиглатпаласар III, известен в Стария завет като Фул. Изглежда, че това е собственото му име, а титлата "*тиглатпаласар*", която приел, е с цел да посочи, че ще върви по пътя на победоносния цар завоевател от преди три столетия. Той поема властта в период на много тежко за Асирия стопанско и военно положение.

Асирийците не са хора, тръгнали да плячкосват. Тяхното управление е голяма крачка напред в сравнение с положението, преобладаващо в даден регион преди това. Там, където пророците от Стария завет заклеймяват, те го правят не заради жестокото потисничество, а заради пророчество за нейния упадък.

Торан Сафраний в същия дух предрича, че притежаващата голямо могъщество Асирия ще се сгромоляса не заради нечовечността ,а заради гордост. "*Господ ще простре ръката си на север, ще унищожи Асур (Асирия) и ще обърне Ниневия в развалини, в място сухо, като пустиня ...*". Грехът, за който високото дърво Асирия е повалено, е Гордостта. Но асирийският империализъм държи подчинени много народи, благодарение и преди всичко на действената си управленческа система.

На огромната, владяна от Асирия, територия имало много народностни групи, свързани с централната власт по няколко начина. Държавите, които отрупват с подаръци царя на Асирия в знак на приятелско отношение, са най-слабо обвързани. В отплата тези владетели пращали в помощ гарнизоните си на Асирия при нападение. Тяхната помощ е начертана така, че някои, като Ахая от Юдея, малки княжества правели всичко, за да бъдат васали на Асирия.

В зависимост от географското положение, сключените династически бракове или пък това, дали наблизо има асирийска войска, отделните държави имали различен статут. Проява на враждебност за дадена страна било да не плаща наложения й данък. В случай на бунтове асирийците се намесвали във вътрешните работи на съответната страна и престол и пресичали бунтовете, срещу доверен владетел, а ако той е бил свален, те наново го възстановявали на престола. Повторен бунт се считал за престъпление към Асирия и боговете и това било наказвано със смърт. Това било изпълнявано с особена жестокост.

Изтезанията на живи хора са се прилагали към управляващите, но не и към покорените народи. Населението обикновено е било глобявано и оставяно да си върши работата. За да сравним жестокостите на асирийците, трябва да го сравним с тези, прилагани от израелтяните на други народи, както е описано в Библията. Не са осъждани, когато извършването е от асирийски царе.

От писмените източници може да се види, че наместниците на царете на Асирия са управлявали земите им, а натрупаното им богатство не е само от налозите.

Асирийският наместник (на акадски "*бел пихати*" - господари на провинцията) бил назначаван да управлява провинция на пряко подчинение, има статус, съчетаващ граждански, данъчни, военни и религиозни задължения. Официалната му резиденция била известна като "*палат*" в столицата на провинцията с многочислен персонал от чиновници, писари,вестоносци, надзиратели, счетоводители, ясновидци, астролози, офицери по набиране на войници, инспектори по напояването, както и военни помощници, и пълководци, ръководещи войските, преводачи и други. Управлението в някои по-стари провинции обикновено се предоставяло на високопоставени царедворци.

Провинциите се подразделяли на малки единици "*кану*", управлявани от чиновник (градоначалник). За реда в поверения регион, събирането на данъци в натура и изпращането им в хранилищата на царските власти отговарял работник. Когато той е в

граничен регион, той отговаря и за сигурността на границата и, ако е изправен пред вражеско нападение "*раб окана*", е длъжен да предприеме съответните военни защитни действия и мерки.

С добро функциониране на империята, наместниците раб-окана съвестно докладвали на централните власти на наместниците чрез вестоносци, пътуващи по "*царски пътища*" - основните артерии на държавата. При лоши атмосферни условия планините се използвали опитни планинари, прекосяващи пътищата, които не могат да се прекосят с коне.

Когато трябвало да се пренесе новина само за царя и наместника, се възлагала мисия на специален пратеник, който носел писмо, скрепено с печата на подателя. Царските пратеници, които били няколко на брой, били наричани "*курбути*" (приближени) и изпълнявали специални поръчения. Често те са били упълномощавани да изпълняват рисковани задачи.

Местната власт в древните градове била поставяна в ръцете на старейшините, оглавявана от хазанц (кмет). Поради създавани неприятности на царя от тях, той често е бил принуждаван да сменя столицата си. В противовес на кмета е въвеждана длъжност "*мъж на града*", с цел да не пострадат царските интереси. В храмовите комплекси такъв начин на гарантиране на властта е въведен още преди средата на I хил. пр.н.е.

БЪЛГАРСКА ДЪРЖАВА БЪЛГ (БАЛХАРА, БАКТРИЯ)

Древни българи синди - арии след преселението им през IV хил. пр.н.е., смесени по-късно със завърналите се след престоя им в Шумер и Североизточен Китай българи балхарис, **изграждат в Памир и Хиндукуш своя държава, известна като Бълг, Балгар и Балхара, а по-късно като Бактрия.** Известна като Балгар, тя се е намирала в средното течение на река Заревшан, в согдийските източници от !!! - IV в. пр.н.е. е посочена като Блгар (Балгар), а в арабските източници на ибн Асир като Булгар и ибн Хаукал като Бургар. Тази държава и до днес в таджикските източници е известна като Палгар.

Източните граници на държавата били до най-голямата Джеров санг (река, която тече по големи камъни) според древните българи, а според персийците до Златната река (Заревшан). На 360 км от Заревшан била голямата река Сърдаря.

Тук българите именци (българо - бактрийци, траки - шамани и кимерийци) строяли градове и крепости. Древната държава, основана още през IV хилядолетие пр.н.е., процъфтявала с безброй ниви и градини, умело обработвани от населението. Хилядолетия по-късно арабският пътешественик Ал Бакуел, описвайки земята на древните българи, казва:

"*Те, българите, живеят там, където има много грозде, смокини и сини сливи*". От стотиците градове на древната държава Бълг (Балгара) и на по-късната държава Балхара са се запазили и до днес руини от най-големите и най-силните им крепости.

Първият и най-известен град Бълг (Балх) се издигал недалече от планината Хиндукуш в днешен Афганистан. Някога индийците го наричали "Царственият Балх", а арменците в географията си "Ашхарацуида" - "Майка на царе", защото от този град са произлезли много царски династии.

От град Балх излиза един прочут род, който управлява съседното царство Партия и цялата Персийска (иранска) империя повече от 500 години. Друг известен род се преселил в Армения и основал там една от най-старите царски династии - тази на Аршакидите.

Имената Балх и Балхара са със значение "Големият град" и "Голямата страна" ("Великото царство").

Най-старата българска държава край Памир и Хиндукуш е била широко известна в древния свят. Първите похвали за нея са преди 30 века в най-древните легенди, изписани в индийското сказание "Махабхарата".

В най-голямата източна война, описана в сказанието, на помощ на индийския царски род Каурава се притичат българите от древното им царство Бълг. Това било война по-голяма от войната за Троя, описана в прочутата "Илиада", но невероятно бързите конни български войни с препускащи пред тях на златна колесница техни царе изгубили борбата срещу другия индийски царски род Пандави.

Преди 3000 години българите са били едни от най-известните народи от Изтока. По време на голямата индийска война, синът на индийския **цар Кардам - Ила** след като се възкачил на българския трон, се отказал в полза на сина си Саса - Бинду и **се преселил с народа си в Северна Индия.** Тук той създал ново царство, **което нарекли царство на кардамитите-балхара.**

На героите от индийската война Балхила и Дранга се оказвало много голямо уважение: "*Там великият воин на колесница Карна, Рита, Шала - цар на Мадра и великият български воин Балхика. Беше също и могъщият Сухма и други българи все войни и царе - Бирата с неговите синове и великият воин Мончело, царе и синове на много страни.*"

Според арменската география "*българите са били един от 15 цивилизовани народа от района край Имеон*", а редом с тях са имената на масагетите, скитите и согдийците - три наистина стари народа. И до днес един от най-старите народи край Памир - таджикският, нарича българите булхар.

На юг от древния град се издигали мощни крепости Варну, Мадар и Хълм (днешен Хулам), както и Кумар Кумул и Самонгон (запазена и до днес). На север от столицата се издигат градовете Андхой и Русток, а на изток Кулаг Анзи и два града с име Пендж. Най-известен сред градовете бил градът на Слънцето - Мараканда (днешният Самарканд). Освен имената на царете кардамити са известни и имената на великия цар Ванд (победоносният цар), както и на двама царе на Партиянското царство със същото име - Ванд Първи и Ванд Втори, и на вожда на преселилите се в Кавказ българи "ванандци". Почти всички български царски имена са дошли някога от древната Балхара.

Никита Бичурин пише: "*Да-юечжи (Бактрия). Управлението на държавата назована Големите юечжи се намира в град Гянши от Чан-ан на 11600 ли. Владетелят не зависи от наместник. Населението се състои от 100000 семейства - 400000 души, строева войска 100000. На изток от местопребиаването на наместника 4710 ли, на запад, до Анси (Партия) 49 дни път, а на юг граничи с Гибон (Кашмир). Почвата, климатът, предметите,*

обичаите на народа и паричната единица (монетата) са еднакви с тези на Партиите."

И тук в Бълг се появява култура в готов вид - продължение на културата на древните българи от родината им - Балканско-Черноморския и Волжко-Уралския региони. Първоначално живелите в Европа, после са преминали в Азия. А ето и историческите доказателства за това:

Ксант фр.5. Страбон XIV "*Ксант лидиецът казва, че фригите са дошли след Троянската война от Европа и от най-левите брегове на Понта и, че ги е водил Сламандриос отберекинтите и от Аспания.*"

Ксант фр.6., "*Стефан Византийски, Локозос: град на Фригия, който населявали траките локози.*"

Ксант фр. 8. Страбон III: "*Едни автори говорят, че траките са мизи, а други, че са лиди. Те разказват това по един стар повод, който предават Ксант Лидиеца и Менекрат Елеантеца: те тълкуват името на мизите от това, че лидите така наричат буковото дърво, а букът расте в изобилие на Олимп, където били изложени публично тези, на които им е определено да плащат десятъка (на боговете). Техните потомци били по-късно мизите, тъй наречени по името на бука. За това свидетелствува и езикът им, понеже той е в известно отношение полулидийски и полуфригийски. А фригите, когато преминали от Тракия, заловили владетеля на Троада и на околната земя. Те там се заселили, а мизите - около извора на Каикос, близо до Лидия.*"

Яростната съпротива на всички древнобългарски и първобългарски групи срещу Персия и Китай и миролюбивото отношение (понякога взаимопомощ помежду им) потвърждава, че в държавите им са влизали още индоирански племена, като една част са живеели в родово-племенния съюз, по-късно държава Хун-ну, а друга част от тях в района на държавата Бълг (Балхара). Когато са избухвали войни между тези племена, родове и съюзи, то те са били за надмощие на религии, идеологии, начин на живот, държавно устройство и управление, а не са били войни между врагове.

В древен ръкопис на арабския историк Ал Хамидони, наречен "Иклил", е описано племето Балхарис. Това е едно от първите споменавания на първобългарския етноним. Това племе е населявало земи източно от Митани - древнобългарската държава, граничеща на юг с Асирия. Това местоположение показва, че **племето Балхарис е населявало района на Бълг (Балхария). От него произхождат българите хурити и кутиите (кимерийци). Китайците наричат страната и столицата й Бо-ло.** Тук са се заселили

сарматите (българи бактрийци) и жреци шамани - тракийци, заедно със синди арии, още при преселението през XI хилядолетие пр.н.е. и от по-сетнешните преселения през VI и IV хилядолетия пр.н.е. от Балканско-Черноморския и Волжко-Уралския региони, от Северен Китай (Тян Шан, Тарим, Турфанска долина, Такламакан). През IV хилядолетие пр.н.е. по пътя към Месопотамия и Балканите остават да живеят в Балхара част от балагурите и трако-кимерийците.

Това е народът на родоначалника Зиези, за който в първия препис на Анонимния латински хронограф пише, че те са бактрийци, а във втория му препис е записано: "*Зиези, от който са българите.*"

За тях китайците казвали, че са хуни, което означава "*некитайци, най-вече согдийци*". Согдиана е владение на Бълг (България, Бактрия). Масагетите след разбиването им от хуните също стават част от тази държава. **Или хионитите, масагетите и арийците са согдийци, наричани с истинското им име българи, и неправилно приписаното им от гърците име бактрийци.**

След преселването на Ила, син на Кардама, в Северна Индия, където създава друга държава, китайците я наричат "втората Бо-Ло", а индийци и араби съответно Балхария и Балхара. Първоначално тази част от племето балхарис извършва преселението си в района на Махдядеша (дн. Мах-дя-Прадеш) и основават град Пратиштай. **Столицата на новосъздадената държава е наречена Монкир.** Противници на тази древнобългарска държава са били племената от другата голяма държава в земите на Индия Конудж, между които се водят войни на религиозна основа. Тези конфликти обаче са започнали много по-рано, през XVIII в. пр.н.е., когато в този регион се установили арийците.

Макар и малобройни, представители на балагурите (българи балхарис), кутии (кимерийци), траки, синди-арии, монголи и маджари остават на североизток. В продължение на две хилядолетия, изолирани от останалия свят след настъпилото затопляне на времето, те се умножават, съюзяват и се появяват като пъстра смесица от племена - хиксоси в регионите на Месопотамия и реката Нил в Египет. Изключително жестоки, те опожарявали завладените от тях градове и опустошавани храмовете.

Прогонени от Египет, те се върнали по своите стари поселища и се разделили на два клона - по-многоброен под името хуни и по-малоброен - хазари. Тъй като тези племена принадлежат към конните народи, сведенията за тях послужили по-късно в историческата хроника да бъдат поставени под общ знаменател с името хуни.

Българските предания и източници сочат:

"Някъде около времето на Великия потоп (3761 г. пр.н.е.) в Месопотамия, сред имениците в Манджурия избухнали размирици. Царят със своите дружини бил принуден да се пресели на запад където покорил китаите в Орхонските планини. Така възникнал народът на хоните. Те завладяват на запад района на Алтай и се съюзяват с маджарите в Западен Сибир. Съвместният им набег към стария Туран прогонил ариите.

При смесването на кимерийците от рода Дуло и част от арийците от рода Асеня от поселищата им край Одрос се получил народът на хоните-динлини. Саките - хионити, обитаващи пространството между Аралско море и Иранското плато, наричали себе си она или хиони. Според персийците тези племена са тури и гури. Във времената на Заратустра те са основали Балхарийското (Бактрийско) царство."

Хионите са познати на арменци, персийци и римляни стотици години преди появата на западните хуни (ефталитите). Те също са клон от тохарската общност. **Наречени "бели хуни", те са в основата на западния (най-важния) онгъл на Хунската империя (държавата Хун-ну).**

Съществуват много сведения за мястото на дедите ни в Стария свят като **високо издигнат народ. Това ни показва защо отделни индоирански племена постоянно са търсели корените си сред сродните им първобългари и в тяхната династия на Дуло,** както и защо постоянно са сключвали брачни съюзи помежду си.

Хун-ну означава "северни бели варвари". Северни, защото са в земите на север от Китай, бели, защото произхождат от бялата раса и варвари, защото не са китайци, а динлини (дуловци).

Под Ху се разбирало некитайци, главно согдийци. В района на Согдиана според китайските и персийски източници е съществувало **едно от първите първобългарски владения Унаге.**

Според, изследователя Н. Бичурин "*Резиденцията на владетеля на Унаге лежи на западната страна на река Уху. Това е древна бухарска земя. Владетелят се нарича Чжааву. Той произхожда от рода на самаркандския владетел. Наименованието му е Фуши. Резиденцията му е окръжност с площ две ли. Строевата войска е неколкостотин човека. Владетелят седи на трон, представляващ златен овен. На североизток Бухара 400, на северозапад до МУ - около 200, на изток до Гуачжец 7500 ли ...*"

Ху-ну са тръгнали през IV хилядолетие от държавата Бълг и са се преместили в североизточна посока. Това са хората от племето хунга - бяла раса, високи, светлооки и светлокоси хора. Такова

племе хунза и до днес живее в Каракорум. Името му се чете като "Учителите согдийци". Произходът им е от согдийците - балхарис. Това е онази част от българо - бактрийската група, които по-късно влизат в основата на западния клон на държавата Хун-ну.

Както в земите на Средна Азия, откъдето се преселват Хун-ну, така също и в тези на Минусинската долина при река Енисей от археологична гледна точка най-интересни са находките от късния бронз. Те са напълно идентични с тези на скитите от Средна и Източна Европа. Потвърждава се фактът, че в състава на хуните са преселниците арии от Бълг, част от скитите и кимерийците.

За Ди и Дин-лин, по-късно съставна част от родово-племенния съюз на Хун-ну и на държавата Хун-ну, се споменава за първи път в периода 2357-1764 г. пр.н.е. Това са основни древнобългарски племена от състава на Великата Хунорска империя от V хил. пр.н.е. При разбиването им от Китай (Поднебесната империя) малка част от тях остава под властта на Китай, а по-голямата част се преселва на северозапад. Според Син Цзян **около 1200 г. пр.н.е се създава родовоплеменният съюз Хун-ну** на територията на земите в долината на р. Енисей, когато и останалата под властта на Китай част от племената преминава пустинята Гоби. **Като част от древнобългарската азиатска група, която няколко хилядолетия преди това е създала първите си държави, Хун-ну са носителите на държавното устройство.**

Първото документирано в историята на човечеството преминаване на пустинята Гоби (Такламакан) е извършено след разбиването на динлините от китайските княжества през 2200 г. пр.н.е. Тези първи преселници се установят по горното течение на река Енисей и създават уникална за времето си култура. Откритите от археологическа експедиция през 1927 - 1937 г. огромни каменни блокове с руническа писменост в Пустинята на смъртта (Гоби), идентична на енисейската и древнобългарска писменост в Кавказ, съвпада с времето на преминаването от бъдещите хуни на пустинята Гоби. По същото време племена от синдите-арии от клона на иделците се преселват от Волго - Уралието край Енисей, в резултат на което се обединяват и създават няколко отделни културни центъра, определени от археолозите като "*донесена в готов вид месопотамска култура*".

Преминаването на Гоби северно от Хималаите от втората група преселници, в състава на които вече са и завърналите се от Египет хиксоси, довело до превземане на разделените носители на Карасукската, Глазовска и Андроновска култура и управление над тях. Племената динлини и арийци (потомци на ариите) около

600 години преди второто преминаване на Гоби завладели западната част на Южен Сибир и земите на днешен Казахстан до планината Урал. По-голямата част от тях още през XI - X в. пр.н.е. се премества на юг, поради което на новодошлите към 1200 г. пр.н.е. не е било трудно да наложат управлението си над малочислените по това време техни съплеменници при река Енисей.

Всички сведения показват, че **сериите, наименовани в други източници Ди, са идентични по вид с траките-кимерийци и са били в състава на хуните.** Според цейлонски посланици сериите живеят "отвъд Едмонд" (Хималаите), с което и териториално ги отъждествяват с Хун-ну. Части от кимерийците влизат в състава на индоевропейските групи на имениците -Хун-ну и българо-бактрийци, а най-много от тях в трако - кимерийската група. Влизайки по-късно в състава на Хун-ну, техни племена се сливат с арийците, поради което след това в източниците на техните потомци се сочи, че те произхождат от синдите.

Родово-племенният съюз, а по-късно и държава Хун-ну се създава на основата на обединяване на 24 племена - кимерийци, хиксоси (хуни), арийци, тохари (ефталити), хони (динлини), хунза (балхарис-согдийци) и други първобългарски племена, заедно с азиатските племена монголи и тюркюти. Водещо място в обединението на племената и в държавното образование заемат древните българи - согдийци, кимерийците (серии) и тохарите (ефталити), всички от именския род Дуло, **приели заедно със събратята си синди името арийци, а по-късно наречени хуни (племена от един и същ родов корен).**

Нека да не забравяме, че още в древен Шумер по време на 25 годишното си владичество, предшественикът на Саргон Велики - **родоначалникът на древните българи-балхарис Зиези формира народността хунори, която под неговото управление се издига на такава висота, че заема централно място в документите на епохата, а по-късно и на историята.**

Ето защо Димитър Съселов - известен български изследовател, не приема имената "хуни" и "хуно - българи", а хунори. Той определя хунорите като касити, шумеро - арийска народност, обособена поне 1000 години преди появата на хунорите на историческата сцена, но близки с тях. Тяхното име се маркира от родоначалника Зиези, като същите са наричани още северни варвари или лъконосци. Същите имена носят северните съседи на китайците динлините, част от състава на които влизат в западния клон на хунския родово и военноплеменен съюз и на държавата Хун-ну. От тук са и непосредствените исторически връзки в живота, бита и културата на племената от

древен Шумер и Североизточна Азия. Общото им име означава могъщи господари, каквито те са били в Месопотамия, на юг от величавата някога Ниневия и в източноазиатските степи.

За сложната и величава съдба на българите от бронзовата и старожелязната епоха красноречиво говорят историческите събития в хронологичен ред:

3500 г. пр.н.е. - 3200 г. пр.н.е. Земите между Тигър и Ефрат са населени с племена и народи, живеещи в градове.

3200 г. пр.н.е. - 2000 г. пр.н.е. Шумерска ера. Шумер е без единно управление, състоящ се от Урук, Ур, Лагаш и други градове - държави.

3100 г. пр.н.е. - Глобална катастрофа в района на Тихия океан, предизвикана от преминаването на кометата Енке над Земята. Потъва значителна част от останалите земи в Му.

3000 г. пр.н.е. - 2563 г. пр.н.е. Критяните, заедно с идейските дактили, са основни и водещи племена в долината на р. Нил. Техните братя критяни, останали на о. Крит са същинските елини.

Менес (Мина) е родоначалник на първата елинска династия.

3000 г. пр.н.е. - 50 г. пр.н.е. Предкласическа епоха на маите.

3000 г. пр.н.е. - 2200 г. пр.н.е. Елада е заселена от пелазги и кари. На о.Крит в този период (ранноминойския) една част от тези племена дошли от Унгария. Друга част от тях, дошли още в края на V хил. пр.н.е. от Тибет, строят пирамиди. Те владеят няколко езика.

2980 г. пр.н.е. В Европа се завръщат изселилите се преди хилядолетия предци на траките - лелеги, които преминавайки през р. Урал, преодолели съпротивата на колхите и отседнали в средното течение на р. Дон. На тази територия те се сливат с мурдасите и част от арийските племена, под името дардани.

2900 г. пр.н.е. Дарданите завладяват Кавказ. Идващи от Памир предци на траките се придвижват на запад, по крайбрежните земи на Черно море, между реките Днепър и Дон и преодоляват живеещите там шумери, хиперборейци и други студеноустойчиви племена. Те се съединяват със сродни на тях племена на Балканите и се заселват в Мала Скития, като прогонват от тези земи галите. Завладяват териториите на днешните Хърватско, Босна и Херцеговина. Владеят земите между Стара планина и Бяло море, и от р. Струма до Черно море.

2800 г. пр.н.е. Основан е първият по поречието на р. Инд град - държава Харапа.

2750 г. пр.н.е. - 2726 г. пр.н.е. Хунорите (могъщи господари) на Зиези владеят територията между р. Тигрис на запад и подножието на планините Елам с център гр. Ума. Те създават първата

световна империя със столица гр. Ереч.

2600 г. пр.н.е. Жълтият император на Китай воюва срещу народите Ди и Жун от Хонорската държава и племената хун и юй.

2600 г. пр.н.е. - 2000 г. пр.н.е. Ранноеладски период. Сред областите на Елада (Древна Гърция) изпъква Микена с висока култура, създадена от пределинските племена кари и пелазги.

2563 г. пр.н.е. Критяните напускат Египет и развиват на о. Крит качествено нова култура, където прекъсват властта на данайците.

2500 г. пр.н.е. Първи опит на шумерските градове-държави да се обединят под управлението на Лагаш, воювайки с Елам. Окончателно оформяне на индоевропейския облик на траките. Дарданите (троянци) завладяват Североизточна Мала Азия - земите владени до тогава от етиопци-почтени, кушити и пелеги-кари. Те постигат в тези земи висока степен на културно развитие.

2450 г. пр.н.е. Преселилите се от Далечния Изток и Североизточен Китай, както и от Тян Шан, Тибет и Такламакан гури (балхарис), арийци, траки, кимерийци, саки заемат нов Туран, достигат до Месопотамия. Северна Месопотамия е завладяна от акадците на цар Саргон I.

2357 г. пр.н.е. - 2225 г. пр.н.е. Северно от Китай се появяват племената шанхун, хунюн и хунюй. В китайските източници са посочени еднородните племена динлинни (некитайци, "северни бели варвари"). Сформира се хунската общност от племена на хиксоси (смес от останалите части от първобългарски и други племена и народи в периода след преселението им до началото на третото хилядолетие, както и арии (по-късно арийци), кимерийци и саки-ефталити - техни съюзници. Древните хуни са наричани сюнну.

2316 г. пр.н.е. - 2361 г. пр.н.е. Саргон Велики завладява Шумер и се поставя началото на междудържавното сътрудничество.

2300 г. пр.н.е. - 2130 г. пр.н.е. Шумер е под властта на Акад с владетели Саргон и наследниците му. Худоните - кутии установяват връзки с Елам и се населяват около езерото Урмия (Кути).

2193 г. пр.н.е. - Мощна сеизмична активност в Тихоокеанския район - централна и южна част. Голяма част от останалите земи на Му потъват.

2130 г. пр.н.е. - 2000 г. пр.н.е. Възвръщане независимостта и възраждане на Шумер с владетели царете на Ур. Кутиите завладяват Акад и го владеят един век. Започнала е обработката на земите - последни остатъци от Му, като във Филипините се изграждат оризови тераси, а остров Лусоне е превърнат в житница на Тихоокеанския басейн.

2277 г. пр.н.е. - 2276 г. пр.н.е. Хунорите се изтеглят на изток от Елам, Индия и Централна Азия.

2205 г. пр.н.е. - 1767 г. пр.н.е. Военни сблъсъци между китайците и хонорите. Създадена е държавата на древни българи Балхика (Болор) в Тарим и Кашмир, както и държавата Болор (Булур) в Хиндукуш.

2200 г. пр.н.е. В земите около Дон и Урмия започва раздвижване на хуритите. Разорено е царството Урарту и е основано царството Митани.

2000 г. пр.н.е. Елините - първите говорещи гръцки език жители на Елада, начело със завоевателя на Троя Агамемнон, създават Микена, разпростряла се в земите на Средиземно море от Сирия до Гибралтар.

2000 г. пр.н.е. - 1700 г. пр.н.е. Заселени в Северна Месопотамия (р. Белих) кутии създават съюз между Елам и Мари срещу Ур (Шумер). Започват големи морски походи на кари и други първобългарски племена на запад.

2000 г. пр.н.е. - 1600 г. пр.н.е. В Месопотамия настъпва Старовавилонската ера.

1900 г. пр.н.е. - 1950 г. пр.н.е. Затопляне на климата на Балканския полуостров. Студеноустойчивите племена, между които и хиперборейците, се преселват на Скандинавския полуостров, а шумерите - в Южна Русия. Племената, живеещи в Румъния и Молдова, се преселват на север от Черно море, а готите - в днешна Унгария. От Италия в Германия, а по-късно на Скандинавския полуостров, се преселват арийските племена.

1850 г. пр.н.е. - 1840 г. пр.н.е. Троянската война.

1800 г. пр.н.е. - 1500 г. пр.н.е. Създадени са големите цитадели на древността Мургаб, Бухара, Хорезъм, Балх.

1770 г. пр.н. е. Българите хурити създават своя град-държава Мари. Столицата е едно от чудесата света. Вавилон е на върха на разцвета си. Основател на Вавилонската цивилизация е владетелят Хамурапи (1792 - 1750 г. пр.н.е.). В двуречието има две държави с центрове гр. Мари с цар Зимирлим, току що освободил се от Асирия и гр. Вавилон.

1767 г. пр.н.е. От метисизация на китайците от династия Ся и хонорските племена хун-юй и Хян-юн се поставя началото на древните хуни.

1759 г. пр.н.е. Гр. Мари е овладян от вавилонците и сринат до основи. Хамурапи завладява по-голяма част от владенията на Зимирлим извън столицата.

1742 г. пр.н.е. - 1155 г. пр.н.е. Династията на каситите управлява Вавилон. Краят на господството им над Вавилон слагат владетелите на държавата Приморие.

1730 г. пр.н.е. Племената хиксоси (хуни) завладяват Северен Египет.

1700 г. пр.н.е. В земите, завладени от хиксосите, са настанени и израилтяни.

XVII в. пр.н.е. - XII в. пр.н.е. Древните българи хурити са в състава на Хетската държава.

1680 г. пр.н.е. - 1580 г. пр.н.е. Начало на Новото царство в Египет на победителя на хиксосите Ямхос (Амосис).

1628 г. пр.н.е. - Трети потоп в Тихия океан ликвидирал и последните остатъци от Муанската цивилизация, в резултат на въздействието на близкото до Земята преминаване на кометата Енке.

1620 г. пр.н.е. - 1580 г. пр.н.е. Хетският цар Муршил I покорява силната по това време семитска държава Алалх, а каситите - държавата Хана (Митани). Българите хурити нападат земите на хетите в Северна Сирия при приемника му Хактил. Отблъснати са чак от цар Телепин (1525 - 1500 г. пр.н.е.).

1600 г. пр.н.е. Племената на ариите от Далечния изток преминават на север от Гоби, съединяват се с динлините и други от племената наследници на именците и приемат името арийци. Метисизация между древните хуни (първохуните) и динлините. Появяват се племената и народът на хуните.

Хетите завладяват Анатолия, а през следващите два века завладяват Сирия и Ливан.

1595 г. пр.н.е. - 1571 г. пр.н.е. Каситите (потомци на кутиите), с вожд Агум II, завладяват Вавилон и Горен Ефрат, включително и държавата на хуритите Митани.

1580 г. пр.н.е. Хиксосите са прогонени от Северен Египет и се завръщат на североизток в старите си поселища.

1450 г. пр.н.е. - 1300 г. пр.н.е. Териториален и икономически връх на хетите.

1450 г. пр.н.е. Критската цивилизация е унищожена от изригването на вулкана Санторин и последвалите го земетресение и наводнение.

1400 г. пр.н.е. Зачестяват нападенията на хуните над Китайската империя и тя премества столицата си.

1400 г. пр.н.е. - 1380 г. пр.н.е. Сключен е мирен договор между царството на хуритите Митани и хетите.

1365 г. пр.н.е. - 1354 г. пр.н.е. На престола в Египет е фараонът Амен Хотек IV - Ехнатон, който въвежда вярата в един бог.

XIII в. пр.н.е. Династия на Хераклидите, поставяща началото на лидийските царе.

XIII в. пр.н.е. (втората половина) Съседните на древнобългарските племена - племената израелтяни, след 4 века престой в Египет го напускат, водени от Мойсей.

1250 г. пр.н.е. Асирия е владетел на целия Месопотамски Север.

1226 г. пр.н.е. Българите хурити населяват северозападната част от Месопотамия. Появява се династията на худоните, от която произлиза родът Дуло. Северна Месопотамия и Северна Сирия се населяват от другите два клона на хуритите балхарис. Владяната от тях територия на държавата Митани още през 1350 г. пр.н.е. е завладяна от хетите. Каситите - хурити балхарис губят Вавилон.

XII в. пр.н.е. - VI в. пр.н.е. Трако-кимерийците (древни българи) владеят Кавказ и Балканите. По-известни владетели са: Антигон (1120 г. пр.н.е.), Илирик (986 г. пр.н.е.), Колад (783 г. пр.н.е.), Брем (723 г. пр.н.е.), Болг (670 г. пр.н.е.), Лила/ Ладо (558 г. пр.н.е.).

1200 г. пр.н.е. Основана е първата хунска държава в състава на Хонорската (Хунорска) държава. На юг границите й достигат до Шанси и Хедей, а на север до Гоби. Северно от хунската държава живеят дин-лините.

1185 г. пр.н.е. Хетите рухват под напора на морските народи.

1105 г. пр.н.е. Умира Навухудоносор I и ръководеният от него съюз на българите худони, хиксоси, субареи - арийци и 2 итало - гръцки племена се разпада. Потомците на хиксосите се преселват в Средна Азия, а итало - гръцките племена в Мала Азия. Поставен е краят на Митани, чиито племена са преселени в Приморската страна.

1050 г. пр.н.е. В Мала Азия се преселват фригите (бриги) и създават царство Фригия.

1020 г. пр.н.е. - 1004 г. пр.н.е. Цар Саул има сблъсък с главния център на хуритите в Сирия гр. Цоба (Саба-Сова).

1004 г. пр.н.е. - 965 г. пр.н.е. Цар Давид обединява Израил и Иудея.

X в. пр.н.е. Привърженици на Авесалом - син на цар Давид, владетел на Израилско - Иудейската държава, се настаняват за няколко века в Странджа Сакар. При цар Соломон (син на цар Давид) в Ерусалим с богати дарове идат българи худони, водени от Савската царица.

I хил. пр.н.е. Хунори и българи достигат до Перу и Полинезия. Част от тях се завръщат обратно и завладяват част от Северна Америка и Близкия Изток.

Морско господство на европейските и малоазийски траки над водните пътища през Дарданелите и Босфора.

В Таримската котловина са образувани редица градове държави като Балука, Бо (Куча) - най-силната държава в полите на планината Тенгри и редица други крупни градове в Таримската котловина, Тибет и Хималаите.

Омир за пръв път споменава името на траките, живеещи между Пеоне в Йонийско море и Черно море. Величествени паметници на материалната и духовна култура на етруските.

932 г. пр.н.е. Българи и евреи изграждат Израилското царство в Северна Палестина, което воюва с Иудейското царство в Южна Палестина.

920 г. пр.н.е. Българите-худони заедно с израелтяни, египтяни, асирийци и други погребват царица Бастет с баща Худоносор и майка от коляното на цар Давид в Странджа - Сакар край Малко Търново, където заравят историята на света (кивота).

IX в. пр.н.е. Пелазгите прогонват населението на Елада и Задкавказието към остров Сицилия и Южна Италия. Хуритите на Савската царица - сармати (цармати) завладяват земите от реките Об и Енисей до Волга и Дон, Кавказ и Каспийско море. Морска хегемония на карите.

Българи худони водени от брата на Савската царица цар Тимоти от рода Дуло напускат Месопотамия и отиват на Североизток в днешен Североизточен Китай - Таримската котловина, където основават древнобългарска държава.

Възниква древноизточната иранска държава Арияшаяна;

Възниква обединението на касити, саки, кутии и хурити - царство Мана водило дългогодишни битки с Асирия;

За историческите събития в Близкия Изток най-точно говорят таблиците в книгата на известния изследовател Х. Сагс "Величието на Вавилон", издадена през 1998 г., дадени в Приложението.

ИСТОРИЯ НА ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ ПРЕЗ БРОНЗОВАТА ЕПОХА

Първите европейци - мизи, лиди и кари - пелазги, на територията на България, Румъния и Северното Черноморие и кимерийците - арии и масгути (източни масагети), във Волго - Уралието формират и развиват както трако - кимерийската, така и хоноро - скитската раннобългарски култури и цивилизации на Балканите и в Егейския басейн. От север са навлезли атлантите - фризийци и пелгарите още по време на енеолита.

Бронзовата епоха бележи миграционни процеси през III хил. пр.н.е. от Балканите на изток към Волго - Уралието и Далечния и на юг, през Кавказ към Близкия Изток и Мала Азия. Успоредно с това, поради влошените климатични условия, от изток към Балканите и от юг към Мала Азия и Волго - Уралието се придвижват бъдещите трако - кимерийци - масагети, тибетци и кимерийци ари. Наред с това, в началото на II хил. пр.н.е., на Балканския полуостров от север нахлуват нови индоевропейски племена. По-късно сър Артър Евънс, открил двореца Кносос на остров Крит, нарича племето на ахейците "*първите европейци*".

Определено може да се каже, че **в края на енеолита и през бронзовата епоха Балканите са населени от мизи, пелазги, кари и бриги (фризийци - атланти), които постепенно овладяват Егея и Средиземноморието чак до Египет и създават общността на пределинската и египетска култури и цивилизации.** С пристигането от изток на дардани и други древни тибетски и мизогетски племена те, заедно със своите събратя, нахлуват в Егейския басейн, смесвайки се с автохтонните мизи, създават на остров Крит Минойската култура и цивилизация.

Пръв ги назовава с името ахейци древноелинският поет Омир (VIII в. пр.н.е.). Той ги счита като първите "европейци" и първите "гърци". Всъщност по генен произход те са първите на територията на Егея трако - кимерийци (траки). Време е вече, когато се определят етническите общности, това да става по генетичния им произход, език, бит и култура, а не по политическо самоопределение, извършено със столетия и хилядолетия по-късни епохи.

Тези първи "*европейци*" и първи "*гърци*" са пределинското население - наследник на създателите на богатата трако - кимерийска (тракийска) и мизийската блестяща култура и цивилизация в периода от 2500 г. пр.н.е. до 1200 г. пр.н.е.

Своят най-голям разцвет минойската цивилизация постига през периода 1950 г. пр.н.е. - 1550 г. пр.н.е. Минойците носели името на цар Минос и на династията му, през чието време на царуване се създава великолепния свят на дворците - Кносос, Фест, Маля и Закрос. Тези царе били и върховни жреци. Символ на властта и могъществото им била двойната брадва (лабрис), по чието име бил наречен дворецът - Лабиринт. Последният е дело на атинския архитект Дедал, по нареждане Минос.

Минойците разполагали със силна флота и като превъзходни моряци кръстосвали Средиземно море, осъществявайки връзки с Египет и финикийските градове. Появили се първи на историческата сцена, те оказали голямо влияние върху микенския свят, но на свой ред получили и силно влияние от ахейците .

На остров Крит минойците кариятни от 1950 г. пр.н.е. до 1500 г. пр.н.е. се радвали на мирно съвместно съществуване. **Драматично за тях било вулканичното изригване на остров Тера (Санторин), предизвикало земетресение и силни морски вълни и разрушило Крит. Минойски Крит не можал да се съвземе и бил завладян от индоевропейците ахейци,** които постепенно създали своята Микенска (на името на най-силното си царство) култура и цивилизация

За разлика от предшестващата я Минойска цивилизация, Микенската била по-сурова и по-агресивна, цивилизация не толкова на търговци, колкото на воини. **Една от последните жертви на експанзията на микенците - ахейци била Троя - противник на пътя им към богатата на желязо Анатолия.** Тази част от битката е описана в "*Илиада*" на Омир. Епосът добре сочи и цялостния характер на циклопските стремежи от бронзовата епоха. Своята власт в Егейско море ахейците от Микена запазили до XIII в. пр.н.е. След Троянската война, поради нахлуването на други, негръцки, пределински племена. Микена върви към залез. **Докато на север от Егея, по нашите земи процъфтява тракийската култура, през XII в. пр.н.е. в земите на Древна Елада нахлуват дорийците - индоевропейци, които принуждават ахейците през следващото столетие - XI в. пр.н.е., да се разселят в Мала Азия.**

Археологическите изследвания показват, че микенските центрове в северозападните и южни части на Елада са били напуснати и преди идването на дорийците. Следвани са естествените ходове на събитията в отношенията между новите заселници - дорийците, и завареното пеларгическо население. **Сливането на дорийци и ахейци (население от индоевропейски произход), поставя началото на елинската история, народност, култура и цивилизация. В периода XI в. пр.н.е. - VIII в. пр.н.е. най-големите промени в бита и начина на живот на човека настъпили с разпространението на желязото. Настъпила нова епоха в живота на човека - Желязната. В Мала Азия новият метал е открит от индоевропейците - ахейци, а в Елада - от дорийците.** Преминаването към по-достъпното за обработка желязо променило изцяло тогавашното общество. Железните плугове и мечове били по-здрави и надеждни, а пред занаятчии и търговци се открили нови възмоности.

Когато дорийците зели по-голямата част от днешните земи на Гърция, ахейците напуснали тези места, за да търсят на изток по-гостоприемни земи. Установили се на Малоазиатския бряг, те основали градове, привлечени от богатствата и възможностите на тези земи.

Чак след XII в. пр.н.е., след рухването на Хетското царство, ахейците успели да се заселят в Мала Азия. Тази колонизация е известна като йонийска, по името на предвождащия ги атински цар Йон.

Периодът на дорийците и тяхното влияние са известни в историята като "*тъмни векове*". Най-голям център за производство на керамика била Атина, а съдовете, изработвани там, показвали преход към геометрични форми. Този период е известен под името "геометричен период" (IX в. пр.н.е. - VIII в. пр.н.е.). През IX в. пр.н.е. в Древна Елада възприели финикийското писмо.

Всичко изнамерено от финикийците било записвано буквено, със знаци само за съгласните звуци. Предците на гърците внесли нов елемент - записване и на гласните звуци. С въвеждането на писмеността настъпил краят на певците, които възпявали чрез рецитация, в съпровод на инструменти, героичното минало. Най-известният сред епическите певци е Омир. Повечето от изследователите считат, че той е живял през VIII в. пр.н.е. и неговите "*Илиада*" и "*Одисея*" дават представа на всеки елин за добро и лошо, достойно и безчестно, за героичното.

Възползвайки се от историческата ситуация, древните елини присвоили културата и цивилизацията на трако - кимерийците и, обявявайки тяхното общество за безкнижно, твърдят, че траките развиват своята култура благодарение на Елада и скитите. В резултат на археологически изследвания в днешна Гърция и използвайки доказателствата от тях, те обявяват траките за гърци и превземат тяхната религия, пантеон на боговете, култура и цивилизация.

Реалната действителност показва, че през бронзовата епоха за период около три хилядолетия се формирала тракийската общност, чрез участието в нейното изграждане на местно пеларгическо и дако - мизийско земеделско население и прииждащите от север степни и от изток конни племена.

Движението на тези племена довело до разместването на населението на целия Балкански и Малоазиатски район. Във времето на настъплението на дорийските племена от северозапад към Елада, от североизток - от територията между реките Днепър и Днестър, на Балканите нахлули арийски и други племена, които окончателно оформили тракийската общност. Същите се прехвърлили на юг до Тракийски Херсонс и Халкидическия полуостров, завладявайки част от егейските острови и северозападмна Мала Азия.

Същевременно, в началото на II хил. пр.н.е., на Апенинския полуостров проникнали племена от индоевропейски произход, които са известни в науката като италийски. Те познавали бронза и си служели с оръдия на труда, изработени от него.

Близо хилядолетие по-късно втора вълна от индоевропейски племена добиващи и обработващи желязото, се появили на полуострова.

През епохата на бронза и старожелязната епоха древнобългарските племена дали своя реален принос в развитието на културата и цивилизацията в Азия и Далечния Изток.

ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ ПРЕЗ БРОНЗОВАТА И СТАРОКАМЕННА ЕПОХА В ЗЕМИТЕ НА БАЛКАНИТЕ И ЕГЕЯ

Според археологически и антропологични данни населението на Балканския полуостров е от местен произход и в неговото културно-историческо развитие след Потопа от 9570 г. пр.н.е. има приемственост. Това сочат и данните за развитието на писмеността и езика. От това население се отделят групи племена и родове, които разселвайки се в различни посоки на света в различни периоди от време и особено през бронзовата епоха, приемат в своя състав малки и по-големи етнически групи, идващи, от различни посоки, но главно от север и изток. На тези вливания в тях се дължи присъствието на чужди расови типове сред местното население. През епохата на бронза ярко се очертават двата клона на индоевропейците - трако - фригийският - западен, и иранският - източен.

Тези данни, свързани с езиковите сведения, дават по-стройни сведения и етнически характеристики на племената, населявали нашите земи. Представата ни за народност се гради на основата на езиковите наблюдения. Топонимите и хидронимите, като част от именната ни система, тяхната устойчивост при демографските промени, дават сигурни доказателства за етническата принадлежност на населението, живяло в твърде отдалечено време в даден регион.

Широката тракийска омонистика включва и наследена пеларгическа, дако - мизийска и мизийска такава, поради непрекъснатост в поселението и развитието на културата и цивилизацията на племена и народи от един и същ расов тип, поради което няма данни за отделни предтракийски или прединдоевропейски културни пластове.

Много от тези имена са отпреди 3 хил. пр.н.е. и са запазени и до днес, макар че през това време са се извършвали значителни промени на етносите на Балканите и по-специално на тези, населявали тогава нашите земи.

Време е вече определено да кажем, че населението преди траките е древнобългарско. Пеларгическите племена и съюзи - общности на мизи, сапеи (шопи), бриги арии (кимерийци) потомци на именци и синди, атланти и хипербореи, на етиопи почтени, дакомизийци и скито-хонори - това са все родове, племена и групи - съюзи и общности древнобългарски.

През земите ни, намиращи се на кръстопътя между Европа и Азия, още от дълбока древност, както и през бронзовата и старожелязна епохи са преминавали племена и групи, част от които са оставали тук за различно по продължителност време. Тези преселници са оказвали влияние върху автохтонното население, но в никакъв случай не са имали определящо значение за формиране на древнобългарските общности на населението на Балканите и в Тракия (Ария).

Обобщени археологически, палеоантропологически и езикови данни дават ясна представа за етногенетичните процеси на Балканите и в Тракия, отчитайки основополагащата миграционна теория за обяснение на промени в културно-историческото и етническо развитие на населението по днешните балкански страни.

Древните обитатели на Балканите, включително и траките, образували по-малки и по-крупни общности в различни периоди от своето развитие, са родствени племена, живеели при еднакви природно-географски условия. Това им дало възможност за нови открития на средства за производство и бит, нов начин на живот за всеки колектив, независимо един от друг, но едновременно или почти едновременно. Заедно с това се осигурява и въздействието на и между сходни съседни племена и народи от по-близки и по-далечни територии.

Всички етногенетични процеси върху населението в Тракия се извършват върху компактен автохтонен слой от това население, съсредоточено през бронзовата и старожелязна епоха в Тракийската низина.

В тази епоха населението от тези земи изживява процес на окончателно оформяне на древнобългарската трако - кимерийска общност. Така в периода IV хил. пр.н.е. - III хил. пр.н.е. в древнобългарската общност след завръщането на гети и древни траки от изток превес започват да имат индоевропейците от изток. Населяващите нашите земи племена постепенно започват да се тракизират - т.е. да създават единна трако - кимерийска народност. Те постепенно придобиват тракийски облик със свой собствен език и писменост, и нова, издигната на по-високо равнище материална и духовна култура и цивилизация.

Връзките със събратята им от Мала Азия и Егея от пеларгическата общност се развиват и задълбочават сериозно. В началото на II хил. пр.н.е. в материалите на археологическите разкопки личи ясно по-голямата близост с населението от тези райони, отколкото с източните райони и земите в Двуречието. **През бронзовата епоха Мала Азия е разделена на две културно-историчес-**

ки области с отчетлив характер на различията между тях. Живеещите в централната част на Мала Азия поддържали засилени връзки с тези от Северна Сирия и Мизопотамия, а тези от западните страни - с Балканите и Егея.

Населението на Балканите, Троада и съседните географски области било от балкански произход, свързано с тракийската общност. Това особено добре личи от археологическите материали, топонимията и ономастиката на Западна Мала Азия и някои райони на Балканския полуостров.

Първото исторически засвидетелствано определение на население от тракийската етническа общност от Балканите в Мала Азия е от средата на II хил. пр.н.е. Това преселение започва с първото раздвижване на мизите, част от които се преселват в Мала Азия. Те са в съседство на Троада, където завземат област, наречена Мизия. В периода на Троянската война армено-фригийските племена заселват област Фригия. Заедно с тях се преселват и част от троянците.

Към XIII хил. г. пр.н.е. се влошава рязко положението в Западна Мала Азия и избухналата Троянска война довежда до значителни етнически промени и разселвания в Балканско - Егейския регион. Натискът от Балканите и голямото раздвижване в Егейския басейн и в Северозападна Мала Азия дава етнически тласък към Централна Азия, довежда до рухване на Троя и Хетската държава. За по дълго време във Фригия се задържат фригите, които населяват и Централна Антиохия, част от която малко по-късно е отстъпена под натиска на Асирия. По долното течение на Ефрат и по-на изток се преселват мизите (мушки), а арменци и фриги се изселват на изток, към Кавказ, в зоната по източната част на Хетия, където постепенно се смесват с това население

През следващите столетия централните райони на Мала Азия са в ръцете на фригите - най-мощната племенна формация в състава на тракийската общност. Те създали първото сериозно държавно образувание и продължили държавно - политическата традиция по тези земи. Чрез археологически изследвания са открити много фризийски селища, но се знаят имената само на градовете Мида и столицата Гордиан, която се намирала на 100 км от днешна Анкара. Те оставили трайни следи в Мала Азия през първата половина на I хил. пр.н.е. Фригите играели ропя на междинно звено между населението от Европа и Далекоизточния свят.

В края на II хил. пр.н.е. многобройни тракийски племена проникнали в цяла Северна Гърция и прекосявайки Тесалия,

достигнали Средна Гърция и Пелопонес. Антични гръцки историци са засвидетелствали присъствие на тракийски племена в Тесалия, Беотия, Атика и остров Евбея. Според древногръцката митология начело на Фокида бил тракийският цар Терек. Тя представя тракийските племена като въвеждащи, подобрили земеделието в Атика, нещо, което е напълно възможно, тъй като именно те са предгръцко население в тези земи.

Тракийските племена се прехвърлили на островите на Егейско и Мраморно море, като особено гъсто била населен северната половина на Егейско море. Тези райони на древноелинските племена били известни като райони около Тракийско море. Остров Самотраки (Самос тракийски) се наричал и остров на соите Саонесос. Соите били едно от най-ранните проникнали в Егея тракийски племена. Гъсто населени с траки били островите Имброс, Тасос, Лемнос, Наксос, Лесбос и други, а днешните Галиполски полуостров и Босфора се наричал съответно Тракийски полуостров и Тракийски Боспор (Тракийски провлак).

Халкидическият и Галилски полуостров, населени по двата бряга на протоците, свързвали Черно с Мраморно в Егейско море, а чрез него и със Средиземно море.

Траките останали господари на морето (тала сократия на гръцки език) 79 години. Необикновеното по своя обхват разселване на траките през XII в. пр.н.е. - XI в. пр.н.е. дало основа за легендата, която Диодор преразказва в "Историческа библиотека". Постепенно тези траки попаднали под културното влияние на елините, оставяйки обаче много следи в предисторията и топонимията от тази епоха.

Историята, културата и цивилизацията на древно българските племена от бронзовата епоха е белязана с тази на предците на траките - древните пелазги, както и с творчеството, и светогледа на Орфей.

Орфей, както Омир и Музей, принадлежат на предгръцкото население създало високо развита култура и цивилизация на Балканите и в Егея. В творчеството на Орфей е отразен езическият светоглед с уникални познания на предгръцкото пеласгическо население в областта на Космосологията. Това са познания, за които в съвременността често казваме "*Незнайно от къде са дошли*". Литературното му творчество е било разпространено както в писмена форма, така и по устен път. Потвърждение за това е книгата му "Магическа ботаника" за целебните свойства на родопските билки. Това негово творчество е било оригинално, но за съжаление не е достигнало до наши дни. За съдбата на книгите му Шоре пише:

"*Тираните на траките (атиняните на Ликург) изгориха книгите му ... Изгониха учениците му. Гръцките крале ги последваха по пример, заличиха паметта му. След няколко века се съмняваха в съществуването му*".

Той пръв в световната история поставя в творчеството си проблема, а за необходимостта от равнопоставеност и братство. Музикалното и литературно творчество е белязало уникалната тракийска древнобългарска култура и цивилизация. С идеите на сътрудничеството и достигане космологични познания и необходимост от тяхното разпространение и развитие, творчеството му е ненадминат връх в човешката културна история през бронзовата епоха.

То говори за високо ниво на цялостното историческо развитие на общността на траките през тази епоха и ярко очертава тяхната културна идентичност в рамките на световната културна съкровищница.

ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ ОТ ВОЛГО - УРАЛИЕТО И ДАЛЕЧНИЯ ИЗТОК ПРЕЗ БРОНЗОВАТА ЕПОХА

Бронзовата епоха е период на ускорено цивилизационно развитие на племената и народите от древнобългарски произход на територията на Азия и Волго - Уралието. Намерените останки от градове и други археологически материали говорят за трайния отпечатък върху цялостното развитие на Азия, оставен от високата степен на развитие на строящите градове древнобългарски племена, главно уйгури (древните арии, кимерийците), хонори и скити. Те оставят по местата, които населяват, не само следи от материална и духовна, но и висока строителна и държавна етнообразувателна култура.

През бронзовата епоха се развиват на територията на днешен Китай, Пакистан и Афганистан, както и в Индия, държавни образувания на нашите предци в Балхика, в Китай. По-късно и Балх, Балхара в Памир и Хиндукуш са държави с доказано развитие още от бронзовата епоха. Те са дело на заселилите се в Западен Китай наследници на Боян Имен - родоначалник на хонорите - именци, добивали още в VII хил. пр.н.е. от земните недра около Минусинск в Сибир, късове самородно злато, мед, олово и сребро. Те са същите онези племена, които през III хил. пр.н.е. са изкусни металурзи и ковачи на най-острите и здрави мечове, което е потвърдено и от китайските хроники. Това се оказало решаващо за оцеляването на тази древна цивилизация в самото сърце на Азия.

По Нефритовия път това население по-късно, идвайки от Урал и Поволжието, заселва териториите на днешен Западен Китай. Това според археолозите е една от най-големите миграции в историята и води началото си с развитието и придвижването на племената и народите, тръгнали от Балканите и през Урал достигнали до Далечния изток.

В китайските хроники тези бели хора са описани като високи на ръст, с кръгли, вдлъбнати очи, гъсти бради и вежди. Те били със светли или рижи коси и изпъкнал нос. **Типични кимерийци, северни фризи атланти, те били толкова многобройни, че станали ядро на живеещите преди тях по земите на север от Китай "*бели варвари*".** Още през XII в. пр.н.е. те са и ядро на народа овладял властта в. Китай и качил на династичния престол Чжъу. Този народ наложил култа към небето, откъдето произлязъл

изразът за Китай като Поднебесна империя. Според този култ се счита, че самият император е получил небесен мандат - тянмън.

Дълбока и сложна е историята на дин-лин и другите племена в Китай в рамките на Хонорската държава и империя от бронзовата епоха. Държавата Бахлика води началото си още от 2137 г. пр.н.е. според китайските исторически източници. Следва продължителна борба за надмощие и овладяване на днешните китайски земи и развитие на Хонорската държава, прераснала по-късно в империя, обединяваща много племена и народи. В борбата и битките си с китайците, древнобългарските племена и народи използвали най-удобно време за тази цел. те прилагали умело своите високо развити космологични и астрономични познания. Земите около Тян шан, Тарим, Такламакан, Одрос, цялата провинция Уйгурия били владени от древнобългарските племена и народи, като предците на траките - гети овладели Тибет. Хонорската държава съществува през цялата бронзова епоха, чак до Античността, когато се основават и първите държави на българи и хуни от нов тип, които в I хил. пр.н.е. (в края) ще видим в единната Хуноро-българска империя. И сега, в тяхна чест, най-величественият връх в Тян шан се нарича Хан Тенгри, по специално в чест на бог Тангра (божественият кан на ариите).

Според китайски източници северната държава Дин лин била най-големият доставчик на кожи от самур (белка) и мармот в Азия. Същата тази страна се развила и като уникален земеделски център, с изкуствени напоителни канали и системи. Дин лин за първи път в Далечния изток и Средна Азия стриват житно зърно във воденици между два камъка, употребяват и сложен плуг, а по-късно, в раннoжелязната епоха и такива оръдия на труда от желязо. Тази земеделска развита индустрия се управлявала чрез строго изградена административна уредба. По-късно, когато те се настаняват по на запад в Средна Азия, произвеждат мечове, а бижутерите им прилагат анималистичния стил в изкуство, както и скитите. **Своята държава Дин лин създават в района между Тян шан до днешния град Мунинск, Джунгария и Алтай, след като са изтласкани от Далечния изток през VIII в. пр.н.е. Преди това са в състава на Хонорската държава Бахлика.**

Най-широко известна между древнобългарските държави е Бълг (Балхара, Бактрия) със столица Бълг и прозвище "майка на хилядите пещери" в средното течение на река Завершан, заобиколена от Памир и Хиндукуш. От различните народи тя била наричана различно - Балх, Балхара, Балгар, Булгхар, Блгар, Бургар, Пангар. Народът ни бил наричан болгари от руснаците, българиан (от

англичаните), бюлгар (от французите), билгарен (от немците), бурджан (от арабите), ний булгар (от унгарците), булгар (от румънците), булхар (от чехите), балхар (от украинците), багхар (от индийците), болгар (от персийците). Държавата му имала редица владения, между които и това на Согдиана. Според Херодот в Балх почитали Слънцето,Луната, Земята и водата, извършвали им поклонения, които се срещат и в другите древнобългарски държави от броннзовата и старожелязната епоха. В същата държава се родил Заратуша (Заратустра, Зороастър), а авестийското, брашменско и есийско учения са от един и същ древнобългарски корен.

Бълг е била държавата притегателен център за всички държави от бронзовата и старожелязната епохи. Още с първите поселения на иделците - арии от Урлието в Согдиана, те създават с хонорите - кимерийци владенията Унаге и Бухара, а по-късно - Хе и Му. Присъствието на древните българи през II хил. пр.н.е. е засвидетелствано под името балхи и балхики в индийските писмени източници.

Според Зент бурджан колобър - движение "Войни на Тангра" в митологично-историческата им хроника през 3182 г. пр.н.е. имало потоп в Самар (Шумер) с последвало преселение на царя на Шумер - хан Анбал и иделския пълководец Куберчек в Хин (Далечен изток), а в 2847 г. пр.н.е. се ражда Инджик - хан, син на Боян Имен - родоначалника на българите, което се счита и за условно начало на Хонорската държава. Други източници търсят това начало през V хил. пр.н.е. Границите Хонорската държава на юг достигали до Памир и Хиндукуш - едно огромно владение на древните българи в продължение на 2 хилядолетия през бронзовата епоха.

Своето историческо развитие имат и наследниците на Великата уйгурска империя в Южна и Северна Америка - маи, олмеки, толтеки, ацтеки, както и народите край Северно море. Най-широко известна в историческите извори е Хонорската цивилизация, обхващала пространствата в цяла Азия.

Историята на Волжка България, записана в "Джагфар Тарихи" сочи, че древните българи са почитали един бог - Тангра и Тара. Името Тангра е смисълът на близко понятие в уелския и ирландски езици, а Тара е подобно на името на Бога - гръмотворец. Сериозни са аналогиите в българската и вавилонска митологии, които сочат, че цялата скандинавска митология е със същия древен произход.

ОСНОВАТЕЛИ НА ВЕЛИКИТЕ ИНДИЙСКА И МАЛОАЗИАТСКА ЦИВИЛИЗАЦИИ

Бронзовата епоха бележи древнобългарското присъствие с висока култура и цивилизация и в Индустан (днешни Индия и Пакистан). През III хил. пр.н.е там възниква своеобразна самобитна цивилизация, синхронна на шумерската и пелазгичеката цивилизации в Шумер, на Балканите и в Тракия. В долината на Инд археолозите разкриват древни градове Харапа, Мохенджо Даро, Чаху Даро и Амир, построени през тази епоха от нахлулите по тези земи древнобългарски ариански племена от Хималаите след 1200 г. пр.н.е. Тези племена приели името арийски. Те застават в основата на индоевропейската раса в днешните области на река Аму Даря и долината на Инд. Част от тях, начело с цар Кардам населват Индия, където говорят на санскрит. Друга част от тях се заселили в Иранското плато и започнали да се наричат иранци. Тук заедно с кимерийците ариите говорят на зенски езици.

Арийците поставят началото на Великата Индийска цивилизация. Племената на арианите, по-късните арийци, през бронзовата епоха напускат земите на днешни Узбекистан и Туркменистан, където били дошли в предишна епоха от Казахстан и отправяйки се в посока северозапад, тръгват през река Аму Даря. По-късно останалите в Хималаите техни потомци под името арийци ще навлязат в Индия, Пакистан и Афганистан и ще станат основатели на велика култура и цивилизация, а друга част от тях ще достигнат Кавказ, Армения и Азербайджан и ще се появят на историческата сцена в Двуречието (Мизопотамия). Тук те достигат в края на III хил. пр.н.е. под името асирийци, чиято история и държава Асирия са широко известни в историческите извори.

В Северна Индия, преминавайки Памир, цар Кардама основава самостоятелна държава с името Балхара и поставя начело на същата сина си Ила. Успоредно със старата Балхара от Афганистан тази държава просъществувала няколко столетия. Споменът за нея е запазен в индийските веди ("*Адхава - веда*") написани на санскрит през Х в. пр.н.е. До Х в. н.е. индийските царе се наричали кардамити и пред името си слагали титлата Балхара.

Не са малко и думите общи за двата езика - български и индийски, като: уча, чета, будя, баща, татко, лик, хубав, шал, сонда, хонка, чорба, соя и други.

Според "*Хон китаби*" на Сейд Гали "*хоните*" запазили главния и неповторим именски стремеж "*за създаване на велики държави и господство над целия свят*".

Високото самочувствие на хоните - наследници на най-древния изначален древнобългарски родов корен е плод на хилядолетното им културно историческа развитие на тях и тяхната цивилизация и държавност на територията на почти две трети от земното полукълбо. Като потомци на великите уйгури те продължили това дело и през бронзовата епоха.

Продължило и развитието на уралските арии от Волго - Уралието, които участвали в Хетската държава като ударна сила на хетските царе, а цели области в нея защитавала своята Троя - центъра на цялата българска Мала Азия Яна Идел. Загубата на независимостта на племената от български произход главно от Волго - Уралието и Балканите, ги довежда до народностно чувство да нарекат в памет на старата Самара, закриляна от духа на Самар -Тюркю, земите си Турция.

Второто българско нашествие в Яна Идел (Турукку - Турция) се среща в хетските източници от XX в. пр.н.е. Така янаиделските българи - арии започнали да наричат себе си тюрки. Във II хил. пр.н.е. се създала тюркска етническа група българи в Мала Азия. Според Фархат Нурутдинов от Татарстан езиците на тюрко - българите от Яна Идел - Анталия и Волго -Уралието били близки. Във Волго - Уралието те се наричали български тюрки, а в Турция анатолийски тюрки. Според Нурутдинов потомците на янаиделските и иделски от Волго - Уралието българи имат помежду си кръвна връзка, защото са от единен произход - български.

Дорийците, участвали в Троянската война, били покорени от древнобългарската култура на малоазиатските българи и традицията им да живеят по родове, общности и градове държави с развито самоуправление и автономия. От тази епоха съществуват и редица митове. Така например гръцкият мит за Икар е продължение на техния мит за Мардукан - Карга. Омир е отразил падането на Атряч (Троя) като български празник Мардукан. Участниците в празника се разделили на две групи, като едната от тях го защитавала, а другата част го превзела чрез огромно чучело на кон. Вероятният произход на Омир бил атрячко - кимерийски (трояно - кимерийски). Не случайно името му напомня за българското название на Камир и фабулата на поемата му повтаря любимия древнобългарски празник.

Дори името на древна Гърция произтича от Елам - страна. Името на Италия произхожда от Итил на троянците (атрячи), които

основават по-къснитеа Италия и Рим. Етрурия е древнобългарско название на етруските, които основават там градове Сере и Цера ("тронен килим", в преносен смисъл столица). Древнобългарски са и имената на Болоня - поливна ливада, Венеция, Рим (Рям, Рум) с център Троя, Генуа, Равена. Те основали металургичното производство в Италия, а жреците им носели български жречески шапки Ту дуло. Наред с това те поставят началото на българо - етруска цивилизация на Апенините. Широко мащабна дейност развива държавата на Идел (Итил).

Бронзовата и старожелязна епоха се оказали благодатно време за по-нататъшно развитие на държавността, културата и цивилизацията на древните българи от Стария свят. Всичко това те постигали на базата на достиженията си и в предишните епохи на високо развита материална и духовна култура.

Цивилизацията на древните българи от бронзовата и ранножелязна епохи се характеризират с:

1. Високо развита държавност, основаваща се на рода.
2. Непоколебима вяра в кан-Та (на египетски Ра), бога на Слънцето Тангра.
3. Наличие на система от държавни звания, наследство от старите древнобългарски изначални Именска, Имено - Синдийска (Лемурийска) Черноморска цивилизации на прединдоевропейците, разпрострели влиянието си почти над целия Стар свят.
4. Наличие на металургия, земеделие, скотовъдство и произведения (12 от тях с името болгар).
5. Притежание на висока степен на стопанска култура - строителна, търговска, занаятчийска, коневъдна
6. Приоритетно функционираща именна система, наследство от изначалните древнобългарски родове, племена, съюзи, общности.
7. Високи астрономични, космологични, астрологични и технологични познания.
8. Богат древен календар и собствена писменост.
9. Богато българско народно творчество.
10. Притежание на плодородна земя, пътища (включително търговски) и икономика. Строеж на градове и уседнал начин на живот.
11. Високи бойни умения и войнски добродетели на населението. Производство на първокласни оръжия и оръдия на труда.
12. Единение на общности от племена и народи от различни краища на света. Синхронно развитие на тяхната култура и цивилизация.

Определено можем да посочим епохата на бронза и желязото като епохи на поетапно извисяване на културноисторическото строителство на древните българи към найвисокото стъпало на недостигана до тогава степен на културно и цивилизационно развитие.

Това истинско минало и родословие на древните българи е основополагащ камък за неговото по-нататъшно единение и превръщане в единна българска народност в периодите и епохите на Античността и ранното Средновековие.

НИЕ, БЪЛГАРИТЕ, ОТ КАМЕННАТА ЕРА - РОДОНАЧАЛНИЦИ НА СТАРИЯ СВЯТ

Противно на "научната" истина на нашите държавни униформисти - историци, но в съответствие с принципите на "разумната логика" и от гледище на парадигмата на синергетиката, нашето **древнобългарско изначалие не се побира в ограничителните рамки на византийската, юдейската и римската традиции на летоброене на човека. Това изначалие прескача рамките на т.н. нов, следкатастрофичен свят (след 12 хил. пр.н.е.), даже и на времетраенето на т.нар. Каменна епоха (200 хил. г. пр.н.е.).**

Последователната работа на учените от БАН и МАБИК след Първия общобългарски интердисциплинарен конгрес по праисторията на Стария свят и многобройните им открития и доказателства потвърдиха милион и шестстотин хиляди години присъствие на човека по нашите земи. Тези научни предпоставки дават възможността днес наново да потвърдим писмените документи и **доказателства на вавилонския жрец и историк Бероз, че исконното ни родоначалие е започнало с началото на астрономичния цикъл от 432 хиляди години преди 12 хил. пр.н.е. (11542 г. пр.н.е.), когато краят на Космическата катастрофа поставя началото на нов астрономичен цикъл, в който живеем днес. По този начин днес ние, съвременните българи, се намираме в 447 (432 + 12 + 2) хилядолетие от нашето изначалие.**

Мизиецът Зиези и пелазгът Българ (Брагои, Блъгар), фризийците Атлас и Атлантида, Кимер, Посейдон, Персей и Хадес, са нашите изначални предци - родоначалници. Първите ни родове са Имен и Синд, а първите племена - мизи, фризи, кимерийци и етиопи (гети и шопи), южните мизи (мизи и етиопи) и северните фризи (фриги, кимерийци и атланти). Следи от тяхното присъствие (оръдия на труда и други) са намерени край древната река Итил (Дунав) и Истър (Искър) още преди 220 хил. години, в началото на Каменната епоха, което, както и цялостното им по-нататъшно перманентно присъствие в "Рая на земята" (днешните територии на Р. България и по продължението на четирите реки - Дунав, Днестър, Днепър и Дон, чак до Идел (Волга) и Волго - Уралието, през целия космичен цикъл до XII хил. пр. н.е., а и по-късно, до наши дни, **говори категорично за тяхната прародина. Изначалната прародина на нашите предци са Балканите и поспециално днешните земи на България, а по-късно и земите на Румъния, Македония и Сърбия, и другите Балкански земи.**

53 хил. г. пр.н.е. те заемат обширните територии на Малък (Балканите) **и Голям (Мала Азия) Рум и в Атлантида.** 200 хил. **години преди това, а според последни данни и преди 500, т.е. 444 хил. г. пр.н.е. в Лемурия (Тихоокеанските земи)**, Балканите **и Кавказ.**

Предците ни именци са населявали земите в Лемурия, Мизопотамия, Слънчевия остров, Хиперборея, а след 70 хил. пр.н.е. и земите на Северна и Южна Америка, Му, Индийския полуостров, Атлантида, Северозападна Африка и Европа. Те са не само родоначалници на българския, но и на човешкия род от известната сега изначална раса. Създатели на именната система и космогоничния светоглед, първооснователи и творци на човешката култура и цивилизация в нейните изначални, но високотехнологични, културно - цивилизационни форми - Именската, Имено - Синдийската (Лемурийска), Атлантска, Хиперборейска, Етиопо - Кушитска, Нага, Озирианска, Рама, Уйгурска, Иделска, Карийска, Пелазгийска, Египетска, Скито - Хунорска, Критско - Микенска, Тракийска и други, те са първите и най-видни архитекти и строители на селища, градове, градове - държави, мегалити, храмове, светилища, пирамиди, кромлехи, некрополи. Където и да са заселени, те носят духа на своята прародина и своите предци и праотци - именци и синди. Още в 16 хил. пр.н.е. е образувана Вавилонската колония на нага - маите, шумери и акадци, дошли от Индия, а преди това и Египет. Във Вавилон са заселени и маговете, и астролозите - халдеи - най-образованото съсловие в Древен Вавилон. На историческата сцена в Мизопотамия се появяват и семитите - племена и народи от етиопо - мизийски (сапейски), атлантско - кимерийски произход.

Следите от величавата им дейност по цялото земно кълбо и днес археолози и водолази, архитекти и астрономи, астролози и инженери, и всякакъв друг вид специалисти, намират в своята практическа дейност. Но те трудно могат са си представят, че са дело на многобройните родове, племена, етнически общности и народности, клонове и разклонения на един ни същ народ, водещ началото си от първоначалния (истинския Олимп - най-високото било в древността) - Мусала, носещ името на бащата на новия човек (Фороней - Ной) от новия, следкатастрофичен свят - Матусала.

Цялостното им общностно и държавностно съществуване и развитие през хилядолетията като преднндоевропейци, а покъсно синдите и част от именците като индоевропейци, се крепи върху гениалните им открития за именната система непроменяема и последователна за оцеляване и ориентир в паметта на човечеството за извървения път и развитие, както

и календара - перманентния часовник хронист и ориентир в дълбините на времето, най-ранната писменост (етиопо - гето - сапейска, дако - мизийска азбука). От тяхното съхраняване и развитие зависи и бъдещето ни съхранение като българи преки наследници на далечните ни предци и праотци.

Конкретните ни изследвания ни доведоха до откриването на Закона за пропорционалното на нарастване на възрастта на човека и човечеството нарастване на възстановяване паметта за изначалието, детството и бъдещето им развитие, което ни даде възможността да докажем своята праистория, вече написана на базата и на закона за баланса на триадата "природа - човек - общество" и неравномерното ни историческо оцеляване.

Разглеждането на историческото развитие на човечеството не бива да се откъсва от познанията за цялата Вселена. Преди всичко трябва да се изхожда от факта, че планетата Земя представлява частица от необятната и непозната за всички нас Вселена. В това необятно пространство и животът на нашата планета е подвластен на космическите, общовселенски закони. Нарушаването на баланса в природата води до крупни промени в цялостното човешко съществуване. Най-крупните промени в по-новото, древно, праисторическо време настъпват при двете крупни природни бедствия - Космическата катастрофа от 11650 г. пр.н.е. - 11542 г. пр.н.е. и Потопа от 9570 г. пр.н.е.

Космическа е природната катастрофа, защото по своя размах и глобалност няма равно на нея нито едно от природните бедствия в известната на човека част от историята на човечеството, освен тези от 69 хил. пр.н.е. и предизвиканата от ядрената война - 24 хил. пр.н.е. Това е периодът на окончателното потъване на по-големите останки от Лемурия и разделянето на континента Атлантида на един голям и множество по-малки острови, които попадат под владението на северните хайборейци, в основата на които е заложена хиперборейската култура и цивилизация. **Това са онези потомци на хиперборейците, живели заедно с етиопите и аргийците на древния континент Слънчевия остров (Долна Хиперборея), който потъва заедно с други части на остатъчна Лемурия.** Потънали са окончателно сега наричаните "митични", а всъщност недостатъчно познати за съвременника, континенти Лемурия, Слънчевият остров и преобладаващата част от континента Атлантида. Днешните континенти променят своето разположение на географската карта. Преминаващият през днешния град Перник в нашите земи екватор, се измества далеч на юг. Променено е съотношението между вода и суша.

По-голяма част от земите на днешните континенти са били залети от солена вода от Тихия океан и от моретата. Индийският и Тихият океан заливат южната част на територията на днешните Пакистан и Индия, а също така и на Китай. Същевременно Северният ледовит океан е залял със солена вода земите, разположени на запад от Уралските планини и на изток от река Енисей. Сложен е край на изначалното, древноисторическо, прединдоевропейско развитие на човечеството и преди всичко на най-ярките му предци - тези от древните, изначални именски и имено - синдийски общности, култури и цивилизации. Не случайно ярък спомен за тях е запазен само в свещената книга на техните директни наследници арамеите - Библията, а така също и в древните извори на предците на съвременните индийци.

Крупните промени в природно - историческите условия а живот водят до загиване на най-неукрепналите и непригодили се племена и народи. Оцеляло онова население на Земята, което успяло да се пресели в планините и високите плата, които преминават през трудния период на пещерен начин на живот, а по-късно на номадство. Останалите да живеят по тези земи на Евразия древнобългарски племена стават център - люлка на развитие на индоевропейските народи. Не бива да забравяме, че на Балканите продължават да живеят при по-добри условия на живот техните събратя от прародината им, които успешно преминават мизолитната епоха на човешкото развитие.

Според преданията при **глобалната Космическа катастрофа оцелели представителите на конните племена, които населявали земите на изток до река Енисей в Централното Сибирско плато и достигналите Беринговия проток и Охотско море. Оцелели и населяващите Тибет и високите полета, разположени в Кашмир, Каракорум, Памир и Хиндокуш.**

Преди това глобално и фатално за човешкия род природно бедствие днешните пустини Тар в Индия и Пакистан, Такламакан и Гоби в Китай, са били джунгли. Докато джунглата Тар, чиито земи са били залети от солените води на Арабско море бързо се превърнала в пустиня, то в Такламакан и Гоби, които били незасегнати от морските води, се запазили малко късче от флората и фауната. Част от оцелялото население продължило да живее по тези земи. Това станало възможно, тъй като процесът на превръщането на Такламакан и Гоби в пустини продължил няколко хилядолетия. Всъщност това оцеляло население, както и това в нашите земи, на Балканите, е успяло да съхрани уникалните познания, които притежавало човечеството преди Космическата катастрофа. А това са

познания, които са имали предците ни от древните държави Шам в Близкия Изток и Идел във Волго - Уралието отпреди 15 и 12 хилядолетия преди новата ера. Тези познания се пазят и съхраняват в Шамбала - духовният център на големите шамани - предците на съвременния човешки род. За тези събития Николай Рьорих в книгата "*Отворените двери*" казва:

"*Който нищо не знае за жизненото значение на Шамбала, не бива да твърди, че е изучавал Изтока и знае за пулса на съвременна Азия*".

В земите на Манди и Кулу, известни според Рьорих като "онази дивна страна Захор" (за Хор, за хората), свързали с тамошният проход Шипка и Тибет има древно предание за Шамбала (Голямата Сирия) и Балканския полуостров (но не Елада, а днешните български земи, земите на първата Европа, са духовните центрове на Евразия, съответно за Азия и Европа). Това е плод на реални исторически събития довели до развитие на дако - мизийската на Балканите и Балагурска на изток култури и цивилизации през Среднокаменната и Новокаменна епохи. Това се потвърждава и от изследванията на арх. Слави Дончев, открил десетки имена, идентични по същност и съдържание в двете части на света, като: Буда, Мусала, Бутан, Магура, Шипка, Тунджа и други.

Според историческите сведения в XI хил. пр.н.е. -X хил. пр.н.е. не е имало пакистанци, индийци, хималайци и други в Североизточна Азия, а древнобългарски, синдоарийски и имено - балагурски (първобългарски), гетски (предци на славяните) и маджарски предци на унгарците, древнобългарски племена и народи прединдоевропейци (имено - синдийци) и монголски племена. Тибетите - гети, населявали областта Тибет, са по-ранни предци на траките - клон от рода на древните българи именци - балагури. Тези племена всъщност са източните дако - мизийци, които развиват синхронна на дако - мизийската култура и цивилизация на своите събратя от прародината им - днешните български земи на Балканите и около Черно море. Тези племена на изток, оформили се в първата източна общобългарска общност в Такламакан -балагурската, били конни и неконни. Несъмнено в периода на Космическата катастрофа древните българи владеели високите планини Тян шан. С течение на времето климатът се затопля и това довежда до увеличаване броя на населението, което предизвиква възникването на нови родове и племена, част от които отсядат в Таримската котловина. Съвсем естествено е, че по времето и след Космическата катастрофа, вследствие на засилена вулканична дейност на планетата, климатът застудява рязко и най-

северните земи в североизточната част на континента Азия се превръщат в заледени пустини. Това принуждава оцелялото население от древнобългарски и древномонголски произход да се пресели на юг в Тян шан и Тарим.

В 16 хил. пр.н.е. вече е било възникнало Балтийско море, а в 12 хил. пр.н.е. Охотско море, Курилските острови, Сахалин, Япония и Корея били единна суша. Там са намерени останки от обитавани селища. Областта на Берингово море след Алеутските острови не е преживяла заледявания и там са намерени селища от периода 11 хил. пр.н.е. - 4 хил. пр.н.е. Всичко това говори за нови природни катаклизми, като най известният, описан и в арамейската "Библия", е Потопът от 9570 г. пр.н.е. - изначалният, следкатастрофичен, крупен потоп.

Това е времето, когато преобладаващата част от островите и от Атлантида потъват. Същевременно се прекъсва връзката между Азия и Аляска, като се отваря Беринговият проток. Престават да бъдат обща суша като част от югоизточна Азия земята на Индокитай, Суматра, Борнео и Филипините, като започва процес на разкъсването й, което се потвърждава и от пясъчните полета в Жълто море.

С помощта на геофизическо оръжие водата, чрез променяне посоката на движение и други подходи на високо издигналата се в технологично отношение Хайборейска империя, населявана главно от хайборейци и атланти от Атлант (т.е. северни фризийци, кимерийци) се достига до окончателното потопяване на Атлантида, разселване на останалото й население към Балканите и Африка и до слагане края на Ледниковата епоха в 8300 г. пр.н.е.

Това обаче е повода за силно сеизмичната и вулканична дейност, предизвикала крупния потоп от 9570 г. пр.н.е., който води огромни маси от населението да търсят оцеляване главно в Рая на Земята - земите край Черно море.

След края на Ледниковата епоха започва издигането на Скандинавия и потъването на Североизточна Азия. Водите от Долен Египет и Месопотамия се отдръпват. Този процес започнал в 8 хил. пр.н.е. В Мизопотамия културен пласт от 7 метра сочи, че в долината й наистина е имало Потоп. След това хилядолетие настъпва засушаване.

Дяконов И. М. в "*От Египета до Китая*" пише:

"Централна Мала Азия в периода на неолитния климатичен оптимум 8 хиляди до 5 хиляди и 4 хиляди до две хиляди и петстотин години преди Христа е имал благоприятни условия за земеделие, което възникнало по време на първия оптимум тук, а

също в предпланинските райони на Сирия и Палестина, Арменското високо плато и Загрос, но и за развъждане на големи рогати животни, тук напълно е възможно да бъде един от центровете на това разселване на земеделци, което се наблюдава по цяла Средна Азия и в течение на неолита ..."

По пътя на циклоните от Атлантика през Сахара, Египет, Мизопотамия и Североизточна Азия през мизолита и първолита (палеолита) е имало благоприятни условия на живот, за земеделие и за развитие на култура.

Всичко това благоприятства развитието на дако - мизийската на изток на Балканите и балагурската именно - синдийската на изток край Индия и в Тян Шан култура и цивилизации на древнобългарските племена и народи. Усилено се върви по пътя от първобитна (палеолитна старокаменна) към новокаменна (новолитна - неолитна) революция в историческото, материално и духовно развитие на предците ни. Вече не се води битка за оцеляване, а за духовно и материално израстване до висотата на достигнатото от предците ни прединдоевропейци от именно - синдийската епоха, култура и цивилизация.

Новите условия на живот водят и до нови разместванія на древнобългарските племена и народи. Тези разместванія се дължат и на други причини - степен на култура и общуване, на взаимодействие и чувство за принадлежност към своя родов корен и редица други.

Още в X хил. пр.н.е. синдите край Волга и Урал вече са разделени на две поради засилен стремеж към власт и господство и преди всичко към обожествяването.

След гражданска война в държавата Идел и преминаването през укрепената, обетована земя Туран през 9100 г. пр.н.е. правоверните се преселили в Самар - областта Мустанг между Тибет, Непал, Индия и Пакистан. Те нарекли себе си самарци, а останалите масгути (мизи и гети), масагети, даки. Изгряващото слънце над блестящите върхове на небесните планини самарците наричали "*Самар*". Към Бога самарците се обръщали с думата "*ас*". Поради това им обръщение били наречени аси. По-късно, след настъпил конфликт между тях и други синдийци (кимерийци) част от асите отиват в подножието на планината Каф (Кавказ) в Азербайджан. Тук, заради непокорство, били поробени от масгути (източни скити - масагети, едно от племената ура от Волго - Уралието) е и по-късно приели името армани. При повдигане на въстание от тяхна страна, което било потушено, част от тях преминали в Кавказките планини и се установили в степите и северно от

тях,като били наречи коли (роби) или асколи ("*покланящите се преди изгрева*").

Друга част от синдите аси, армани достигат Мизопотамия и в 8 хил. пр.н.е. създават своя държава - Самар (Шумеристан, Шумер). Те построили планина в чест на Тангра и се нарекли в същото това 8 хил. пр.н.е. българи, в превод "*черноглави*", както и живеещите по тези земи преди тях шумери (мизи и шопи). Те именно развиват земеделието и животновъдството в Шумер.

В същото време от север именците Хор на Минерва - Мис Евра, вече са основали Египет - Долната земя на етите (гети) от Егея. Така синдите - ари основават Самария, а мизите именци Хор, заедно с фризите Хор - Кем (Мис - Ра), Черната земя Египет.

В този период след края на Ледниковата епоха 8300 г. пр.н.е., края на хайборейската, камбрийска епоха в нашите земи на Балканите около Черно море и по североизточното му крайбрежие от Дунав до Волга (Рая на Земята), където живеят главно мизи, окончателно е формирана индоевропейската древнобългарска подраса на бялата раса, а в Арабския полуостров подрасата на семитите. В Африка (Египет) е формирана подрасата на хамитите, а в северния горски пояс на Евразия на фините, всичките те от бялата, прединдоевропейска, древнобългарска раса.

Около Волга в Туран продължават да живеят синдите арии в страната, наричана Идел (Ария). Едновременно с това на тази територия се разгръща мизолитна преходна предисторическа култура и цивилизация.

В този предисторически период придвижването на племената и народите е главно от север на юг и от изток на запад. На Балканите откъм Волга и Урал са нахлули и заедно с дако - мизийците (мизи и етиопи - гети и шопи) живеят оцелелите исполини - атланти, фригийци и синдо - арии, в Егея фризийците кимерийци - атиняни, които преди това са изградили своя древен град държава Атина и в Египет, заедно с мизите и северните фризийци - кимерийците.

Както през първолита, древните хора българи формират бялата раса на прединдоевропейците и тяхната култура и цивилизация, така сега техните потомци от епохата на мизолита формират индоевропейските подраси, езици, материална и духовна култура и цивилизация.

Цялостното предисторическо развитие на древните българи показва, че тяхната прародина са Балканите, а произходът им не е

нито памиро - ферганси, тpако - илирийски, хунорски или тюркски, а именски (дако - мизийски и етиопски) и синдийски (атланто - кимерийски, фризо - кимерийски и ура - мурдаски) В крайна сметка произходът на древните ни предци е именно - синдийски (дако-мизийски - тракo-кимерийски).

Преходната, следкатастрофична и следпотопна, мизолитна епоха довежда оцелялото население от древни българи до формирането на ясно обособени общности на дако - мизийци и етиопо - кушити на Балканите, на иделците - синди край Волга и Урал, и Туран, на балгурите (бългури, българи) - "уцури и хули" според Библията, древните именци - мизите създали през 9600 г. пр.н.е. първата си далекоизточна държава с бог Тенгри (Тангра) край Тян Шан, на синдийците - самарци - м. Мустанг край Индия, Бутан и Непал, и Самар (по-късно Шумерстан) в Междуречието. Тези общности на племена и народи от древнобългарския родов корен са в основата на индоевропейците от Новия древен свят.

Епохата на неолита е свързана с Адамовия (5508 г. пр.н.е.) потоп и епохата в Черно море, за които Мойсей, пророк Езра или Иисус Навин извършват изопачени във Вехтия Завет размествания, уподобявания и преиначаване на част от събитията през двата потопа. Така бъдещите евреи представят пред човечеството себе си като богоизбрани, без да посочат, че това е станало от боговете - древните българи. Тази епоха е времето на придвижването от запад на изток и североизток и обратно, и на формирането и на древнобългарски общности и държавни структурни образувания на мизите - скито - хунори, на мизи и гети - масагети, както и на пелазгите на Балканите, карите в Близкия Изток и Мала Азия, етиопите в Арабия, Йемен, Етиопия и Египет съвместно с атиняни (фризийци/ дактили, даки и кимери) - и хипербореите (балти и фини) на Балканите и в Скандинавия.

Разбира се, с най-непосредствено значение за съвременността са и общностите на индоиранците - саки и кимерийци, на хунорите и шумерите - мизи, хуритите - кимерийци и балкарите (балкарис) в Шумер, формирали се през енеолитната и бронзова епоха, заедно с тези на племената на синдийците по пътя им на развитие в земите на древните мизи и етиопи от Балканите и Средиземноморието, до Египет и през Мала и Централна Азия и Близкия Изток до Далечните Индия, Пакистан, Памир, Хиндукуш, Китай и Япония.

Въпреки отшумялата слава на Карийската, Етиопска и Атлантска империи на древните българи, включително в земите на Америка и Тихия океан, където оставили своето име Кари (днешна Брази-

лия), Мизоамерика, Мисисипи, Кариби, Канарските острови и Каролински острови, Амазонско море и редица други съществуващи и днес наименования и в историческите - неолитна, енеолитна, бронзова и ранножелязна епоха, останалите по тези земи техни наследници и потомци продължават да бъдат носители и творци на нови култури и цивилизации - на маи, олмеки, толтеки, ацтеки и редица други. Това е една перманентна, непресъхваща, величава епопея на древните ни предци по всички територии и континенти на планетата Земя. Вековечна и неувяхваща, с дълбоки следи в историческата памет е славата на уйгурите и маите, и техните империи.

От тях се отделят родове и племена, съюзи и общности, народи и държави, което дава началото на нови и нови исторически формации, етноси, култури и цивилизации, много от които вече са забравили произход и прародина, родоначалници и предци, праотци и култури.

Най-успешен е този процес на размножаване в периода на Великото преселение на конни и морски древнобългарски народи в края на IV хил. пр.н.е., в навечерието на Бронзовата епоха, когато се формират не само клоновете на индоевропейския корен, но се формира и изначалието на новите индоевропейски народи, езици, култури и цивилизации. Древните българи са в основата на родоначалието - изначалие на индоевропейци и европейци.

Безспорен е фактът, че Балканите, а по-късно Елада и Егея, люлката на човешката цивилизация, са и прародината на европейците и европейската общност, историческа култура и цивилизация на европейската история. Вече са формирани мизо - фризийската (пелазгийска) и трако - кимерийската (тракийска) общности, в които особена роля имат хети и особено гети от чието родословие се отделят последователно славяни и траки (трако - кимерийци), а така също и пелазгите даки. Като основни съставки съответно на трако - кимерийци и по-късните (III - II хил. пр.н.е. на Старата ера) - древноелински (древногръцки) племена са древномизийските и фризийски техни предшественици и предци. Прави се специализиран, изопачен вариант на Библията, в който основно място е посочено на евреи и древните граи, съобразен с времето на Девкалион и Пира и природния катаклизъм в тази епоха. Древните елини са представени като създатели на първата цивилизация, а Елада като люлка на човешката и европейска цивилизация, място, което по право принадлежи на именците (първите хора) - древните българи.

Тази безспорна историческа истина се потвърждава от хиляди доказателства - научни, археологически, исторически, езиковедско -

лингвистични, географски, антропологични, генни, физически и редица други видове от над 20 науки и стотици открития по целия свят.

Тя трябва да се изучи и опознае, да се осмисли и осъзнае, да стане обект на признание на всеки човешки индивид и общност с български произход - един безспорно продължителен, бавен и особено актуален момент от съвременното развитие не само на днешния български, но и на европейските, и редица други народи и общности по целия свят. Това е плод и елемент на перманентното действие на Закона за възстановяване на човешката историческа памет.

Макар и доказани, но все още недостатъчно проучени, остават проблемите за ролята и мястото на шопите в Мизопотамия и при формирането на арабската общност и арабите, на кушитите и аргийците от жълтата раса, на хиперборейците на Балканите след потъването на Атлантида, на галите в Библейските земи и по-късно в V - IV хил. пр.н.е. (приблизително 4900 - 4300 г. пр.н.е. до 3700 г. пр.н.е.) на територията на Северна и Долна Добруджа и р. Дунав на север, Черно море на изток, Стара планина на юг и р. Искър на запад.

Българите са не само морски и конни, но и уседнали племена, строители на селища и градове - държави, носители и творци на държавност, създатели на чудесата на света.

Балгури (българи, асгарди, балкари) това е етноним - с двуплеменно название на две съставки, означаващи съответно род и племе. Съвременното ни име българи означава същото. Този етноним има свои двойници в различни епохи, изградени по същия принцип като сар-мат в древността, бур-тас в средновековието и други.

Функцията на етнонима, както заявява в книгата си "*Името българи - история и същност*" българинът - историк и филолог Христо Тодоров - Бемберски, "е да разграничава един народ от другите, а не да заличава различията". Нямаме основание да търсим появата на етнонима българи в Библейска Мизопотамия във времето на мизите - шумери, след като то не се среща в библейските легенди. Както е известно, тези легенди са многократно селектирани от културното наследство на различните народи и са цензурирани и редактирани в различно време по различна воля. **Във връзка обаче със самарската (шумерска) древност на предците на Шамс Тебир бащата на Микаил Бащу, че те се наричали "бол" или "бул" - господар, а хората воини и скотовъдци булгар (гар значи воин, богатир), т.е. господин воин. При арабите тази дума означавала Бог.** Всички лингвистични и

исторически анализи сочат, че българи не е с епонимен, а с етнонимен характер, с древен прединдоевропейски корен. Окончателно формирал се, той не отразява номадския стадий от развитието на българския етнос, а вододела между палеолитната и новолитна епохи и съответните култури и цивилизации.

Всичко - изначален живот, култура, цивилизации и исторически път на съвременните славяни, германци и араби, европейци, част от племената в Америка и техните предци е наследство на древнобългарските родове, племена и народи. На тях сме приемници ние, днешните съвременни българи, пръснати по всички краища на планетата Земя, усилено търсещи пътя към пълно възстановяване автентичния вид на древните български история, бит, култура и база на духовно единение и борба за запазване на историческата си идентичност.

АКТУАЛИЗИРАНА ХРОНОЛОГИЯ
на историческия събития, свързани с древните ни предци прединдоевропейци от Каменната епоха на Стария свят

442 хил. г. пр.н.е. - Именците - Хор (Първите хора) от Асгард, Митгард и Болгард са мизите (пелазги, кари и етиопи). Те поставят началото на човешкия род в Северното полукълбо. Тези хора - именци, са известните в историята прединдоевропейци - автохтонните жители на Северното и част от Южното земни полукълба, с родоначалници Зиези (Зевс), синовете му Пелазг, Кар и Персей.

250-150 хил. г. пр.н.е. - Изначалните (първите "*разумни*" хора на земята се формират в три човешки раси - черната в Африка с родоначалничка майка Лида, жълтата - с родоначалничка майка Финда и бялата - именска и синдийска, фризийска (бръгойска), кимерийска и хайборейска, с родоначалничка майка Фрея (Брея/ Борея) от Олдланд - Старата северна земя. Първите хора от бялата раса са от рода Имен и Синд и са мизи, пелазги, кари, етиопи и известни в историческите източници като кимерийци (кимври, кимбри), фризи, хипрбореи, бръгои - хората на Болг (болги, бореи) с родоначалник мизиеца Миези (Зиези, Зевс), Атлас и Атлантида - деца на Посейдон. Първият известен бог на хората от бялата раса е Болг (Бр'алда), а първият научен светоглед - Тангра.

230 хил. г. пр.н.е. - Именците Хор се заселват в земите на Балканите (днешни България и Румъния), Мала Азия и в Близкия изток - Ирак, Северна Африка, континента Му и Северна Америка - главно Великденския остров и Юкатан. На континента Му те приемат името лемурийци (мури) от Легурия (легурийци), а в Северна Америка - ургури. Етиопи, хипербореи от рода Синд и аргийци от жълтата раса населявали Слънчевия остров в Индийския океан.

Братовчедите на именците - синдийците ариани (ура), преминавайки през Балканите и Близкия изток, се преселват в Лемурия (Му).

225 хил. г. пр.н.е. - В Шумер и Акад владетели са предците ни - асирийските царе (мизите - шумери).

200 хил. г. пр.н.е. - Племената на синдийците арии - инки (киче) и бели маи - пуебло (хопи, шопи) от Муанската лемурийска империя колонизират Централна и Северна Америка, достигайки териториите на САЩ и Мексико - главно полуостров Юкатан.

150-120 хил. г. пр.н.е. - Раздвижване на синдите и именците (първи) от далечния север - Туат в Арктика, по името на който те

са известни и като туатайците болги, бореи, фризи - атланти и фриги - кимерийци. Част от тези древни изначални хора пелазги, мизи и кари достигат земите на север от река Итил (Дунав), други живеят в пещерата "*Козарника*" край Белоградчик. **Част от мизите - пелазги и кари, етиопите и хиперборейците населяват Слънчевия остров (Хиперборея).**

120-55 хил. г. пр.н.е. - Поселения на бан (пан)- гури (гари), бангури (болгари) - именци от мизийския родов корен на родоначалника Миези (Зиези) при Свищов, Никопол и с. Кунино, Врачанско.

69 хил. пр.н.е. - **Крупна природно - климатична катастрофа - изригването на вулкана Тоба в района на Индонезийския остров Суматра довежда до унищожаване на голяма част от човечеството, което предизвиква разселвания на оцелелите и вторично преминаване през пещерния живот.**

Миграции на кари и негри в Южна Америка.

55 хил. г. пр.н.е. - След стотици хиляди години еволюционно развитие, напълно изправеният човек от бялата раса на Балканите заел земите на юг и на север от р. Итил (Дунав) и р. Искър, включително до планината Верегава (Витоша). Тези хора са представители на дако-мизийския именски корен - мизи, фир-болги, атланти и кимерийци (северни фризийци). Далече на юг до Лемурия достигат южните фризи (бриги, бореи, хипербореи), известни в източниците с името на родоначалника си Синд.

54 хил. г. пр.н.е. - Достигната е висока степен в развитието на протоисторическия кроманьонец в Лемурия, Атлантида и Северна Арктика. Крупна природна катастрофа променя земните полюси, разкъсва земната суша в Лемурия на две континентални части - Му и Слънчевия остров, а част от Атлантида се отделя като остров Антилия близо до брега на Америка. Атлантида и Антилия са населени от атланти (туатайци), родствени на мизите и кимерийците - фризийци, фир-болгите, етиопите и хиперборейците. В края на палеолита те се смесват с индиански племена, баските и берберите Появява се океанът Му (сегашният Индийски океан), който залива огромни територии от сушата на Лемурия. Предците на древните българи - първобългарите от родовете Имен (Първи) и Синд остават върху територията на империята материк Му, а част от тях - хипербореи, се преселват далеч на Север, при родовете и племената на първобългарите кимери край Асгард. Името на племето мурдаси достатъчно ясно говори за техният произход от империята Му и добавката аси, дошла от по-нататъшното им пребиваване

на Север. По-късните промени в климата - силни заледявания и застудявания и последвалите ги затопляния, водят до крупни разселвания на всички древни човешки индивиди, родове и племена, в това число и тези на ари, аси и именци.

53 хил. г. пр.н.е. - Именците - дако-мизийци и сапи (шопи) се разполагат в земите на днешните Румъния и България - непосредствено до р. Итил (Дунав), с. Кунино, Врачанско, с. Мусалиево - Плевенско, до планината Витоша и Бояна, както и до гр. Батак - местността Кременете.

Земите на Скандинавия са заселени от кецалите, преселили се от Централна Америка.

35 хил. г. пр.н.е. - Хората на Болг - арии (аси, ази) населяват планините в Урал, а именците - дако-мизийци - Кавказката планинска верига. Крупни преселения на мизите - кари и негрите от империята Му към Южна Америка.

33 хил. г. пр.н.е. - Именците (дако-мизийци и сапеи) населяват Голям Рум (Мала Азия) и Малък Рум (Балканския полуостров). **На Балканите и в Мала Азия е създадена първата в света цивилизация - Именската (дако-мизийска).** Земите на предците на маите в Мексико - Чичен Итца стават колония на лемурийците (муанци).

Пристигналите от Му в Южна Америка карийци покрай Колумбия и Венецуела заемат земите на днешна Бразилия и основават царство Кари, а по-късно и империя с център Амазонското море и заемат земите в Южна и Централнан Америка. На тяхно име е наречено Карибско море.

33 хил. г. пр.н.е. - На континента Лемурия (Му) се създава империя, а в Индия царството Нандия. Издадена е първата в света писмена книга -Космологична диаграма на континента Му.

30 хил. г. пр.н.е. - Населяващите Му именци и синди (арии) създават Лемурийската цивилизация, няколко хилядолетия по-късно наричана Муанска. Тя се оформила като самостоятелна имено-синдийска култура и цивилизация на ведите Рама след хилядолетия на прогресивно развитие.

23 хил. г. пр.н.е. - Природен катаклизъм, предизвикан от **военен сблъсък между Атлантическата цивилизация, формирала се в периода 27-23 хил. години пр.н.е. и Муанската (наследница на Лемурийската) цивилизация** с използването на атомно оръжия. Променят се земните полюси. Мъдреците (царе) нас Атлантида я управляват 13900 години.

23 хил. г. пр.н.е. - 17 хил. г. пр.н.е. - След война с Атлантида е създадена и достига апогея си на развитие цивилизацията на

уйгурите - ариани (арии). Тя се превръща в главната колония на Лемурия, но и наследник на част от земите на именците Хор (перcеи, етиопи, мизи и синди). От Централна Америка през Атлантида в Мала Азия се преселват крупни маси от карите.

20 хил. г. пр.н.е. - Китаите (тюркмени), живеещи в Алтай, нападат арии и аси в района на Волго-Уралието, но са разбити. Голяма част от тях търсят убежище при именците в Мала Азия.

20 хил. г. пр.н.е. - Създадена е империя на маите - наги (пелазги и кари) в Индия известна в историческите извори като Слънчевата Маянска империя. В нея участват и тамилите - етиопи. Преди това тя е колония на Лемурия. Империята е с владетел принц Мая. Мексико е колония на белите маи - синдийците (кимерийци - арии).

17 хил. г. пр.н.е. - Афроазиийски семитски племена (араби), разбиват именците при река Куврат (Ефрат) и в Мала Азия, и ги принуждават да отидат на Изток заедно с преселилите се при тях китаи. Последните при преминаването им през Балканския полуостров се заселват там под името "*тор-мени*" ("*хора на владетеля*"). Част от именците - мизи начело с владетелския род Дулу (Дуло) се преселват далеч на изток, в Манджурия. Преминавайки през земите на ариите, по-малкото по брой население от тях остават да живеят при ариите. **Началото на Първата величествена азиатска епопея (епоха) на нашите древни предци продължила повече от 7 хилядолетия. Започва ерата на бел- (пел-) гурите, бел- (пел-) гарите, по-късните балгури.**

17-16 хил. г. пр.н.е. - Има промени на земните полюси. Големи групи острови край Атлантида и Слънчевия остров потъват. **Престава да съществува империята Му, като живеещите на нейна територия синди и лелеги се преселват на север и запад.** Заедно с тях далеч на север отиват и мурдасите. По-голяма част от хиперборейците се преселват също на северозапад в Индия, а от атлантите - в Америка. Атлантическата цивилизация е във възход.

Започва египетската античност. В земите на Мизопотамия, а по-късно и в Египет, се заселили шумери (кимерийци) и даки (акади), нага - маи, дошли от Индия. Период на окончателно утвърждаване на днешното ни име.

Мизопотамия до устието на Ефрат в мека и блатистата земя и в "плоски земи и равнини" живеят шумерите и акадците и начело със своите астролози и магове - халдейци, поставят началото на историята на Вавилон.

16500 г. пр.н.е. - След крупен природен катаклизъм ариите - кимерийци (камирци) овладяват и превръщат в своя колония Северна Америка и Мексико, включително полуостров Юкатан, която по-късно се превръща в самостоятелна империя Маякс (Маякска империя). Потъват части от Лемурия (Му), която е разделена на Маянска империя на нагите - маи (карите) и Империята на карите в Индия в Декан (Индия), както и Синдийската с името Рама, Уйгурската в Азия и Европа и Маякската империя в Мексико, полуостров Юкатан и Северна Америка. Последната развива култура и цивилизация в рамките на империята, включително и земите и в Орегон, Юта, Невада, Колорадо, Аризона и Ню Мексико. В западните части на Америка живеят обитателите на скалните жилища. Тези обитатели ползват три разновидности на писменост - 4 вида маянски езици. В Египет е създадена колония на именците - кимерийци.

16 хил. г. пр.н.е. - Под въздействието на живеещите при тях именци, родовете и племената на ариите предприемат поход срещу семитите за освобождаване на именските земи, разделяйки се по пътя на две части. Част от тях завладява Междуречието, създавайки родово племенен съюз - единна общност Самар (Шумур). Друга част от ариите, заедно с придружаващите ги кари, остава да живее в Седморечието под името масгути - масагети, даки и други племена. В Египет от север пристигат и управляват бого-човеците фризийци - Шемсу Хор (последователи на Хор).

Някои племена от ариите и именците населяват котловините на планините Имеон (Памир и Тян-Шан), като част от тях се установяват в Северна Индия, където по-късно се смесват с лемурийци и хиперборейци от империята Му и Слънчевия остров (Южна Хиперборея), и продължават пътя си заедно с другите ни предци - етиопи почтени и лелеги - пелазги. Тук те приемат имената синди и именци и пребивават хилядолетия. **Формира се имено-синдийската цивилизация, обхващаща земите от Балканите до древен Китай и на север до Асгард.**

Атлантида е първостепенна световна сила в конкуренция с наследниците на Лемурия в империята Му и Хиперборея, съответно от цивилизацията Рама - древноиндийска цивилизация, Хиперборея - древната хиперборейска цивилизация на Слънчевия остров. Възниква Балтийско море.

15 хил. г. пр.н.е. - Наред с Атлантида, съществуват древните Атлантическа и Хиперборейска на север и от Слънчевият остров цивилизации, както и тази на древносиндийската цивилизация Рама - наследница на именци и синдийците от Му.

15 хил. пр.н.е. - 12 хил. пр.н.е. - Формиралите се след природния катаклизъм през 17 хил. пр.н.е колонии са преобразу-

вани окончателно в крупни самостоятелни империи, култури и цивилизации. Най-крупните от тях са Уйгурската, Карийската, Озирианската и Рама.

14600 г. пр.н.е. - Последният царствен род от имперската династия на Лемурия Кан. Последна кралица от династията е Моо, която посетила колонията на Лемурия в Египет край р. Нил при град Сайс.

Предците ни - **древните българи именци и лелеги (пелазги, персеи - етиопи и кари) създават най-древното в света родовоплеменно** обединение от нов тип - **Шам** (Шам бала) на **територията на днешните Сирия, Йордания, Ирак, Иран и Ливан, начело с жреца цар Шам от рода Имен.** Това е обединение на етиопи, лелеги, кушити и аги. По-късно в него ще се влеят и идващите от далечната страна Самар (Мустанг) именци и арии, преселници от държавата Идел и поради влошените природно-климатични условия, ще изградят в планините на Йордания град Петра - бъдеща столица хилядолетия по-късно на набатеите, известна като пещерния град. Държавата съществува до Потопа от 9570 г.

В области като Индия, Китай, Перу, Мексико и Асирия (Озирия) процъфтяват търговски центрове с много големи градове.

12100 г. пр.н.е. - Седем ариански (уралски) племена създават родовоплеменен съюз (държава) Идел в равнините на Волго-Уралието (цялата територия на Ара-Ура), начело с цар Джам от рода Аудан, Газан (Дуло). Етноним на иделците става булгар - черноглави (вълчи) хора.

В Берингово море съществуват селища на древно население. Охотско море, Курилските острови, Сахалин, Япония и Корея са едно цяло - суша. Суматра, Борнео и Филипините също са единна суша - част от Югоизточна Азия.

12 хил. г. пр.н.е. - Островната древна цивилизация в Атлантида, оказва голямо влияние върху Южна и Северна Америка - днешни Британия, Ирландия и Средиземноморието, се намира в средата на Атлантическия океан в района около и на Бахамските и Азорските острови. Асирийската (Озирианска) цивилизация в Средиземноморието, Египет и Северна Африка и империята Рама в Индийския полуостров се намират в небивал разцвет. В Индонезия и Югоизточна Азия се развива наследницата на империя Му - Рама - древносиндийската култура и цивилизация, а на територията на Слънчевия остров - древната цивилизация на Хайборея, населена от етиопи, аргийци и хиперборейци, достига високи технологични достижения.

11650-11542 г. пр.н.е. - Крупна Космическа катастрофа. Започва Великата Хайборейска епоха и цивилизация, продължила и след края на Ледниковия период 8300 г. пр.н.е. Хиперборея е главен център и водеща в технологично отношение северна страна в състава на Хайборейската империя. Тя е с непосредствени съседи Кимерия, Скандинавия, Асгард и други северни народи, между които ари и аси от Идел (Волго - Уралието), с които част от хипербореййците живеели на север хилядолетия преди това.

11400 г. пр.н.е. - На Балканския полуостров се заселват аргийците - праотци на жълтата раса, а малко по-късно в района на Странджа Сакар се заселват и етиопо-кушитите, дошли от Кения под името етиопи, кушити и лелеги. Друга част от лелегите - фини (угри, кари и угури) се заселва в Алтай.

След няколко хилядолетия пребиваване в Южна Индия и Хиперборейската империя голяма част от карите и етиопите (тамили) се преселват в Атлантида, а след потъването й - в Мала Азия и на Балканите.

11300-9570 г. пр.н.е. - Големи войни между Атлантида, Рама и Хиперборея. Древноиндийската цивилизация Рама е унищожена и престава да съществува. Атлантида става колония на Хиперборея. Части от атлантите се заселват в централна Тракия. Атлантите - фризийци овладяват земите на днешна Гърция и създават град Атина, а по-късно и Египет, където основават град Сайс. На територията на днешните наши земи има постоянни сблъсъци между аргийци, лелеги и кушити за завладяване на по-плодородни земи на Балканите. Под натиска на лелегите, местното население от мизи - именци от Странджа Сакар преминава и трайно се заселва по поречието на река Нил. Лелегите се разделят на няколко части и приемат имената кари, лиди, лики, писди капкадони, ликаонци, с общо наименование пеласги (пелгари) за живеещите на Балканския полуостров и Мала Азия. Една част от карите и финските племена (угри, угори и други) се заселват в Скандинавия непосредствено до Идел.

Поставено е началото на величествената втора историческа епопея на предците ни в Азия (Китай, Тибет, Тян-Шан, Таджикистан, Узбекистан, Мала Азия и Близкия Изток), продължила 10 хилядолетия.

10462 хил. г. пр.н.е. - Част от атлантите последвали фризийците и се пренесли в Египет. Заедно с тях пристигат богочовеците Изида и Озирис. Начало на Озирианската култура и цивилизация.

10300 г. пр.н.е. - Гражданска война в Идел. Спорът между братята Алмъш и Хазан разделя на два народа на ариите. С

помощта на мурдасите Хазан е победен и част от ариите тръгват с него, придружени от съседните им племена - фините (кари, угури и угри). Ариите на Хазан, заедно с придружаващите го съседни племена, след престой в новия Туран - земите между Каспийско море и Амударя, преминават през Централна Азия и Алтай, където са запазени и пирамидите на техните кагани. Те преминават през пустинята Гоби, където се заселват балагурите - хурити балкарис, покрай Кубан су (Хуан хъ) великата река, която нарекли жълта, а земята около нея Монголия, на името на почитания от тях дух Маг синдиу, синдби. В каря на X хил. пр.н.е., след Потопа от 9570 г. пр.н.е., достигат Манджурия, река Одрос и отсядат в областта Мустанг (пространството между Индия, Непал, Бутан и Тибет) където се смесват с местните племена и народи, завладяват Тян-Шан и Тибет. Част от тях - двата рода Май и Ацтек, и именци от Алтай достигат Америка през Беринговия пролив и създават свои империи. Групата, останала между Амударя и Сърдаря, основава градовете Бухара и Самара (днешният град Самарканд).

Част от фризийците - атланти достига Америка на запад, през Атлантическия океан.

Кимерийци, арии, аси преминават по-на юг и се смесват във Волго - Уралието в конгломерата от родовоплеменния съюз Идел - държавата, носеща различни имена, но продължаваща да съществува през цялата древна епоха на човечеството преди Новата ера.

10 хил. г. пр.н.е. - При Потопа, поради сблъсък с Хайборея, потъва окончателно Атлантида. След прилив на вода последвали издиганията на планините в земите на континента Лемурия и в Северна Америка и част от островите колонии на Лемурия. **Оцелелите се разселват в две посоки. Карите - през Бирма, Индия към Идел, заедно с асите - арии, а останалите арии и сапеи (шопи) - към Слънчевия остров при хиперборейте и етиопите, а оттам, заедно с тях, към Близкия изток и Африка - Етиопия, Йемен,Кения, Сомалия, Египет и Либия.**

9700 г. пр.н.е. - Прекратява съществуването си Маякската култура и цивилизация, поради издигането на планински масив в Мексико и Юкатан. Кралете и кралиците на тази империя са от бялата раса.От Лемурия през Бирма в Маякс пристигат наследници на владетелите на бялата раса в Мексико и Юкатан, които построили храмове, пирамиди. Те са предци на днешните полинезийци.

Мястото в Декан в Индия майте нага хилядолетия преди това са превърнали в империя Нага. В северната част на Египет южните фризийци (последователите на Хор) основават първата Атина, а хилядолетие и половина по-късно и град Сайс.

9570 г.пр.н.е. - Потопът води до унищожаване цивилизацията на именците Хор в долината на р. Нил в Египет. По горното течение на Двуречието на р. Тигър и Ефрат в Мизопотамия и по долината на р. Нил в Индия се увеличава числеността на племената, които заедно с мизите и етиопите играят важна роля в Египет.

Начало на разделение на Аляска и Чукотка. На тази територия съществуват селища. Отваря се Беринговият проток.

9570 г. пр.н.е. - Днешна Исландия е свързана по суша със Скандинавските страни - Асгард, Кимерия, Хиперборея и други. Британските острови Шотландия, Ирландия и Британия също са свързани с континента Европа по суша и са едно цяло, обитавано от бриги (/фризи), шати (шоти, шопи) и шамери (шумери). Поради застудявания, последните достигат Шотландия, а след Потопа, през Западна Европа - Унгария и Румъния. Те били предци на келтите (гали) и се заселили и край р. Сена и в Пиринеите. В Северна Европа от-североизток **пристигат част от ариите.** Те отсядат в Германия, но по-късно и в Италия. От Южна Америка, по море, около времето на Потопа вече са се преселили в Испания предците на латините.

9570 г. пр.н.е. - 8500 г. пр.н.е. - Крупният Потоп в резултат на военно морско стълкновение **между хиперборейци (главно хайборейци) и атланти** поглъща Атлантида. Скъсана е връзката по суша между Европа, Британските острови и Исландия. Последователите на Хор **(южните фризи) - атлантите, с кораби достигат Египет и създават последователно градовете Атина и Сайс.** На север процъфтява Хайборейската цивилизация.

Част от племената от балагурската общност от областта Мустанг през земите на Новия Туран подчинява последователно земите на Закавказието, Западен Иран, Ирак, Сирия, Ливан, Палестина, Северен Египет и Мала Азия - земи на техните предпотопни предци. Те възстановяват държавата Шам под името Самар (Сувар, Шумерстан) с управител Мар (Май) и създават ново племенно обединение с държавен характер на конфедеративен принцип. С помощта на идващите от север фризи, владелите Мала Азия гури изтласкват на север кари и аси. Завладяната от тях Палестина те нарекли Белистан - страна на господаря.

Добрите климатични условия на Балканите дават възможност за развитие на мизийската култура и цивилизация (мизолит) главно в земите на Днешна България, Румъния и северно от Черно море от

р. Дунав, през Днепър, Днестър до р. Дон и р. Волга. Тези земи са земите на така наречената в Библията Райска градина. Така те достигнали до земите на Уралските българи (синдо-ариите), където продължава да се развива синдо - арианската култура.

На север, в планината Тян Шан и в Таримската котловина, а след това и в овладяната от тях джунгла Гури нашите древни предци - именците, развили своя собствена хонорска материална и духовна култура, която почитала бог Тенгри (Тангра). Тук те престояват повече от пет хилядолетия, като мощна, обединена общност на балагурите.

Предците на по-сетнешните трако - кимерийци (траки) се настаняват трайно в Тибет и приемат името тибети (гети), като създават родово-племенна общност Шам (Шамбала).

9500 г. пр.н.е. - В Америка от островите, бивши владения на империята Му, пристигат индианците пуебло - хопи и зуни, заедно с инките киче.

8300 г. пр.н.е. - 5508 г. пр.н.е. - Край на Ледниковата епоха и на хайборейската и хиперборейската култура и цивилизация. Силно развитие получават земите около Варна и в Райската градина, както и в поречието на р. Марица. Този период означенува дако - мизийската Варненска култура и цивилизация на север, и сродната й, синхронно развиваща се с нея Маришка цивилизация. Основан е град Пловдив, а в държавата Шам (Сирия) - град Дамаск.

VIII хил. пр.н.е. - Създадената държава Белистан в Палестина е наречена Ат-Аталан - държава на фризите (арии) и етиопи (гети и шопи), която, сливайки се с държавата Самар през VII хил. пр.н.е. става столица на последната. Скандинавия се издига, Североизточна Азия потъва. Водите на Месопотамия и Египет се отдръпват.

VIII хил. пр.н.е. - VII хил. пр.н.е. - Потъват североизточните азиатски земи, непосредствено след края на Ледниковата епоха и се променя климатът от Атлантика през Северна Африка и Средиземно море до Североизточна Азия. Потъват остатъците от империята Му в Индийския океан - континента Сунда, обединявала Калимантан, Филипините, Япония и Сахалин, заедно с Югоизточна Азия и **континента Саху** - обединяващ Индонезия, Австралия, Нова Гвинея, Тасмания и част от островите на Меланезия.

VIII хил. пр.н.е. - V хил. пр.н.е. - В Централна Мала Азия възниква земеделието. То възниква и в Сирия, Палестина, Загрос и Арменското високо плато, заедно с развитието на животновъдството. В VII хил. пр.н.е. семитите нахлуват в земите на древните акадци и шумери и след няколко хилядолетия асимилират това население - основател на Вавилонската колония. След като хилядолетия наред са се обучавали от по-високо образованите от тях шумери и акадци - халдейци, семитите, включително и асирийците, усилено работят за неговото асимилиране.

6200 г. пр.н.е. - 6000 г. пр.н.е. - Затоплянето на климата създава непосилни условия за живот около Екватора и принуждава племена и народи да се преселят на север към Двуречието, Библейските земи, северозападните земи на Африка и земите по долината на р. Нил. Главните племена са идейските дактили - мургави юдеи (атиняни) и евреите. Води се битка между атланти и атиняни за овладяване на земите край р. Нил, в Либия и други части на Африка. **Край на мизолитната епоха.**

6200 г. пр.н.е. - 5508 г. пр.н.е. - Усилено развитие на Варненската култура и цивилизация на мизи, сапеи (шопи) и южните фризи (фраки - драки, даки). Мизолитната мизийска култура и цивилизация прераства в Златна, дако - мизийска, Варненско - Черноморска новолитна култура и цивилизация. На юг от Стара планина се заражда драко (фриго-мизийска, предтракийска) култура и цивилизация. Още в началото на своето развитие Новокаменната епоха дава тласък на две успоредно развиващи се по нашите земи култури - дако - мизийската и драко (фриго - мизийската) Маришка.

На изток балагурите (българи) и хонори (българи) заемат земите в Алтай, Саяните и Байкал на север, Амур на изток, Гоби (Шамо) на юг, както и Кун-Лин, и на запад - Памир и Тян-Шан.

VI хил. пр.н.е. - Потъват земи в Югоизточна Азия, които не са били заселени с европеидни народи. Населението от бялата раса заема земите от Северна Азия до Индокитай и Северна Индия. Това население нахлува към оцелелите земи на Североизточна Азия и Източна Азия. Част от него извършва походи на югозапад за земи за оцеляване и препитание.

5900 г. пр.н.е. - На територията на днешен Северен Ирак се поставя началото на културата Хасуна със селища ,чиито, жители добивали мед. Мед добиват и уралските ари в Каргал заедно с мизийците - кари.

5700 г. пр.н.е. - Синдийците камирци овладяват Ел Обеид и създават държавата Мис Ра (Египет).

5600 г. пр.н.е. - 5500 г. пр.н.е. - В Северен Ирак започва разновидността на културите Хасуна и Самара на древните ни предци. Характерно за това население е, че създава предпоставки за

появяване по-късно на великите Шумерска и Вавилонска цивилизации и култури, чрез използуване на напояването.

5508 г. пр.н.е. - Природен катаклизъм - Потоп в Черно море. Прекъсване развитието на Варненската дако - мизийска цивилизация.

Вследствие на Потопа силно нарасналото население в райските земи, вече достигнало своя демографски взрив, започва разселване на изток от Черно море.

5508 г. пр.н.е. - 5000 г. пр.н.е. - От север в българските земи пристигат фризите - атланти от потъналата си родина Атланд. Част от тях достигат Кавказ, Югоизточното Прикаспие и Китай. Бедстващото вследствие Потопа в Черноморските земи и силният демографски взрив мизийско население, се превърнало в скитащи номади (скити) и поело пътя на хонорите на изток, преминавайки през земите на ариите. Заедно с хонорите (северни варвари, кимерийци), масагетите - именци и дин-лини (мизи и гети) и скитите, създават военноплеменен съюз - **Хонорска държава.** В тази държава по-късно влизат и хонорите мизийци от Шумер, начело с владетеля си Зиези. Древнобългарските племена заемат западната част на държавата в пространството между Куен-Лин, Тян Шан, Алтай и Гоби. Изградена е скито - хунорската общност със собствена култура и цивилизация. Останалото в земите на днешна България мизийско население се съсредоточава в поречието на реките Искър и Марица и продължава своето неолитно развитие.

5500 г. пр.н.е. - 5100 г. пр.н.е. - Северозападна Африка е заселена от предците на албанци и турци и от либийци, а Североизточна - от атланти, фризи, идейски дактили - преселници в Египет от Етиопия и други. Последните били бели (евреи) и мургави (юдеи), с центрове градовете Тива и Хемис, област Тива до Неаполис.

Фризийците - атиняни, съюзени с либийците, се освободили от атлантите и достигат земите на Египет, където завземат град Сайс, който става техен главен център. Дактилите фризийци са предци на днешните израилтяни, атиняните и древните египтяни. Внукът на Зевс - мизиецът Зиези, син на Епаф, имал двама синове - Египт и Данай, които владеели съответно Египет и Либия.

На територията на древна Ария (Тракия), Мала Азия и Шумер е създаден племенен съюз на ариите и царство със столица Болг. Името на тези племена е българи. В това царство остават да живеят и мизийците пелгари (лелеги и кари), дошли от Близкия изток и заселили се в поречията на реките Марица, Искър и Струма. В поречието на р. Марица (горното и средно течение) в

България и долното течение в Гърция и Турция се изграждат найранните селища на пелгарите (пелазги). Те овладяват и земите на Егейските острови.

5500 г. пр.н.е. - 5000 г. пр.н.е. - В Мизопотамия се развива Халафската култура, характерна с повишено качество на живота на жителите от селищата. В селището край Ниневия (днешен гр. Мосул в Ирак) е имало поддържани улици и къщи с хубави фурни за печене на хляб. Друга характерна черта за този период от халколитната епоха е керамичното и медодобивно производство.

5000 г. пр.н.е. - Развитие на Старчево - Дунавската култура на индоевропейците българи. Подрасовото обособяване на бялата раса е към своя край. **Настъпва краят на каменната епоха и започва новата история на човечеството.** Налице е първата писменост - тракийската (трако - кимерийска). Поход на Сострис от Египет през Босфора и земите на предците на траките край Северното Черноморие, Кавказ и Мала Азия и основаването на заселнически колонии от части на армията му при кимерийците (камирци) и в Колхида. Варненски халколитен некропол с най-стари царски инсигнации и директни поселения в Мизопотамия. Племената от Западното крило на Хонорската държава - древните балагури, основават най-старата си държава в Бахлика (Болор) в Тарим. Тя заема територията на изток от р. Амур, на север от Алтай и на юг от Гоби. На територията на днешна България е настъпила епохата на халколита (енеолита) с характерната за нея култура и цивилизация на пелгаро - мизийците.

В Египет и край Черно море пристигнали последните атланти - фризийци, оцелели при потъването на Атланд. Те отсядат и в Егея и са наречени Шемсу - Хор (последователи на Хор). Хиперборейците преселници от Кения овладяват Кипър. Започва битката на северните древнобългарски народи срещу китайците.

4500 г. пр.н.е. - Каритяните (критяни) от Унгария през р. Дунав, начело с вожда си Девкалион и военачалника на войските му, сина му Минос, достигат и завладяват Епир, Тесалия, до Южните части на Пелопонес.

4300 г. пр.н.е. - На Британските острови се преселват келти, друиди и други племена. Ариите през Алпите достигат Германия и Дания. Близо две трети от предците на латините се заселват в Северна Франция, а останалата част от тях, ползвайки военния си и търговски флот, напускайки Франция, се преселва на остров Сицилия, откъдето са прогонени от наследниците на атлантите до Пелопонес. По-късно, под натиска на илирите, те са били принудени да се преселят на юг край река Нил. Тези латини са бъдещите гърци.

На Балканския полуостров от Северна Франция се завръщат предците на латини, гали и илири. Поради отпора на етиопите (гети и шопи), предците на галите не отсядат в Южна Тракия, а в Добруджа, откъдето прогонват хиперборейците. Те завладяват земите на север до устието на р. Дунав, на юг от Стара планина и на запад от р. Искър.

Хиперборейците се преселват в земите на Румъния и принуждават дошлите от Скандинавския полуостров студоустойчиви племена да се завърнат обратно в родината си.

4200 г. пр.н.е. - **Рязко застудяване на планетата и ново разселване на племената.**

4200 г. пр.н.е. - 3100 г. пр.н.е. - Силното застудяване в Северните земи на Европа и Азия породило придвижване на племената на древните арии от тези земи на юг, от река Дон през Кавказ. Те овладяват Армения, Грузия и Азербайджан. От Памир, земите при езерото Балхаш, планинските масиви Белуха, северните склонове на Каракорум, Туркмения балагурите се настаняват в земите между Каспийско море и Елбруските планини, прогонвайки касситите. В края на периода те трайно отсядат в Загроските планини на изток от средното течение на р. Тигър.

Частта от тибетите (гети), която се отделя от предците на дарданите (троянци), обособявайки се като племенна общност на славяните, се преселва на юг от Дунав, в земите на Мизия и Сърбия.

4100 г. пр.н.е. - Битка между евреи, атиняни и критяни.

4050 г. пр.н.е. - 4035 г. пр.н.е. - Критяните завладяват остров Крит.

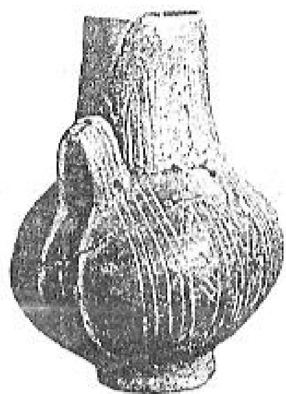
4000 г. пр.н.е. - Преселили се от днешните български земи дако - мизийци, заедно с преселилите се още през VI хил. пр.н.е. синди, основават държава Болг - конфедерация на 15 самостоятелни владения. Първото от тях е Унаге - в земите на Афганистан. Другите са Согдиана, Бухара, Му, Хе и т.н. Синдите - арии напускат Болг и заедно с древните предци на траките създават висока култура и цивилизация в Мохенжо Даро и Харапа - Индия. Тази култура и цивилизация от шумерски тип се зародила във Варненско - Черноморския и Волжко-Уралски райони. Част от ариите остават в Идел край Волга, а друга част продължава на североизток към Такламакан.

IV хил.пр.н.е. - На територията на Башкорстан (Башкирия) от ариите бурджани е основана държавата Бурджан, която просъществувала до края на II хил. пр.н.е. По долното течение на реките Тигър и Ефрат нахлуват "*бели племена*", а друга част от тях се преселва край Черно море. В Месопотамия до II хил. пр.н.е.

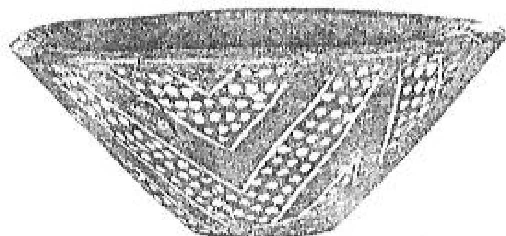
няма пустини, цялата й площ е обработваема. Реките Тигър и Ефрат изобилстват от вода, използвана чрез изкуствени канали за напояване.

3500 г. пр.н.е. - 3200 г. пр.н.е. - Земите между Тигър и Ефрат в Мизопотамия са населени с племена и народи, живеещи в градове.

3500 г. пр.н.е. - 3000 г. пр.н.е. - Развитие на периода и културата Урук в Мизопотамия с характерното за тях по-високо развитие на градовете като стопанска и обществена единица, с използуване на **монументална архитектура от камък,** почеста употреба на металите и появата на художествената традиция. **Най-великото достижение за този период е изобретяването на писмеността в района, а така също и на цилиндричните печати.**

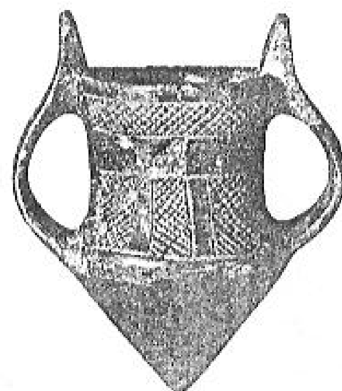
*Глинен съд от могилен некропол при с. Търнава, област Враца.
Ранна бронзова епоха.*

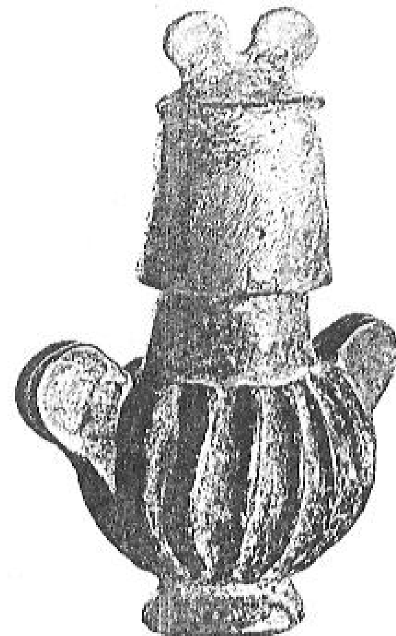
*Глинена паница от селищната могила при с. Езеро област Сливен.
Ранна бронзова епоха.*

*Глинена чаша от с. Ново село, област Видин.
Късна бронзова епоха.*

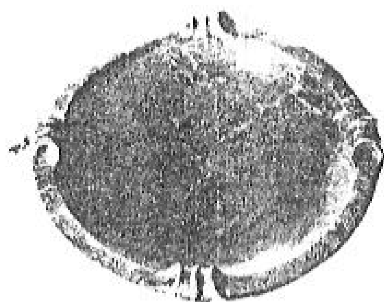
*Остродънно глинено съдче от селищната могила
при с. Юнаците, област Пазарджк.
Средна бронзова епоха.*

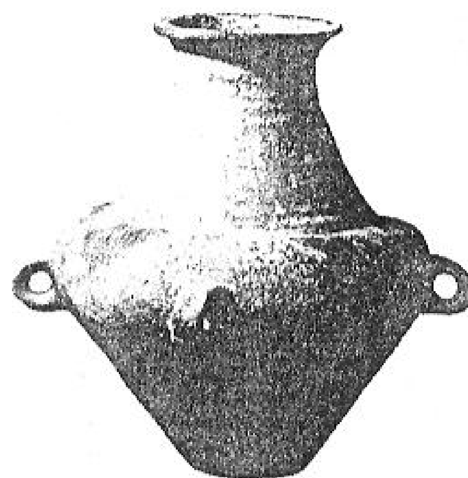
*Глинено съдче с похлупак от селищната могила
при с. Езеро, област Сливен.
Ранна бронзова епоха.*

Глинен съд (зърнохранилище) от Дипсизката селищна могила при с. Езеро, област Сливен. Средна бронзова епоха.

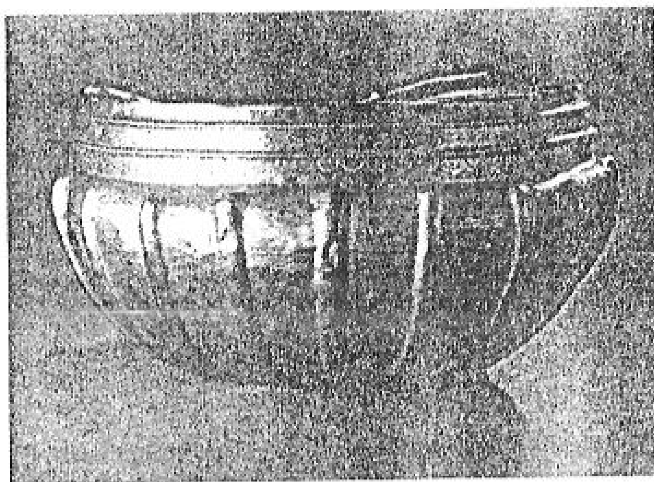
Дълбок глинен съд с улей за изливане от селищната могила при с. Езеро, област Сливен. Средна бронзова епоха.

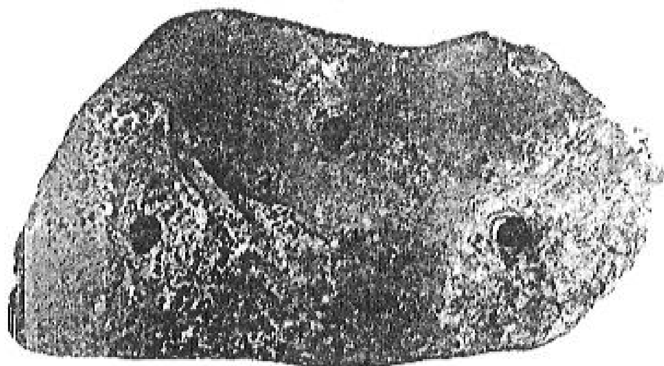
Погребална урна от некропола при с. Орсоя, област Монтана. Късна бронзова епоха.

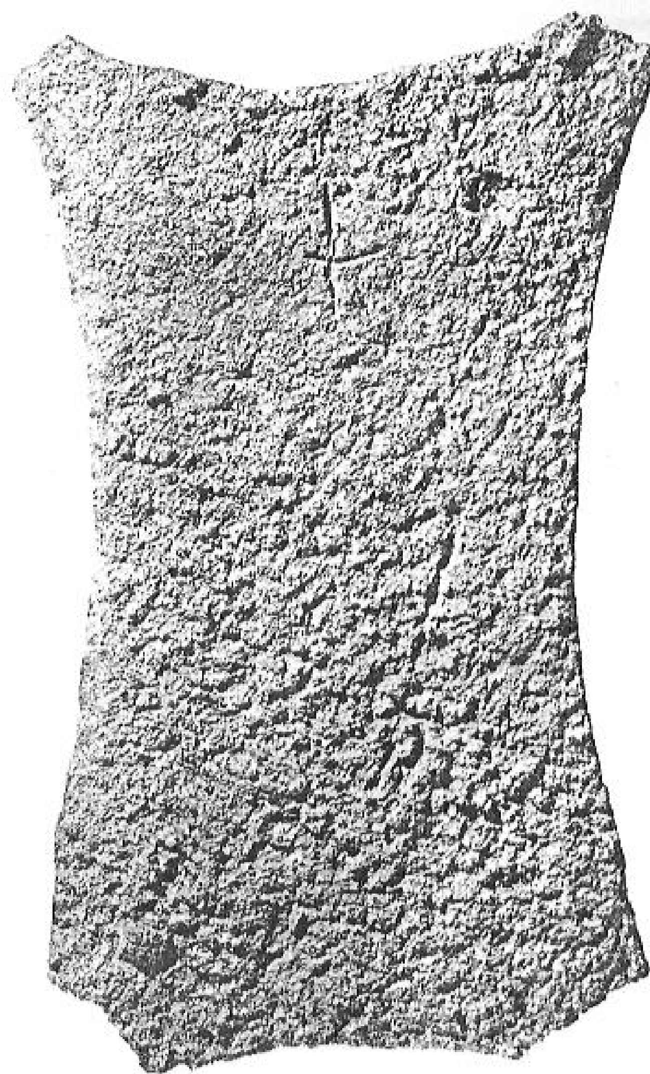
Глинен аскос от Берекетската селищна могила край Стара Загора. Средна бронзова епоха.

Златен съд от София (кв. Казичане).
Ранна желязна епоха.

Котва от крайбрежието на Аполония (дн. Созопол) - II - I хил. пр.н.е.

Меден слитък с форма на опъната волска кожа от с. Черково, област Бургас. Втора половина на второ хилядолетие пр.н.е.

ЛИТЕРАТУРА

1. История на България. т. I. БАН. С., 1979.
2. АВС на етнологията. Сборник. т. I. С., 1992.
3. Мерперт, Н. Я., О связях Северного Пручерноморья и Балкана в раннем бронзовом веке. КСИА, 105, 195, с.20.
4. Георгиев, Г. И. и Мерперт, Н. Я. Раскопки многослойного поселения у села Езеро близ города Нова Загора в 1963 году. ИАИ, 28, 1965, с.155.
5. Иванов, Ст. Кости животных у многослоиного поселения у села Езеро близ города Нова Загора. ИАИ, 28, 1965, с.162.
6. Библия. Вехтия и Новия завет. Светият синод на Българската Православна църква. С., 1925.
7. Монгайт, А. Л. Археология Западной Европы. М., 1973.
8. Кутов, Т., Чемберски, Хр., Вълчев, К. и Иванов, Пл. Кунино през вековете. т.1. С., 2003. с.32 - 33.
9. Мутафчиев, К. Древна история на Балканския полуостров, т. II. С., 1998.
10. Катинчаров, Р. Периодизация и характеристика на културата през Бронзовата епоха в Южна България. - А, 1974, №1, с.1.
11. Китов, Г. и Павлов П. Гробна находка от бронзовата епоха в Ловеч. - МПК, 1973, №4. с. 4 - 9.
12. Миков, В. Златното съкровище от Вълчитрън. С., 1958. с.51 - 55.
13. Гетов, Л. Могилни погребения при с. Долно Сахране, Старозагорско. - ИАИ, 28, 1965. с. 203 - 229.
14. Черных, Е. Н. Металл - человек, время. М., 1972.
15. Омир. Илиада. С., 1971.
16. Катинчаров, Р. Основные результаты раскопок первобытного поселения в г. Нова Загора (Южная Болгария) в 1968 и 1970 г. - СА. 1972, №1, с.245 и цитираната там литература.
17. Черных, Е. Н. Спектрален анализ на металните находки от праисторическото селище до с. Езеро. - А, 1971, №1, с.56, сл.
18. Странски, Ив. Влияние на човека върху почвата в земите на България. - ИПИ, 5, 1958, с.89.
19. Penk, A. et E. Brükner. Die Alpen im Ejszeitalter. Leipzig, 1901-1909.
20. Коняров, Г. Принос към историята на рударството и металургията в България. С., 1953.
21. История на българите. т. I. От древността до края на XVI в. Научен център за българска национална стратегия. С., 2003.
22. Гумилев, Л. Ритмы Евразии; Эпохи и цивилизации. М., 1993.

23. Мерперт, Н. Я. Ранний бронзовый век Южной Болгарии. - В. С., 1966. с. 2.
24. Массон, В. М. Поселение Джейтун (проблема становления производящей экономики). Л., 1971.
25. Pritsak, O. The Distinctive Features of the Pax Nomadika. in. Popoli delle steppe ...
26. Попов, Р. Могилните гробове при с. Ендже. - ИБАИ, 6, 1932. с. 89 - 116.
27. Цонев, Вл. Древните българи и пирамидите. С., 2002.
28. Ravennas Anonimus. Латински извори на българската история, т.I. С., 1958.
29. Клайнер, Бл. История на България. С., 2001.
30. Мостич, А. Ние от Космоса. Пд., 1990.
31. Цветков, Ил. Предговор към книга I. Древните митологии - С. Крамер. Шумер и Акад. С., 1999.
32. Кременски, Иво. Гените сочат, че ние сме дали цивилизацията на Европа, в. Монитор, 29.01.2005.
33. Мулдашев, Ер. От кого сме произлезли. С., 2003.
34. Добрев, П. Името българи. Ключ към древнобългарската история. С., 2002.
35. Нурутдинов, Ф., Г. Българите и световната цивилизация. С., 1999, 2001.
36. Маджаров, Хр. Големият заговор срещу българите. ч.II. Вн., 2001.
37. Антес, Р. Египет. Древните митологии. С., 1999.
38. Зографова, А. Манова, Т. Боянският маг Йордан Иванов, кн.I., С., 2004.
39. Хеордот. История - II част. С., 1990.
40. Хронологична енциклопедия на света. т. II. С., 1994.
41. Попов, Св. Българското име в библейски времена. Вн., 2005.
42. Аполодор. Митологична библиотека. С., 1990.
43. Арнаудов, М. Студии върху българските обреди и легенди. т. I и т. II. С., 1972.
44. Тукидит. Избрани страници. С., 1972.
45. Ксенофонт. Исторически съчинения. С., 1994.
46. Прокопий. Тайната история. С., 1983.
47. Керам, К. Богове, гробници, учени. С., 1988.
48. Керам, К. Книга на мъртвите. С., 1994.
49. Нопърт, Дж. Индийска митология. С., 1994.
50. Венедиков, Ив. Митове на българската земя. кн. 2. Пд., 1995.
51. Тодорова, Х. Идолната пластика в България в светлината на новите открития. С., 1974.

52. Уелс, Х., Дж. Очерк по история. т. I. Ню Йорк, 1961.
53. Христоматия по история на България. Съст. П. Петров, В. Гюзелев. т. I. С., 1978.
54. Денев, Д. Неизвестното в българската история. С., 2004.
55. Вълков, Д. Кой, кой е в Илиада и Одисея. С., 1999.
56. Папст, В. Дървото на боговете. С., 1996.
57. Радунчева, А. Доисторическое искуство в Болгарии (V - II хил.). С., 1973.
58. Макивиди, К. Атлас по история на Стария свят. С., 1996.
59. Томов, В. Тангра знак на българите. С., 2004.
60. Петишка, Е. Митове и легенди от древен Египет. С., 1988.
61. Массон, В. М. Развитие обмена и торговли в древних обществах. М., 1973.
62. Баро, Ж. К., Биго, Г. История на Света от праисторическите времена до наши дни. С., 2006.
63. Всемирная история. т. II. М., 1956.
64. Антонов, Е. Война на расите, културите и антикултурите. С., 2002.
65. Киндер, Х., В., Хилгеман. Световна история - атлас. Пд., 1999.
66. Хилендарски, Паисий. Славяноболгарская история. С., 1999.
67. Вачкова, В., Радев, О. Нова история на Стария свят. С., 2007.
68. Табов, Й. Падането на Стара България. С., 1997.
69. Каменов, К. Небето помни. Вн., 2000.
70. Симеонов сборник. С., 1991.
71. Сидеров, М. Блъгарианството. С., 1997.
72. Спиридон йеросхимонах. История во кратце о болгарском народе словенским. С., 1992.
73. Раковски, Г. С. Съчинения, т. IV. С., 1988.
74. Тойнби, А. Употреба на термините общество, култура, цивилизация. Идеи в културологията. С., 1993.
75. Сабах, М. и Р. Тайната история на Библията. С., 2005.
76. Блаватска, Е. Тайната доктрина, т. I, кн.3. С., 1995.
77. Ангелов, Д. Образуване на българската народност. С., 1971.
78. Харбова, М. Живи остават знаците, изсечени върху камък. Български векове, бр. 1, С., 1999.
79. Шкодоров, Б. Писмени знаци на старите българи и връзката им с древните цивилизации. Ави-Тохол, кн. 14-15, С., 2001.
80. История на България. т. II, III. С., 1979-1982.
81. Фол, Ал. Българите: една историческа мисия. Български векове, бр. 2, С., 2000.
82. Келер, В. Библейски събития. С., 1983.
83. История на света в дати: 38 000 г. пр. н. е. - 1994 г. С., 1995.

84. Оландер, М. Езиците на рая. С., 2002.
85. Индийски санскритски първоизточници - Веди, Упанишади
86. Хасе, М. Под знака на Ра. С., 2000.
87. Николов, Н., В. Харалампиев. Звездобройците на древността. С., 1986.
88. Цонев, Вл. Тайните на Евразия и древните българи. С., 2005.
89. Раковски, Г. Съчинения, т.III. С., 1984.
90. Ценов, Г. Произходът на българите и начало на Българската държава и българската църква. С., 2002.
91. Юхма, М. Древните българочуваши. Вн., 2003.
92. Геродот. История в девяти томах. Превод и коментарии на Г. А. Стратановски. М., 1999.
93. Дяконов. Н. М. Пути истории. От древнейшего человека до наших дней. М., 1999.
94. Енциклопедия на България. БАН. т. I-III. С., 1978/ 1997.
95. Българите в света от древността до наши дни. т. I. БИД. С., 1979.
96. Бешелиев, В. Гръцки извори за българската история. т. II. С., 1958.
97. Латински извори за българската история. т. I и т. II. С., 1958.
98. Бахши, Иман. Джагфар Тарихы. Оренбург, 1997. С., 2001.
99. Петров, П. Древната Ка Ба Ра и Алгоритъмът на бог Тот. С., 2001.
100. Медауз, К. Силата на руните. Тайното знание на мъдреците. С., 1998.
101. Довлетшин, Г. Волжская Булгария: духовная культура. Казань, 1990.
102. Казаков, Е. Культура ранней Волжской Болгарии. М., 1992.
103. Фахрутдинов, Р. Очерки по истории Волжской Булгарии. М., 1984.
104. Великие Болгары. М., 1985.

СЪДЪРЖАНИЕ